

ДЖАНЕТ ДЕЙЛИ ПАЗИ СЕ ОТ НЕПОЗНАТИ

Част 32 от „Американа“

Превод от английски: Румяна Стоянова, 2000

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Саманта удряше безмилостно по клавишите на пишещата машина. Една замислена бразда се бе появила между тъмните ѝ вежди, а устните ѝ бяха стиснати решително. Независимо от усилията си, не можа да постигне кой знае каква бързина с обикновената пишеща машина. Резултатът би бил същият и ако работеше с един пръст. Все пропускаше „л“ в „Йейл“ и напечатаната дума ставаше „Йей“.

С въздишка на нетърпение Саманта посегна към гумата, почти изхабена от честата употреба. Образът на лъскавата електронна машина вкъщи пробяга през съзнанието ѝ. Само да можеше да си я донесе тук, помисли си тя, но веднага отхвърли идеята. Такъв скъп модел щеше да повдигне прекалено много въпроси и да предизвика всеобща завист.

Гумата почти издълба дупка в хартията.

— Проклятие! — промърмори разгневено и измъкна листа от валяка.

— Проблеми? — Въпросът бе съпроводен с добродушна насмешка.

Саманта изгледа тъмнокосото момиче.

— Нищо, което не би могло да се оправи с малко сръчност. Защо не ми заемеш малко твоята, Бет? Можеш да си го позволиш.

В хапливия отговор се долавяше завист. Нямаше машина наоколо, с която Бет да не може да се справи със светкавична бързина и експедитивност. Без значение дали това е обикновена или електрическа пишеща машина, копирен апарат или пък телепринтерът в съседната стая за предаване на новините.

— Бедната Сами — усмихна се Бет, — защо не опиташ с един пръст по метода „потърси-и-удари“? Господин Линдзи го използва от години — забележката се отнасяше за техния шеф, собственик и главен редактор на вестника.

— Ето един репортер, който ще напредне с машинописа, освен ако преди това не си загуби ума — Саманта направи гримаса, но си

възвърна чувството за хумор, макар и не напълно.

— Върху какво работиш? — Бет не обърна внимание на коментара, като се изключи леката състрадателна усмивка, която заигра по устните ѝ. — Не съм заета. Навярно ще мога да го напиша вместо теб.

— Не, благодаря — Саманта тръсна категорично глава и пицната ѝ светлокестенява коса се разпиля по раменете ѝ. — Това е текстът за колоната „Наоколо и Относно“. Толкова е тъпо, че ще заспиш още преди да стигнеш до средата. Ще ми се Хар... господин Линдзи да ми позволи да я поразкрася малко — бързо поправи тя опита си да нарече шефа с малкото му име.

Бет сбърчи нос.

— Как изобщо би могла да разкрасиш тази отегчителна рубрика? „Дъщерята на г-жа Карлмайкъл си беше вкъщи за уикенда“. „Г-н и г-жа Доналд Брадшоу посрещнаха гости от чужбина“ — непочтително имитира тя баналните информации, които щяха да се появят в нея.

— Нямаше да е никак трудно — заяви Саманта, — ако ми позволяваха да се поослушам. Да вземем например новината за Франк Хауард, нашия изтъкнат пълномощник, завършил „Иейл“, който прекарва уикенда с един от бившите си съученици. Става така, че точно този бивш съученик се кандидатира за поста на районен училищен управител, а Франк Хауард се оказва председател на борда на училището. И това ако не намирисва на политически машинации и заговор, няма какво друго.

— Наистина ли? — прошепна Бет, като очите ѝ се разшириха при тази клюка. — Но постът все още не е предложен на никого.

— Все още не — съгласи се сухо Саманта. — Но се съмнявам, че ще го получи някой, който не е приятел или съученик на нашия председател.

— Шефът знае ли?

— Да — тя постави нов лист хартия в пишещата машина и обърна киселата си физиономия към бележките си. — И ми напомни, че той не е съгласен да публикува подобни новини в колоната.

Хари Линдзи бе казал малко повече от това. Саманта бе изслушала двадесетминутната му лекция относно дипломатичността, която е необходима да се ръководи вестник в едно малко градче. Той беше изтъкнал, че всяка една от безобидните информации може да

бъде превърната чрез предположения и хипотези в пикантна клюка — факт, който бе добре известен на Саманта. Освен това той настойчиво бе отбелязал, че хората, които обичат да виждат имената си в колоната, са предимно почтени бизнесмени. А на същите тези бизнесмени той разчита да публикуват реклами в неговите вестници и така да осигуряват необходимите средства за финансирането им. Един добър редактор не посяга на клиентите си само за да продаде по-добър тираж, освен ако няма солидно основание — измама или престъпно деяние. Разбира се, известно политическо ласкателство не спадаше в тази категория.

Това беше изявление, което Саманта не можеше да оспорва от страх, че някой от аргументите ѝ ще се върне като бумеранг. Баща ѝ охотно използваше ласкателства. Именно неговото значително влияние ѝ бе осигурило тази работа при Хари Линдзи за цялото лято. Бе пожелала да овладее основите на репортерския занаят, а какво по-добро място да направи това от екипа на един малък градски вестник? С натрупания опит и дипломата по журналистика, която щеше да получи в края на следващата година в колежа, тя беше сигурна, че би могла да си намери работа в голямо издателство. Амбицията ѝ бе да стане един от най-добрите автори на журналистически разследвания в региона.

Но реално погледнато, трябваше да се съгласи с мъдростта в начина на мислене на Хари. До този момент от нея се изискваше просто да потиска инстинктивния си порив да дълбае под повърхността на дадена ситуация. Вроденото ѝ любопитство можеше да ѝ послужи по-късно, когато постигнеше стремежите си.

Тя не говореше много за това. Знаеше, че малко хора биха разбрали желанието ѝ. Повечето от съученичките ѝ, а дори и нейните колежки във вестника като Бет, все още придаваха на работата второстепенно значение. Тяхната най-важна цел беше да си намерят подходящ мъж и с малко повече късмет да се омъжат. Имаше една или две, които като нея бяха отдадени на кариерата, но всяка от тях също планираше да си намери съпруг в бъдеще.

На двадесет и две, Саманта не хранеше кой знае какви илюзии за мъжете, поне доколкото това я засягаше лично. Не че ги мразеше или не ги харесваше. Просто бе приела факта, че никога няма да има мъж в живота ѝ.

Това не означаваше, че изглежда зле — дори напротив. Нейните гладки и здрави черти бяха много приятни за окото. Извивката на устните ѝ загатваше за известна чувственост. В кафявите ѝ очи, със същия плътен тъмен оттенък като косата ѝ, често проблясваше оживление и жажда за живот. В изражението им имаше една откровеност, несъмнено свежа и трогателна. Очите ѝ не умееха да имитират свян и да флиртуват. Понякога в топлите им дълбини светваше лукавство, наследено от баща ѝ, което смяташе да използва, за да напредне в избраната кариера. Всъщност бе идеалната сестра за всеки мъж. Доста двусмислен комплимент, който получаваше толкова често, че той бе загубил ироничното си значение. От тази ситуация можеше да я спаси само подходящият мъж. Саманта обаче се съмняваше, че съществува такъв човек, който би я избавил от най-големия ѝ проблем.

Шарадата^[1] от това лято ѝ бе доказала това. Фактът, че беше ново женско лице в един малък град, бе привлякъл вниманието на много мъже. Повечето от тях бяха пленени от миловидния ѝ вид на малко момиче. На една местна танцова забава тя дочу как се заяждаха с партньора ѝ, че когато я изпраца до вкъщи, вероятно се чувства така, сякаш целува собствената си сестра. Той повече не се обади, за да я покани на среща.

Саманта знаеше, че и малцината, които бяха запазили интереса си към нея, ще си плюят на петите веднага щом разберат, че е дъщеря на Рубен Джентри. Твърде рано бе открила, че мъжкото его е прекалено крехко. Мъжете нямаха особено желание да се женят за жена, чийто баща ще ги засенчва през целия им живот. Освен ако не искат дял от богатството и властта, които той притежава, но Саманта не се интересуваше от подобни индивиди. Благодарение на острата интуиция, също генетично придобита от таткото, тя обикновено забелязваше този вид хора в момента, в който ги срещне, и бързаше да излезе на чисто.

По някое време си мислеше, че ако попадне на мъж, който притежава също толкова власт и богатство като баща ѝ, няма да е необходимо да се притеснява от това, че е дъщеря на Рубен Джентри. Тя дори беше сгодена за такъв човек, когато бе на осемнадесет, но това продължи само месец. Беше разбрала две неща. Първото — че парите

винаги искат повече пари, затова нейният годеник гледаше на техния годеж като на делови съюз с баща ѝ. И второ — тя не го обичаше.

Разваленият годеж беше сложил край на всякакви планове за мъж в живота ѝ — поне засега. След време вероятно щеше да има връзки с мъже. Беше пълноценна жена и трябваше да удовлетвори потребностите на тялото си. Дори беше възможно да се влюби в някого, но това нямаше да продължи дълго, Саманта го знаеше. Тя ненавиждаше думите „престаряла“ или „стара мома“. Предпочиташе да се смята за заклета „ергенка“. В тези либерални времена нямаше защо да се срамува от това, че не е омъжена.

Рубен Джентри винаги мълчаливо бе разбирал тежестта, която понася като негова дъщеря. Той спомена за това само веднъж, когато годежът беше развален и Саманта му обясни защо го е направила. Беше предположил, че би предпочела известна анонимност, затова ѝ намекна, че не би възразил даже ако промени името си. Тя веднага отказа, заявявайки гордо:

— Не се срамувам от това коя съм!

Леки трапчинки се появиха на бузите ѝ, когато се опита да прикрие недоловимата си усмивка. Беше скрила самоличността си само за това лято, защото искаше да поработи за малкия вестник, без да усеща тежестта на известността, която обикновено я преследваше. Усмивката продължи да играе по устните ѝ.

Само преди няколко минути бе пожелала да поразкраси колоната с малко клюки. Всъщност най-голямото събитие в този град бе самата тя. Представете си само как всички щяха да се изправят на нокти, ако разберяха, че невинната Саманта Джоунс всъщност е Саманта Джентри!

— На какво се смееш? — поиска да разбере Бет.

Устните на Саманта се разтегнаха в пълна усмивка.

— Само си представих реакцията на читателите, ако действително напиша истината — отвърна тя, без да обясни какво точно иска да каже.

Бет сви рамене, като не разбра какво толкова смешно намира колежката ѝ в тази идея. Тя продължи да прелиства списанието, което лежеше на бюрото ѝ, и се спря, когато една статия привлече вниманието ѝ.

— Това е хороскопът ми за месеца — каза високо Бет и започна да чете. — „Юни ще бъде един спокоен месец с много топлина и смях. Уикендите ще са свързани с приятни излети, не много далеч от къщи. Най-близките ви приятели ще бъдат източник на радост.“ Нищо за сватби — въздъхна тя. След това прегледа останалата част на страницата. — Ето го и твоя, Сами. Искаш ли да го чуеш?

— Не ме интересува — повдигна рамене Саманта. Тя не вярваше на хороскопите. Според нея те винаги жонглираха с такива думи, че читателите да могат да ги интерпретират както си пожелаят.

Липсата на ентузиазъм от нейна страна не възпря Бет.

— „Юни ще бъде един несигурен месец. Пазете се от непознати, които навлизат в живота ви. Те може да не са това, за което се представят. Проверете фактите, преди да се доверите на интуицията си. Не се препоръчва пътуване.“

— Почакай да кажа това на шефа — засмя се Саманта. — Едва го накарах да се съгласи да напиша статията за онази дама, която празнува стотния си рожден ден в съседния град, а сега ще трябва да го уведомя, че не мога да го направя, защото в хороскопа ми пише, че пътуването не е препоръчително.

— Ще побеснее — сериозно се съгласи Бет.

— О, стига, нали не вярваш наистина във всички тези глупости?! — попита Саманта, като недоверчиво поклати глава. Беше се пошегувала, но момичето, изглежда, прие думите ѝ буквално.

Бет сбърчи брадичка, за да измисли нещо в свое оправдание:

— Тези прогнози са много прецизни.

— Зависи от това, дали четеш между редовете — промърмори Саманта малко учудена, че толкова експедитивен и практичен човек като Бет би могъл да се доверява на астрологически предсказания. Повечето от тях бяха написани така наслуки, както и книгите с рецепти за забогатяване.

Но тя нямаше желание да бъде увлечена в каквато и да било дискусия относно фактите или фантазиите на астрологията. Като поклати презрително глава.

Саманта се обърна отново към пишещата си машина и започна да удря по клавишите. Бет не каза нищо повече, леко обидена от открито скептичното отношение на колежката ѝ към нещо, което тя наполовина, ако не и напълно, считаше за чиста истина.

Когато текстът за колоната беше готов, Саманта махна листа от валяка и започна да сверява с бележките си дали всички имена са изписани правилно.

Входната врата се отвори и тя машинално вдигна поглед. Бе висок тъмнокос непознат, който се изкашля, за да привлече вниманието ѝ.

Въпреки че живееше в градчето по-малко от месец, интуицията недвусмислено ѝ подсказа, че той не е местен жител. Беше облечен небрежно в дървесно зелено яке и карирани панталони, нищо крещящо или открито натруфено. Безгрижният му външен вид не биеше на очи, но въпреки това Саманта имаше усещането, че непременно би чула нещо, ако подобен мъж живее наоколо. Не беше от хората, които можеха да бъдат пренебрегнати с лека ръка.

Той отиде направо до писалището на Бет, което, освен че беше приемно бюро, също така изпълняваше и ролята на специализиран отдел за реклами. Зад небрежната поза Саманта почувства някаква странна предпазливост. Овладяната му гъвкава походка издаваше превъзходно физическо състояние. Тя предположи, че скритите под якето рамене и тясна талия ще потвърдят това наблюдение. Непознатият се спря до бюрото.

— Търся Саманта...

Един предупредителен звънец иззвъня в съзнанието ѝ.

— Аз съм Саманта Джоунс — бързо го прекъсна тя. При звука на ясният ѝ глас мъжът се обърна към нея. Инстинктът ѝ подсказа, че е разбрал, че го наблюдава от момента, в който влезе през вратата. Тя стана от стола си, а откритите ѝ очи не трепнаха пред непоколебимия му поглед. Отново се усмихна с привидно безгрижие и тръгна към бюрото ѝ.

— Снимката на бюрото на баща ви не дава правилна представа за вас, госпожице Джоунс.

Фалшивото ѝ име бе произнесено със завидна лекота. Мъжът говореше тихо, но властно, сякаш несвикнал да повишава тон. В гласа му се долавяше желязна повелителност, без да се налага да вика.

Вероятно това беше първото, което я убеди, че всъщност той е дошъл да види Саманта Джентри, а не Саманта Джоунс, репортерката. Самообладанието беше черта, която баща ѝ особено ценеше у своите служители и съдружници. Споменаването за снимката ѝ върху бюрото

му потвърждаваше връзката на непознатия с него. Не познаваше този човек, но това не бе нещо необичайно. Тя познаваше много малко от хората, които работеха с и за Рубен Джентри. В повечето случаи сътрудниците му бяха за нея само безплътни имена.

— Баща ти? — гласът на Бет отекна глухо откъм бюрото ѝ. — Не ми ли каза, че е починал преди две години, Сами?

За част от секундата Саманта се почувства оплетена в собствената си мрежа.

— Да, така е — продължи тя с невинната си лъжа, като посрещна спокойно леко присвития поглед на непознатия. — Но този човек очевидно е познавал баща ми.

— Да, така е.

Добре оформената мъжествена уста с подчертано твърда линия за миг се изкриви, когато той се съгласи с обяснението.

Очевидно носеше съобщение от баща ѝ и не би могъл да го предаде пред Бет, която смяташе господин Джоунс за покойник. Саманта се пресегна за чантата си, която стоеше до стола ѝ.

— Бет, ще отидем до задната стая, за да прием по едно кафе — заяви, без да задоволи любопитството, което блестеше в очите на момичето.

В една от вътрешните стаи имаше съваеми столове и маса. В единия ѝ ъгъл беше поставена голяма кафеварка, а наоколо бяха струпани чисти и употребявани картонени чаши и пластмасови лъжици. Нямахте нищо общо с тапицираните в плюш заседателни зали, където Рубен Джентри провеждаше срещите си, но Саманта дори не се и опита да се извини за изцапаната с кафе и мастило маса. Отиде до кафеварката и започна да пълни една от чашите.

— Съжалявам, но не ви познавам — тя хвърли бърз поглед към непознатия. Стаената му предпазливост беше почти осезаема. — Предполагам, че Рубен ви е изпратил — още преди години тя беше престанала да използва думата „баща“.

— Оуен Брадли, вашият ба...

Саманта се изправи:

— Вие сте Оуен Брадли! — думите ѝ бяха заглушени от недоверчив смях. Тъмните ѝ вежди се повдигнаха в ням въпрос. Тя незабавно стисна устни и се опита да прикрие усмивката си. —

Съжалявам, не исках да ви засегна. Просто съвсем не си представях така Петкан на Рубен Джентри.

Ясните ѝ кафяви очи отново огледаха мъжа, сега идентифициран като Оуен Брадли — секретар на баща ѝ и човек за всичко. Зад това име тя си представяше някакъв женствен мъж, нисък и слаб, вероятно с бледа кожа и очила с дебели рамки, безкрайно експедитивен, истински ходещ компютър. Докато този Оуен Брадли, истинският Оуен Брадли, изглежда, принадлежеше към външния свят. Чертите му сякаш бяха изсечени от тиково дърво. В него нямаше нищо женствено. Мъжествеността беше ярко подчертана — от здравите му челюсти през леко извитата линия на носа до гладкия наклон на челото му.

Като го погледна по-отблизо, Саманта разбра, че очите му не са тъмнокафяви, както си бе помислила отначало. Бяха тъмносиви като гъст дим и притежаваха същата странна способност да прикриват мислите му.

Той не беше красив, но въпреки това тя чувстваше една невидима сила да спира дъха ѝ.

Младата жена се обърна отново към кафеварката и наля втора чаша.

— Искате ли сметана или захар? — прозвуча сега по-ясно леко дрезгавият ѝ глас.

— Чисто.

— Много е силно — предупреди Саманта. Докато му подаваше чашата, забеляза големите му ръце с груби пръсти, които предполагаха тежка физическа работа. — Хари го харесва така. Понеже идва тук пръв, той приготвя кафето, без да се съобразява с предпочитанията на останалите — тя добави две лъжици сметана на прах в своята чаша, пълна с тъмна течност, сладка като сироп.

— Не ми пречи — той отпи от силната напитка без ни най-малка гримаса.

Саманта леко потръпна при мисълта за концентрирания вкус на кафето, което той току-що преглътна. Тя също го предпочиташе чисто, но това все пак не беше представата ѝ за кафе.

— Седнете — посочи към разнебитените сгъваеми столове.

Мъжът, наречен Оуен Брадли, избра един, чиято облегалка опираше в стената. Погледът му обходи стаята и коридора с въл

интерес. Саманта се съмняваше, че е пропуснал нещо в краткия си оглед.

— Научих, че сте променили името си, госпожице Джоунс, но не предполагам, че сте погребали господин Джентри — прозвуча като извинение за непредвиденото споменаване на баща ѝ пред Бет, но Саманта не се подведе.

— Само за през лятото — беше седнала на един стол срещу него и разсеяно пригладжаше гънката на дънковата си пола. — Стори ми се по-лесно, отколкото да измислям някаква легенда и за него — не беше съвсем сигурна защо му обяснява това. Знаеше само, че не желае секретарят да реши, че иска преждевременно да се отърве от баща си, макар и само в мислите си. — Защо Рубен ви е изпратил, вместо да предаде съобщение по Хари?

Главният редактор беше връзката между нея и баща ѝ.

— Опита се, но господин Линдзи бе напуснал Ню Йорк още вчера, така че баща ви изпрати мен.

— Бях забравила това — със закъснение Саманта си спомни, че предния ден шефът ѝ бе напуснал офиса съвсем изненадващо и го очакваха да се завърне всеки момент. Тогавя тя наклони глава встрани и в открития ѝ поглед се появи любопитство. Учудваше я не това, че баща ѝ не се е свързал с нея направо, а фактът, че е сметнал за необходимо да изпрати при нея Оуен Бродли. — Нещо спешно ли има?

— Баща ви реши да си даде няколко седмици почивка. Искан да ги прекара с вас — прозвуча тихият глас, а скулестото лице дори не потрепна. — Той каза, че държи да изкарате една последна ваканция заедно, преди да разперите крила и завинаги да напуснете гнездото.

„Това е типично негова фраза“, помисли Саманта с въздишка. Като се подвоуми, преди да отговори, тя прокара пръсти през гъстата коса по слепоочието си.

Оуен Бродли трябва да бе разбрал причината за колебанието ѝ, защото каза:

— Може да бъде уредено извинение за отсъствието ви от работа. И без това Хари никога не е имал нужда от друг щатен репортер.

За миг кръвта ѝ кипна. Първоначално реши, че я взема за разглежено и лекомислено богато момиченце, чийто татко ѝ е намерил работа. В тъмния му поглед обаче не се долавяше неодобрение. Тя овладя надигания се гняв, за да не му позволи да се възползва от

мълчанието ѝ. Вероятно той само целеше да я успокои, че не изоставя Хари в критичен момент.

— Бих могла да отделя една седмица — съгласи се тя. Искаше ѝ се да бъде с баща си, но въпреки това знаеше, че лятото е кратко, а тя държеше да натрупа колкото се може повече опит във вестника. — Къде ще бъде той — Бермудите, Сейнт Кроа, Хавай? — попита, като изброи любимите му места за почивка.

— Таузанд Айлъндс^[2] — беше спокойният отговор.

— Таузанд Айлъндс? — повтори Саманта.

— Да, веригата от острови в морския път Сейнт Лорънс близо до Клейтън, в горната част на щата Ню Йорк. Той нае лятна къща на един от тях — обясни търпеливо Оуен.

— Чух за това — бе невъзможно да е другояче, защото беше прекарала по-голямата част от своите двадесет и две години в щата Ню Йорк.

Областта някога беше известна като място за забавление на милионерите. Саманта подозираше, че това бе причината баща ѝ да го избягва. Рубен Джентри рядко общуваше с така наречения елит. Предпочиташе да бъде канен на дадено събитие заради заслугите си като личност, а не поради размера на банковата си сметка. Тя предположи, че той е решил да проучи островите едва сега, след като те се бяха превърнали в обикновено място за отдих.

— Нещо не е наред ли? — Оуен Бродли я беше наблюдавал как обмисля ситуацията и сега питаше за резултата.

— С избора ли? — отвърна с въпрос Саманта, а после незабавно поклати глава отрицателно. — Не, просто ме изненада, но би трябвало да съм свикнала с подобни неща. Кога трябва да тръгна, за да се видя с него?

— Днес.

— Какво? — тя зяпна смаяно.

— Изглежда прибързано — съгласи се той с лека усмивка. — Няколко важни срещи бяха отложени и Рубен се възползва от това, за да отдели малко време за почивка. Трябва да ви закарам там днес.

Саманта въздъхна. След като веднъж вземеше решение, баща ѝ никога не губеше време, за да го приведе в действие, и тази неочаквана ваканция не правеше изключение. Тя се сети за дрехите, които трябваше да събере, и за прането, което отлагаше за уикенда, както и за

всичките си спортни облекла, които висяха в гардероба на спалнята в апартамента на баща ѝ.

— Не е необходимо да се притеснявате за багажа — каза Оуен Бродли, като прочете мислите ѝ. — Баща ви се съмняваше, че тук разполагате с подходящи дрехи, така че тази сутрин се погрижи да изпрати необходимото. Някои лични принадлежности, които може би е пропуснал, ще трябва да си купите, когато стигнем там.

— Помислил е за всичко — каза Саманта, като безпомощно сви рамене в знак на съгласие. — Предполагам, че той вече е там и ме чака.

— Той ще пристигне при нас вдругиден, в събота.

Когато чу думите, тя току-що беше вдигнала картонената чаша до устните си.

— Нас? — попита, като отпи бързо. Сметаната не беше подобрила горчивия вкус. — Да не би това да е една от онези ваканции, в които половината време е отделено за бизнес?

— Нещо подобно — съгласи се той и довърши кафето си.

Саманта направи същото, но не можа да избегне гримасата на отвращение. Ъгълчетата на очите му се свиха в усмихнато състрадание, но не коментира нищо. Когато стана от стола, зеленото му яке не ѝ даде възможност да забележи добре оформения му гръден кош. Жалко бе човек с неговата физика и мускули да не може да си позволи шивач като моделиера на баща ѝ, но тя много добре знаеше, че в живота съществуват и по-важни неща от дрехите.

— Има около шест часа път до Клейтън. Ако тръгнем сега, можем да стигнем, преди да се стъмни — заяви Оуен Бродли.

— Не можем ли да изчакаме, докато Хари се върне? — намръщи се тя. — Бих искала да му обясня...

— Имам писмо за него — той извади снежнобял плик от вътрешния джоб на якето си. — Ще го оставя в офиса му, докато се поосвежите, преди да тръгнем.

Нямаше какво да възрази, затова кимна леко и се изправи. Когато излязоха в коридора, му посочи офиса на Хари Линдзи и продължи към своята стая, а Оуен Бродли се спря, за да остави писмото.

Бет незабавно дойде при нея.

— Кой е този? — прошепна нетърпеливо тя.

— Приятел на семейството — Саманта покри пишещата машина и бързо започна да разчиства бюрото си.

— Познаваш ли го?

— Не точно. Знаех за него — тя подаде на момичето текста, който беше довършила точно преди да влезе Оуен Бродли. — Дай това на господин Линдзи, когато дойде. Имам спешен семеен ангажимент и трябва да тръгна.

— С него? — Бет отвори широко очи. — Сигурна ли си, че не поемаш риск? На мен ми изглежда някак опасен.

— На мен ми изглежда съвсем нормален мъж — усмихна се Саманта. В съзнанието си тя виждаше „мъж“ с главна буква.

— Сигурна ли си, че можеш да му се довериш? — настоя Бет с тих шепот. — Поиска ли му някакви документи за самоличност? Спомни си какво казва хороскопът ти: „Пази се от непознати!“.

— О, сериозно! — този път Саманта се засмя на глас. Как можеше Бет да приема тези глупости за чиста монета!

— Предполагам, че е просто съвпадение. Но предупреждението за среща с непознати този месец е факт и ето — днес се появява един непознат, за когото казваш, че само си чувала! — каза Бет с обиден тон.

— Това е всичко — като поклати глава при вида на недоверчивия израз, изписан по лицето на колежката ѝ, Саманта се обърна и забеляза Оуен Бродли, който стоеше мълчаливо до вратата. Белите му зъби проблеснаха, когато се усмихна:

— Готова ли сте?

— Да — кимна тя, като реши, че той я застрашава единствено с бъркотията, която може да предизвика в чувствата ѝ.

Усмивката му бе ускорила пулса ѝ, макар да се бе мярнала само за секунди. Жалко, че работи за баща ѝ. Нищо нямаше излезе от растящото привличане, което чувстваше.

„Наслаждавай му се, докато можеш“, каза си Саманта. Поредица от приятни интерлюдии вероятно щеше да е единственият любовен живот, който я очаква. Никакви съображения не можеха да я накарат да се отдръпне от първия истински вълнуващ мъж, който се изпречи на пътя ѝ, само защото подобна връзка бе обречена на провал.

Защо да не се възползва от предимството, че на него би му било трудно да откаже на дъщерята на шефа си, особено когато шефът е

Рубен Джентри? Саманта се усмихна на себе си, защото знаеше, че никога не би се възползвала от този факт, независимо от това, колко привлекателен ѝ изглежда този мъж.

---

[1] Шарада — игра на отгатване на думи. — Б.пр. ↑

[2] Хилядата острова. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Крайпътните стълбове профучаваха така бързо край тях, че се сливаха в илюзорна ограда. Когато навлязоха в един завой, Саманта инстинктивно посегна към дръжката на вратата. Центробежната сила я отхвърли към нея, но колата не се отдели от пътя през целия вираж до следващата права отсечка.

— Преследва ли ни някой или просто винаги караш толкова бързо? — попита тя полунашега полусериозно.

— Извинявай — Оуен Бродли я погледна разсеяно, сякаш беше забравил, че тя седи до него. Беше сигурна, че през последните два часа беше точно така. Той отпусна газта и мощната кола намали хода си до скорост, близка до определеното ограничение. — Не исках да те изплаша — оправда се той.

— По принцип това не ме притеснява на междуцатската магистрала, но на тези второкласни пътища с техните завойи и кръстовища... — Саманта не довърши мисълта си.

Не ставаше въпрос за това, че се съмнява в шофьорските му способности. Те бяха превъзходни. Беше сигурна, че нито за миг не изпуска от контрол спортната кола. Притесняваше я да не срещнат някой идиот с книжка.

— Вярно е, но второкласните шосета предлагат много живописна гледка — отвърна той.

Като погледна през прозореца към хълмовете, осеяни с горички и пасторални ферми, тя мълчаливо се съгласи, че е красиво. Докато се наместваше по-удобно на седалката, тъмносивите очи отново се обърнаха към нея.

— Уморена ли си? — попита мъжът.

— Схванах се от седене — призна тя с усмивка, която показваше, че това е нормално след повече от четири часа пътуване.

Бяха спирали само веднъж, за да заредят, и тогава тя се поразтърпка, но това беше преди два часа.

— Има един добър ресторант в следващия град. Ще спрем там, за да хапнем — каза той.

Отново последва тишина, но предложението не беше толкова лошо, съгласи се Саманта, Всъщност бе много добро. Би искала да разбере повече неща за истинския Оуен Бродли, след като вече го срещна. Той с готовност бе отговорил на общите ѝ въпроси в началото на пътуването им, но не каза нищо, което вече да не бе чувала от баща си.

Не беше склонен да говори за себе си, така че разговорът премина в общи приказки и накрая замря.

Въпреки че знаеше много неща за Оуен Бродли, като цяло този мъж си оставаше една загадка за нея.

Очевидната му животинска грация предполагаше, че е човек, който се занимава както с умствена, така и с физическа работа. На Саманта ѝ бе трудно да си представи как прекарва часове наред в заседателни зали и офиси, което изискваше постът му на секретар.

Той беше в края на трийсетте и неженен — това беше научила от баща си, който бе търсил човек без семейни ангажименти, за да бъде изцяло на негово разположение.

Но дали никога не се е женил? Явната му мъжественост би привлякла много жени, самата Саманта чувстваше нейното въздействие. Дали беше разведен или вдовец? Или пък заклет ерген като нея? Рано или късно, щеше да разбере. Ненапразно учеше за репортер. Всъщност би могла да се осведоми за подробностите от баща си, като го види в събота.

Четиридесет и пет минути по-късно те стояха в ресторанта, вече приключили с яденето, и бавно пиеха кафе. Оуен ѝ беше задал няколко въпроса във връзка с работата ѝ във вестника, на които тя бе отговорила.

— Това кафе определено е по-добро от кафето на Хари — каза тя с усмивка и вдигна очи към лицето му.

Той не гледаше към нея, а наблюдаваше поведението на хората около тях. Ъгловата маса му даваше неограничен изглед и той се възползваше от него от момента, в който бяха седнали, като само случайно поглеждаше към Саманта.

Това, че не ѝ обръща внимание, я ядоса. Тя беше дъщерята на шефа и той би могъл поне да се преструва, че се опитва да я забавлява.

Младата жена наклони глава встрани, а светлокестенявата ѝ коса се разпиля по раменете.

— Отегчавам ли те? — попита съвсем откровено.

Неразгадаемият поглед се обърна към нея изпод тъмната, почти черна коса, която падаше над широкото му чело. Добре оформената уста беше леко извита, което загатваше известна твърдост в иначе чувствената ѝ и мъжествена линия.

— Съвсем не — увери я Оуен Бродли с тихия си глас, чиято равна интонация, изглежда, никога не се променяше.

Сега, след като вече беше започнала, Саманта нямаше намерение да се отказва.

— Не съм сигурна, че обърна внимание на онова, което казах — подчерта тя.

— Не е така. Разказваше ми за художествената статия, която си щяла да пишеш за столетницата Джейн Бейтс и за уникалната си идея да я разпиташ за промяната във възгледите на жените през годините и как това ѝ е повлияло, ако изобщо ѝ е повлияло — направи той кратко резюме на нейния разказ.

— Оттеглям обвиненията си — извини се Саманта кисело. — Стори ми се, че мислиш за нещо друго.

— И за миг не съм забравял, че си до мен — той я гледа замислено няколко секунди.

Саманта не знаеше как да приеме това — дали искаше да каже, че би предпочел да забрави за нея, или че му е направила прекалено силно впечатление. Имаше неприятното усещане, че той проявява снизхождение към нея.

— Имаш ли сестра? — попита тя накрая, като се подготви за язвителния отговор, който щеше да последва. Изглежда, беше изгубила имунитета си.

— Не — той я погледна засмяно. — Но ако имах, тя вероятно щеше да изглежда като мен, а не като теб — Саманта примигна. Той отдръпна стола си от масата и се изправи. — Слънцето залязва. По-добре да продължим пътуването.

Когато отново седна в колата, Саманта не се опита да задоволи любопитството си. Като се извъртя на седалката си, тя се загледа за миг в грубо изсечения профил.

— Защо каза това? — попита тя.

— Кое?

Лъчите на фаровете прорязваха полуздрача. Погледът му не се отдели от пътя.

— Че сестра ти, ако имаше такава, не би изглеждала като мен — отвърна Саманта.

— Вярно е. Но не това питаше всъщност, нали? — той погледна в огледалото за обратно виждане, преди да премине в другото платно, за да изпревари колата отпред. — Няма човек, който да е работил с Рубен и да не е чувал коментарите за него и дъщеря му.

— Значи, си чувал да ме описват като привлекателна, в смисъл на „по-малката сестра“ — заключи тя.

— Срещал съм много мъже, но никой от тях няма сестра, която да прилича на теб.

Шеговитият блясък в тъмните му очи за момент задържа погледа ѝ. Тихият глас се опитваше да я подразни и Саманта се засмя леко. Приятна топлина нахлу в крайниците ѝ. Задоволството, което чувстваше, нямаше нищо общо с пълния стомах или с освежаващия чист въздух, който влизаше през малкото странично стъкло. Тя се отпусна на седалката и се загледа през прозореца към първата вечерна звезда, която блестеше във все още розовеещото небе.

Звездите вече светеха силно, когато най-сетне преминаха през тихите улици на Клейтън в Ню Йорк. Оуен Бродли безпогрешно прекоси града, като не спря, преди да стигнат речното пристанище.

Там нямаше никакви завързани плавателни съдове и Саманта реши, че това е място, където лодките само взимат или оставят пътници. Когато Оуен се пресегна към седалката за куфара си и слезе от колата, тя веднага го последва.

Нощта бе потопила реката в мрак и вълнистото ѝ течение отразяваше лунните лъчи, които плетяха сребриста дантела върху черния сатен на водите. Хоризонтът се сливаше в неясна грамада с релефни очертания.

Един странен глас наруши нежната тишина, като накара Саманта да подскочи.

— Лодката ще бъде тук след малко.

Когато се обърна, до Оуен Бродли видя мъж с неговия ръст. Сянката на близката сграда скриваше чертите му от погледа ѝ.

— Благодаря, Берг — каза нейният придружител и подаде нещо на непознатия.

Явно бяха ключовете от автомобила, понеже мъжът отвори шофьорската врата и седна зад волана. Той направи обратен завой и пое по пътя, по който бяха пристигнали. Почти веднага към звука на отдалечаващата се кола се присъедини бръмченето на лодка, чиито светлини приближиха пристана.

Оуен улови Саманта за лакътя и я отведе настрани, в сянката на сградата.

— Чакай тук — нареди строго и тръгна с големи отмерени крачки към брега на реката.

Появи се платноходка с прибрани платна и гола мачта, стърчаща в тъмнината. Почти в мига, в който моторът на лодката угасна, за да влезе в пристана, Саманта чу колата да спира на ъгъла. Погледна натам и видя една жена да слиза от тротоара и да се качва до шофьора. „Берг, който и да е той, очевидно има приятелка“, помисли си тя, като се усмихна на себе си и отново се обърна към реката.

Някаква реплика беше подхвърлена към Оуен от лодката. С бързи умели движения той я завърза за едно колче и направи знак на Саманта да се присъедини към него. На палубата стоеше едър възрастен мъж, който ѝ подаде ръка при качването. Беше с телосложение на футболист, с мускулист врат и широк гръден кош.

— Благодаря — промърмори тя, но човекът вече беше изчезнал.

Пътеката беше освободена и Оуен стъпи на борда.

— По-добре да слезеш долу, докато тръгнем.

Нощният въздух бе по-студен над водата. Ако имаше пуловер, за да покрие ръцете си, голи под късите ръкави на блузата ѝ, Саманта сигурно щеше да се противопостави и да остане на палубата. Вместо това слезе долу, без да протестира.

Машините силно забумтяха, когато моторницата се отдели от пристана. Светлините на града започнаха да се губят в далечината.

Саманта се запита дали бяха изминали и две минути от момента, в който колата бе спряла на пристана, до потеглянето на лодката. Леко поклати глава и замислена усмивка заигра по устните ѝ. Само Рубен Джентри можеше да организира толкова експедитивна операция — с човек, който мигновено да поеме колата, и лодка, която ги очаква почти до пристана.

Като седна на една възглавница в кабината, младата жена разтри настръхналите си ръце. На палубата нечии стъпки приближаваха стъпалата, водещи надолу. Няколко секунди по-късно се появи високата фигура на Оуен Брадли.

— Добре ли се чувстваш? — попита той с познатото лениво движение на устните, което премина в усмивка. Куфарът му беше поставен на съседната възглавница.

— Добре съм — кимна Саманта, — въпреки че ми се ще да си бях взела пуловер.

Той погледна към скръстените ѝ ръце, сгушена за да се стопли.

— Мисля, че тук някъде има свободен анорак, който можеш да облечеш — после мина през кухнята на лодката и се скри от погледа ѝ.

Чу го да отваря и затваря врати в посоката, където вероятно бе спалното отделение. За момент си бе помислила, че ще ѝ предложи собственото си яке. Усмихна се тъжно. Подобни кавалерски жестове можеха да се видят само по киноекраните.

Той явно добре познаваше лодката и вътрешността ѝ, защото се появи и ѝ подаде светлосин анорак.

— Ето, вземи.

Саманта бързо се облече и отпусна ръце в дългите ръкави. Дрехата беше с няколко номера по-голяма от ръста ѝ, но поне я предпазваше от студа, а това беше единственото, което имаше значение.

— Съжалявам, но нямаше нищо по-малко.

— Това е добре — тя нави ръкави до китките си и погледна навън през тесните прозорчета. Стъклото обаче отразяваше само тъмните контури от вътрешността на кабината. — Колко още остава, докато пристигнем на острова?

— Приблизително час — той спокойно сви рамене и се запъти към стъпалата към палубата. После изведнъж спря. — Има малко кафе в термоса, налей си — посочи към кухнята, за да ѝ покаже къде се намира тя. В тъмния му поглед се появи искрица топлина. — Не мога да гарантирам, че е по-добро от кафето на Хари, но поне е горещо.

— Благодаря — Саманта се усмихна, а той се скри нагоре по стълбите.

Напитката се оказа превъзходна. Тя обхвана чашата с две ръце, за да постопли измръзналите си пръсти. След това се отпусна на

възглавницата, облегна глава назад и се заслуша в боботенето на двигателя. То ѝ се струваше единственият звук в целия свят, като се изключат долитащите от време не време реплики, които си разменяха горе Оуен и едрият боцман.

Почти неизбежно, мислите ѝ се фокусираха върху Бродли. В много отношения изглеждаше съставен от противоречия — например мускулестото му телосложение и дълбоката интелигентност. Не че двете бяха несъвместими, но Саманта трудно можеше да си го представи в ролята на секретар на баща ѝ.

Този пост предполагаше ограничена, почти липсваща физическа активност. А и този негов вид на безгрижна леност, който си придаваше, за да скрие постоянната си бдителност. Привидно нехайната му разсеяност граничеше с надменност, но въпреки това във всяка секунда той прекрасно знаеше какво става около него.

Тихият нисък глас беше винаги твърд, целенасочен и властен. Нещо в тона му подсказваше, че този, който дръзне да му се противопостави, би трябвало да внимава за последиците. Зад милото изражение и леката усмивка се криеше безмилостна твърдост, намек за безскрупулност, отпечатана в суровите му черти.

Саманта реши, че би било интересно и дори е истинско предизвикателство да разбере какви са подбудите му. Като изпи остатъка от кафето, тя се облегна отново назад и затвори очи.

Тънкия комплимент, че не изглежда като сестрата на никой от неговите познати, се завърна в мислите ѝ. Тя осъзна, че Оуен Бродли, освен всичко друго, е и много опитен с жените.

За момент се бе ядосала, когато помисли, че не ѝ обръща никакво внимание. Веднага след това обаче само с няколко думи той я бе накарал да се почувства важна и красива, без да се налага да произнася каквито и да било екстравагантни комплименти, в които тя и без това не би повярвала. Този човек навярно напълно осъзнаваше въздействието на своята мъжественост върху слабия пол.

И все пак това не беше директната атака, която един изключително красив мъж би предприел. Той сякаш бавно бе подкопавал почвата под краката на момичето, докато я свали, преди тя да е в състояние да разбере какво става. Саманта реши, че това е опасността, която Бет интуитивно предчувстваше. Трябваше да му се признае, че тактиката му наистина бе съкрушителна.

Продължителният път я беше изморил повече, отколкото осъзнаваше. Под хипнотичния напев на мотора тя изпадна в полусън. За миг главата ѝ клюмна встрани и това я събуди. Тя се изправи, разтърка врата си и се укори, че дреме като стара баба.

Умереният ритъм на двигателя промени темпото си. С прикрита прозявка, Саманта погледна часовника си, но не можа да си спомни точно кога се качиха на лодката. Стори ѝ се, че е спала по-дълго, отколкото в началото предположи. Когато се изправи, за да надникне навън през тесните прозорчета, нечии стъпки отново приближиха стълбите към каютата.

— Вече пристигнахме на острова — съобщи Оуен, като слезе до половината на стъпалата.

— Веднага идвам — отговори Саманта.

Тя взе чашата си, занесе я до чешмата в кухнята и я изплакна. На път към стълбите забеляза куфара върху възглавницата, взе го и погледна инициалите. Изкачи се на палубата точно когато скалите, дърветата и храстите в сумрака се скриха зад плътна черна стена. Тя внезапно обгради лодката от три страни и закри нощното небе. След миг младата жена осъзна, че бяха влезли безшумно в един навес за лодки. Моторът беше изключен. В тъмнината Саманта едва различи смътните очертания на двама мъже, които бързо придърпаха лодката, докато тя се долепи странично до вътрешния пристан. След като вратите на заслона към реката се затвориха, светна електрическа крушка. Слабата ѝ светлина по-скоро образуваше сенки, отколкото разпръскваше тъмнината.

След непрестанния шум от машините тишината изглеждаше почти зловеща. Водата се плисна в корпуса, а стъпките на мъжете глухо отекваха по дъските на пристана. Навесът приличаше на огромна пещера — с високите си стени и покрива, който се извисяваше, за да позволи на лодка с такава мачта да влезе вътре.

— Готова ли си? — запита гласът на Оуен Бродли от пристана.

Саманта тръгна към него и той я хвана за ръката, докато прекрачи от палубата. Когато се отблъсна, лодката леко се залюля. Куфарът наруши равновесието ѝ и тя залитна, но здравите му ръце незабавно се обвиха около кръста ѝ, за да я задържат права. Почувства как тялото му се притисна в бедрата ѝ.

Като наклони глава назад, младата жена понечи да се извини за своята неловкост, но разтворените ѝ устни не произнесоха нито дума. Гласът и дъхът ѝ замряха пред пленяващия му поглед. Пулсът ѝ биеше ускорено. Когато вниманието му се насочи към устата ѝ, бе сигурна, че ще я целуне, и притаи дъх в очакване.

Ръцете му останаха около талията ѝ още няколко секунди. После той я хвана здраво, докато възстанови равновесието си, и отстъпи назад. Саманта беше обзета от разочарование. Опита се да го прикрие с престожен смях и смяна на темата.

— Би трябвало да помолиш Рубен за увеличение на заплатата, когато дойде в събота — пошегува се, сякаш този интимен момент никога не се бе случвал.

Лицето му незабавно помръкна и зад ленивата му усмивка можеше да се долови напрежение.

— Защо казваш това?

— Защото не подобава на имиджа му неговият секретар да носи вещи с чужди инициали — отговори тя, като му подаде куфара.

Скъпата пътна чанта носеше доста поизхабени издайнически знаци — близо до дръжката имаше две златни букви: К. С. Саманта ги беше забелязала веднага щом я взе от каютата.

— Мисля, че Рубен може да си позволи да ти купи куфар с твоите инициали, Оуен — каза тя.

Не беше придала особено значение на несъответстващите инициали. Ако изобщо си помисли нещо за това, то беше само беглото предположение, че си е купил употребяван куфар, защото този беше здрав и издръжлив и можеше да понесе непрестанните пътувания на притежателя си.

Той взе куфара и замислено погледна инициалите, преди да срещне засмените ѝ открити очи.

— Бях забравил, че си репортер и работата ти е да забелязваш и съпоставяш нещата — произнесе мислите си на глас. После замълча за миг и продължението им потъна зад тъмната пелена на погледа му. — Аз не съм Оуен Бродли.

Кафявите очи на Саманта се разшириха.

— Ти каза...

— Не, ти каза, че съм Оуен Бродли — поправи я бавно. — Аз просто не си направих труда да го отрека. Това, което всъщност щях да

кажа, беше, че Оуен Бродли ми е казал къде мога да те открия.

— Кой си ти тогава? — попита тя, като се намръщи осъдително.

— Крис Андрюз. „С“ е за Стивън, второто ми име — посочи с пръст инициалите върху куфара. — „А“-то е изпаднало някъде.

— Крис Андрюз? — повтори Саманта недоверчиво. — Онзи Крис Андрюз?

— Не знам колко познаваш. — Подигравателна усмивка заигра по добре оформената му уста.

Що се отнасяше до нея, тя познаваше само един Крис Андрюз. Не беше точно конкурент на баща ѝ, но интересите им често се сблъскваха. Рубен Джентри обаче се възхищаваше от неговите способности и предприемчивост дори и когато го проклинаше. Крис Андрюз също като баща ѝ избягваше публичността, Саманта не можеше да си спомни някога да го е виждала на снимка.

— Знае ли Рубен, че си ме довел тук? — попита тя, като все още се опитваше да осмисли това неочаквано разкритие и да открие истинското му значение.

— Разбира се — отвърна Оуен Бродли, който изведнъж се оказа Крис Андрюз, като кимна, без да се двоуми. — Казах ти, че той ще бъде тук в събота.

— Защо? — тя наклони глава встрани.

— Защото го поканих — отвърна спокойно мъжът.

— Това е твоят дом? — предположи Саманта. — И твоята лодка?

— Да.

— Защо аз съм тук? И защо Рубен ще идва?

Всичките и заложби на репортер се събудиха и тя изпита остра нужда да узнае мотивите му. Опита да се изправи в пълен ръст, но пак трябваше да погледне нагоре, за да види лицето му, скулесто и неразгадаемо.

— Рубен притежава акции в някои компании, които се опитвам да купя, а той няма желание да ги продаде. Това е просто едно недоразумение между приятели. Поканих го тук за две седмици с намерението да се договорим за някакъв компромис. Той прие, но не мога да бъда сигурен в подбудите му — отвърна мъжът, който се бе представил като Крис Андрюз.

— Това все още не обяснява защо аз съм тук — напомни му Саманта.

— Ти си тук по същите причини, които ти казах в редакцията. Рубен иска да прекара известно време с теб, преди да излетиш по широкия свят. Попита дали можеш да дойдеш и аз се съгласих.

— Защо би го направил? Няма ли да отвличам вниманието ви от вашата цел? — запита тя.

— Възможно е, но искам да поема този риск — той сви рамене неопределено. Освен това, ако твоето присъствие ще подобри настроението на баща ти, това може да улесни преговорите.

— Искаш да кажеш, че моето присъствие може да го направи поподатлив за твоите внушения. Аз съм тук, за да смекча съпротивата му, нали?

— И с малко късмет, да изкараш една спокойна и приятна седмица с баща си — добави Крис Андрюз.

Логиката му я убеди в истинността на отговорите, които ѝ даде, колкото и егоистични да изглеждаха мотивите му. Имаше обаче още едно нещо, което искаше да си изясни.

— Защо съм тук сега, преди пристигането на Рубен? — поиска да разбере тя, като смело посрещна непроницаемия му поглед.

— Ние никога досега не сме се срещали — той подчерта факта. — Сметнах, че би било разумно да те поопозная малко предварително, за да видя накъде духа вятърът...

— В случай че се окажа пречка — добави тя онова, което той премълча. — Ще разберете, господин Андрюз, че аз не се и опитвам да влияя на баща си по какъвто и да е начин, когато става въпрос за бизнес.

— Тогава всички ние ще изкараме една много приятна ваканция. Особено ако започнеш да ме наричаш Крис — когато се усмихна, леки бръчици набраздиха загорелите от слънцето ъгълчета на очите му. — Отиваме ли в къщата?

Той вдигна ръка, за да я покани да мине пред него към вратата, която водеше извън навеса за лодки. Саманта пристъпи напред в съгласие, но неочаквано прелетял през ума ѝ въпрос спря крачката ѝ.

— Защо не ми каза кой си от самото начало? Защо е цялата тази тайнственост досега? — попита, като наклони глава с леко предизвикателство.

— Не съм сигурен, че би се съгласила да дойдеш с мен, ако ти бях казал в редакцията. Изобщо можеше да не приемеш

предложението ми за тази ваканция. Затова се възползвах, когато ме обърка със секретаря на Рубен, за да те доведе тук. Сметнах, че веднъж пристигнала, ще мога да те убедя и да останеш. Успях ли? — Тъмната му глава беше наклонена встрани, а искриците в очите му закачливо молеха прошка за безобидната лъжа.

— Ако бях казала „не“, щеше ли да ме върнеш? — Погледът ѝ се проясни. Укорът в очите ѝ изчезна. Неговото обяснение я задоволи, но остана лекото раздражение от това, че я бяха измамили.

— По това време? Страхувам се, че не — той повдигна вежди.

Крис Андрюз знаеше, че тя не очаква той наистина да се съгласи, и отговорът му беше в същия лековат тон като въпроса ѝ.

— В такъв случай, понеже успя да ме подмамиш тук, няма да е зле да ми покажеш къде ще спя тази нощ — заяви Саманта с въздишка на примирение, в която се долавяше известно недоволство.

— Оттук — Крис отново посочи вратата, като застана встрани, за да може Саманта да мине пред него.

Когато тя отвори вратата и прекрачи в нощта, светлината отвътре огря пътека, изгладена в скалата отпред от хиляди стъпки. Мъжът я последва и лампата зад него угасна. Саманта спря.

— Човекът, който беше на лодката, все още е вътре — напомни му тя, защото без осветление в навеса за лодки би било тъмно като в рог.

— Том? Не, той тръгна веднага след като пристигнахме. Вече е в къщата и си пие кафето — увери я той, като пхна ръка под лакътя ѝ, за да я води по непознатия път.

През гъстите дървета край тях някъде в далечината проблесна светлина. Това се оказа целта им, тъй като веднага завиха по пътеката към нея.

Саманта не можеше да не се замисли за събитията от деня и за мъжа, чиято ръка уверено я водеше. Потънала в себе си, не се усети, че се смее тихичко.

Крис Андрюз запита с весело любопитство:

— Какво ти е толкова смешно?

Тя хвърли поглед към него, но гъстите клони на дърветата над тях процеждаха оскъдна светлина от звездите и луната и грубите му черти оставаха в сянка.

— Бет, колежката ми в редакцията, днес ми прочете хороскопа за месеца — усмивката ѝ се разшири, като се сети за скептичната си реакция към прогнозата, която се дължеше на искрено недоверие.

— Нима си привърженичка на астрологията? — гласът му прозвуча като ехо на собственото ѝ доскорошно мнение, че това е просто една голяма глупост.

— Не бях, но след днешния ден може и да променя становището си — призна Саманта, а усмивката не слезе от устните ѝ.

— Защо след днешния ден?

— Ами според хороскопа трябва да се пазя от непознати, тъй като не са това, за което се представят — обясни през смях. — В нашия случай това си е чисто ясновидство. Тъкмо бях свикнала с факта, че си Оуен Бродли, човек, когото дълго време съм си представяла като слаб, нисък и блед мъж, при това с очила. Сега научавам, че ти всъщност си Крис Андрюз, а не въпросният господин.

— Разбирам какво искаш да кажеш — интонацията му обаче говореше, че той не намира това за толкова забавно, колкото нея, така че тя изостави темата.

Къщата, издигната от камък и дърво, отвън представляваше асиметрична едноетажна постройка, сгъсена в дърветата. Беше проектирана според традициите в изчистени линии. Вътре цялата мебелировка беше фина изработка, но непринудената атмосфера създаваше впечатлението, че можеш да положиш крака навсякъде. Поднос с кафе и бисквити беше поставен близо до дивана пред масивната каменна камина в дневната.

Внезапна прозявка се надигна у Саманта, когато се опита да отпие още една глътка от кафето си. Тя я потули бързо с длан, но Крис Андрюз забеляза жеста ѝ и предположи, че би предпочела спалнята пред още кафе.

— Маги! — извика той и на вратата на всекидневната се появи висока руса жена. — Би ли показала на госпожица Джентри стаята ѝ? — запита той, след което представи гостенката на Маги Карлтън, сестра на Том.

Жената, в средата на тридесетте, приличаше на брат си. Беше привлекателна, въпреки че чертите и изразът на лицето ѝ бяха прекалено резки и дори някак плашещи. В сините ѝ очи се долавяше

вродена интелигентност и те отвърнаха на усмивката на Саманта със сдържано дружелюбие.

Все пак имаше нещо, което не беше съвсем наред, но Саманта не можеше да го определи. Може би погледът, който Маги Карлтън беше хвърлила към Крис Андрюз, преди да отведе Саманта към спалнята ѝ. Не беше от погледите, които обикновено си разменят началник и подчинен. В него имаше нещо по-фамилиарно, което говореше за връзка, подобна може би на отношенията между Саманта и Хари Линдзи. Той беше приятел на баща ѝ и тя го познаваше много преди да започне работа при него това лято.

Нямаше нищо нередно и смуцаващо в предположението ѝ за евентуална връзка между тях двамата, освен може би фактът, че разликата във възрастта между Крис Андрюз и Маги Карлтън не беше толкова голяма, както между нея и Хари. Младата жена обаче не искаше да се замисля защо това би трябвало да я притеснява.

ТРЕТА ГЛАВА

Беше станало почти обяд, когато Саманта се събуди, и това я накара да побърза с обличането. Гардеробът в спалнята беше пълен с всякакви спортни дрехи, въпреки че повечето от тях бяха твърде непретенциозни и подходящи само за тежък физически труд. Облече чифт бежови памучни панталони и жълто-кафява карирана блуза. В едно от чекмеджетата на скрина бе открила златисто шалче. Бе го усукала и бе вързала косите си така, че блестящите му краища почти не се забелязваха сред гъстите светлокестеняви кичури. Саманта излезе от стаята и забърза по коридора към хола.

Разчитайки на спомените си от предишната вечер, тя се опита да открие всекидневната, но после се остави на инстинкта си да я заведе до мястото, където би трябвало да се намира. От стаята, към която се насочи, се чуваха гласове. Нерешително спря до отворената врата, без да осъзнава, че всъщност подслушва.

Крис Андриюз — тя беше пренастроила мисленето си да го нарича с истинското му име — стоеше пред един голям цветен прозорец. Мръснобели широки панталони от грубо тъкан плат очертаваха мускулестите му крака. Яке в морскосин цвят покриваше по-голямата част от плетен пуловер в по-светъл оттенък на синьото.

Това, което привлече вниманието ѝ обаче, беше изражението върху грубо изсеченото му лице. То беше сериозно и напрегнато, когато се обърна с присвити очи към русата жена срещу него.

— Няма да има никакво обсъждане — зловещо niskият му глас звучеше заповеднически. — Аз не го одобрявам също като теб, но така...

Саманта вероятно беше направила някакво неволно движение в смайването си, защото точно когато Маги Карлтън отвори уста да възрази с едно мрачно „но...“, той погледна към нея. Маска на любезност незабавно се появи върху загорялото му от слънце лице.

— Добро утро. Значи, най-после реши да се завърнеш към живота.

Нюансът на тънка подигравка в гласа му я забавляваше. Ако не беше станала свидетел на сцената преди малко, никога не би разпознала сдържания гняв, горящ под спокойните черти на Крис Андрюз.

Младата жена понечи да се извини, но това би означавало мълчаливо да признае, че е подслушвала частен разговор. Реши да се преструва, че всичко е наред, поне доколкото се отнасяше за нея самата.

— Добро утро — отвърна тя весело и влезе в стаята. — Не мога да си спомня кога за последен път съм спала толкова до късно. Трябва да е от чистия въздух.

— Несъмнено — съгласи се мъжът, като стрелна с остър поглед своята така наречена прислужница.

Маги Карлтън се обърна към гостенката и се усмихна. В жеста ѝ имаше някакво напрежение, което показваше, че не умее да прикрива емоциите си така изкусно като Крис Андрюз.

— Ще ви донеса кафе, госпожице Джентри. Имате ли някакви предпочитания за закуска?

— Не искам закуска — отказа Саманта. — Кафето ще е достатъчно засега, тъй като до обяд остава по-малко от час.

— Сигурна ли сте, че не желаете нещо друго? Препечена филийка или кифла, която да позалъже глада ви до обяд? — запита прислужницата с леко вдигнати вежди.

Младата жена пъхна пръсти в предните джобове на панталоните си и тръгна разсеяно към големия цветен прозорец. Периферното ѝ зрение обаче улови погледа, който двамата си размениха. Беше повече от предупреждение за Маги да напусне. Саманта имаше усещането, че Крис Андрюз я уверява, че всичко е наред.

Когато Маги излезе от стаята, Саманта се загледа в пейзажа отвън. Гледката бе невероятно живописна. Тя беше виждала картини и рекламни брошури от района на Таузанд Айлъндс, но нищо не би могло да я подготви за омайващата красота, която се простираше пред погледа ѝ.

Безкрайната шир на величествената река Сейнт Лорънс отразяваше електриковосиньото на небето. Със зашеметяващия си простор тя приличаше повече на езеро. Брегът беше потънал в яркозелена растителност. На един от островите, които се виждаха най-

ясно, Саманта различи постройка от бели дъски, които блестяха между дърветата.

— Страхотна гледка, нали? — Крис стоеше до нея и също гледаше навън.

— Не съм и сънувала подобно нещо — съгласи се тя. — Всичко е толкова... — Не можа да намери подходящата дума. — ... толкова неподправено. Островите наистина ли са хиляда?

От мястото си зад прозореца на къщата, построена на малкото скалисто островче, тя можеше да види само пет, но по размери бяха от най-малки до много големи.

— По течението на Сейнт Лорънс островите са над хиляда и седемстотин и повечето са частна собственост — той посочи на север. — Онзи в далечината е в канадски води.

— Над хиляда и седемстотин! — Саманта още не можеше да приеме факта. — Това е невероятно!

— Площта на най-големия е повече от сто квадратни мили, а най-малкият представлява една скала с две дървета. Според правителственото тълкуване островът — това е земя, заобиколена от вода, върху която има поне едно дърво. Ако то липсва, сушата се смята за плитчина — той се усмихна леко. — Смяташ ли, че сега има вероятност да прекараш приятно тук?

— Може дори да напиша пътепис и да го публикувам във вестника, когато се върна — засмя се Саманта.

Ентусиазмът ѝ за времето, което щеше да прекара тук, започна да нараства. Той вече не се основаваше само на това, че ще бъде с баща си.

— Плуваш ли?

— Да, защо? — Тя го погледна и едно закачливо пламъче заигра в кафявите ѝ очи. — Да не би да се опитваш да ми кажеш, че ако поискам да напусна този остров, преди да дойде баща ми, ще трябва да плувам?

— Друго имах предвид, когато попитах — на лицето му се появи неволна усмивка. — Но ще приема и тази възможност.

— Защо питаш тогава?

— Този следобед, изглежда, ще е топъл. Островът е във формата на полумесец и закритият залив е идеален за плуване. Мислех да ти предложа да се възползваме от това — отвърна Крис.

— Звучи прекрасно — съгласи се тя, докато Маги влизаше в трапезарията с кафето.

Беше повече от прекрасно. Саманта заключи, че е попаднала в рая, и положи буза на дланта си. Почернелите дъски на сала, закотвен в залива, излъчваха приятна топлина. Черният ѝ бански с гол гръб щедро подлагаше кожата ѝ на жарещите слънчеви лъчи.

Лека въздишка на съжаление се изплъзна от нея. Един час, прекаран в плуване и гмуркане в залива, плюс още един час в слънчеви бани върху сала... Скоро трябваше да се прибере на сянка, иначе рискуваше да заприлича на сварен омар.

Под полупритворените си клепки виждаше Крис, седнал в противоположния край на сала, мускулест и почернял от слънцето. Погледът му бавно обхождаше реката, което издаваше скритото напрежение в иначе спокойната му поза. Само няколко лодки бяха дръзнали да се доближат до острова. Той ѝ беше обяснил, че туристическите корабчета обикновено избягват да приближават, освен ако не ги управляват хора, които добре познават реката и плитчините.

Каналът за плавателните съдове можеше да се види от острова. Саманта беше забелязала няколко големи товарни кораба да плават към своите пристанища на Грейт Лейкс. От разстоянието, от което тя наблюдаваше, движението им изглеждаше напълно безшумно. Сред тази провинциална обстановка величественият им ход по международния морски път беше впечатляваща гледка.

Сякаш почувствал погледа и, Крис се обърна. Тя не се престори, че не оглежда мъжествената му фигура. Вместо това отвори широко очи и леко му се усмихна.

— Готова ли си да поплуваш отново? — попита той.

— Не — тя въздъхна унило и се подпря на лакти. — Но ако не скоча във водата или не се преместя на сянка в най-скоро време, ще се превърна в препечена филийка.

Той гъвкаво се изправи на крака и когато тя се надигна, ѝ подаде ръка. В движението, с което я дръпна нагоре, нямаше нищо интимно. Хвана я здраво и я пусна без двусмислено забавяне, въпреки че на нея не ѝ се искаше да бъде така.

Погледнато отблизо, стройното му тяло, облечено само в къси кафяви гащета за плуване със златисти ленти отстрани, вълнуваше сетивата ѝ. Беше така осезаемо мъжествен, че у нея се бяха събудили първичните инстинкти. Ако вече не беше наясно с тяхното съществуване, щеше да бъде шокирана. Сега тя се опита да не обръща внимание на чувствата си.

Държането му този следобед беше приятелско и не ѝ беше дало и най-малко основание да си въобрази, че връзката им може да продължи на по-интимно ниво. Саманта се питаше дали причината е Маги Карлтън, или защото той не се интересува от нея като жена. Независимо от коментара му, че не изглежда като по-малката му сестричка, не можеше да е сигурна, че не си го мисли.

Като я погледна през рамо, той ѝ даде знак с очи да го последва миг преди да се гмурне плавно във водата. Тя го последва и почти се изравни с него. Когато изплува на повърхността, отметна мократа си коса, от която се разлетяха пръски. Студената вода по нагрятата ѝ от слънцето кожа я накара да се разтрепери цялата и зъбите ѝ затракаха.

— Ледена е! — каза, зъзнейки.

— Страхотен ден, нали? — попита той, като прокара пръсти през мократа си коса.

Вместо отговор Саманта заплува към брега. С няколко загребвания той я настигна. Силните му ръце без всякакво усилие го носеха по водата. Саманта не се и опита да се състезава с него, знаеше, че веднага ще я надмине. Въпреки че беше добър плувец, не би могла да му бъде равностоен съперник.

Физическото усилие прогони студа, но тя се разтрепери отново още щом стъпи на дъното, за да излезе на брега. Плажните кърпи стояха на голям камък наблизко. Крис ги достигна пръв.

— Мисля, че се нуждаеш от това — той се усмихна любезно и разгъна хавлията, за да я увие около раменете ѝ.

Слънцето беше нагряло дебелия плат и когато той я обви, тя затвори очи и мълчаливо се наслади на топлината. Притисна хавлията към гърдите си, докато Крис започна да масажира раменете и ръцете ѝ.

Като повдигна клепки, промълви доволно:

— Ммм, благодаря... прекрасно е!

Подвластна на големите му ръце, тя несъзнателно се олюля към него. Отметна глава назад, за да може да го вижда, а по устните ѝ

блестяха капчици вода. Ръцете му спряха, но не я пуснаха.

Магнетичен ток протече между тях. Времето спря. Силните му пръсти едва доловимо се стегнаха върху раменете ѝ. Когато той леко наведе глава към устните ѝ, сърцето ѝ затуптя в очакване на целувка.

Някаква моторница приближи до острова и когато премина край залива, бръмченето заглъхна до провлечен напев.

Тъмните му очи потрепнаха при този звук, той се поколеба няколко секунди и после погледна лодката. Повдигна глава, а ръцете му останаха да лежат на раменете ѝ без никакво чувство. Отдръпването беше пълно. Когато отново погледна към нея, нищо не подсказваше, че само преди миг беше възнамерявал да я целуне.

— Да се връщаме в къщата, за да облечеш сухи дрехи — предложи мъжът.

Когато отстъпи встрани, свали едната си ръка. Другата се плъзна надолу между плешките ѝ, за да я насочи към отъпканата пътека.

Вкус на горчиво разочарование остана в устата на Саманта. Не можеше да се преструва, че не бе възнамерявал да я целуне — не и този път.

— Искаше да ме целунеш, после спря. Защо? — попита тя.

С лек натиск ръката му я подтикна напред, въпреки упоритата ѝ съпротива. Тя помисли, че няма да обърне внимание на въпроса ѝ, и беше готова да настоява, ако той не я беше погледнал. Шеговитият блясък в тъмните сиви дълбини не успя напълно да прикрие напрежението в очите му.

— Може би не ми харесва идеята да ме наблюдават — погледът му преднамерено се отклони към навеса за лодки.

Саманта го проследи и съзря здравата фигура на Том Карлтън, който обикаляше наоколо с едно платно. Явно е бил там през цялото време, докато са плували. Тя обаче не повярва нито за миг, че присъствието му има нещо общо с промяната в намерението на Крис, и му го каза.

— Не ми ги разправяй тия! — гневът ѝ започна да се разпалва. — Разстрои те моторницата, която мина. Съмнявам се, че те е грижа дали Том или цяла тълпа непознати биха ни видели. Използваш го като извинение. Нещо друго те накара да промениш намерението си.

Бяха стигнали до гъста горичка, където пътеката завиваше и ги скриваше от всички чужди погледи в къщата и в залива. Ръката му

върху гърба ѝ се отпусна и той, спря. Настръхнала от наранена гордост, тя също спря. Пръстите му се плъзнаха през заплетената мокра коса към тила ѝ.

— Не ставай смешна — той ѝ хвърли бавна и топла усмивка.

Саманта веднага попадна в плен на магията ѝ. Остана неподвижна, когато наведе глава към нея. Докосването до устните ѝ беше леко и студено и я отрезви. Тя не искаше внимание. Рязко се отдръпна встрани, а в очите ѝ заискряха пламъчета.

— Не се дръж надменно! — отсече и се извъртя, за да се втурне нагоре по пътеката.

Той я сграбчи за рамото, за да я накара да се подчини, а пръстите му се впиха през хавлията в нежната плът. Тя спря, но не направи опит да се освободи. После със смразяващо презрение погледна ръката, която я стискаше. В този миг отхвърли неговата близост със сила, съперническа на желанието за неговата целувка, което изпитваше само преди минути.

— Веднага ме пусни! — нареди студено.

— Сам, аз... — В гласа му звънна твърдост, едно мрачно предупреждение, което тя прекъсна.

— Рубен е единственият, който ме нарича Сам. За всички останали съм Саманта или госпожица Джентри! Това включва и вас, господин Андрюз! — предупреди го с ледено презрение.

Нещо в думите ѝ го развълнува. Един мускул трепна на лицето му, когато отвори уста, за да отговори. Навикът да наблюдава реакциите на хората и да търси причините за тях вече бе вкоренен прекалено дълбоко у Саманта, за да може да го пренебрегне.

— Заради Рубен е, нали? — запита мрачно. — Страхуваш се от баща ми.

— Не се страхувам от Рубен Джентри — в отчетливо произнесените думи тя долови твърдостта на тихия му глас.

— Вероятно не и в смисъла, който влагат повечето хора — съгласи се Саманта, като разтърси глава. — Не, ти не искаш да си губиш времето с дъщеря му, защото се опасяваш, че ще го засегнеш — в гласа ѝ прозвуча сарказъм. — Да не би да се страхуваш, че ще изтичам при него и ще те обвиня — как беше онази хубава стара фраза, — че си играеш с чувствата ми? Ако направя това, той може много да ти се ядоса и никога да не се съгласи да ти продаде онези

скъпоценни акции, които толкова много искаш да имаш. Каква история само би се получила!

Смехът ѝ бе кратък и презрителен. Той стисна и другото ѝ рамо. Искрящият ѝ поглед непоколебимо посрещна опасните буреносни облаци, които се събираха в очите му. Почувства се обидена от яростта му. В грубата му хватка имаше заплаха да я разкъса на парчета.

— Вероятно би трябвало да разпространя клюката за това, колко се страхуваш от баща ми — продължи тя хапливо. — Обзалагам се, че на мнозина би им било забавно да открият, че трепериш само при мисълта за неговото недоволство. Преструваш се, че си човекът, който пуска музиката, но всъщност си този, който танцува. Ако не беше толкова жалко, би било...

Той я дръпна до себе си и устата му заглуши останалата част от тирадата. Бруталната му целувка опустоши устните ѝ и ѝ причини болка. Не ѝ хрумна нито да се противопостави, нито да отвърне. Единствената ѝ мисъл бе да устои на жестоката атака на собствените си сетива. Беше в плен на гръмотевичната буря на мъжкото му превъзходство. Пулсът отекваше в ушите ѝ. Сякаш светкавица прорязва вените ѝ заедно с изгарящото усещане на страх и възбуда. Цената на грубата му целувка обаче беше неговият гняв и суровата му прегръдка не ѝ донесе никакво удовлетворение.

Когато той вдигна глава, тя остана прикована до мускулестото му тяло, стегната в железния обръч на ръцете му. Чувстваше се обидена и наранена. Въздишката, която се изплъзна от пулсиращите ѝ устни, бе по-скоро знак на поражение, отколкото на облекчение.

— Точно това искаше, нали?

Не беше в състояние да устои на студения му като стомана поглед.

— Не — Саманта затрепери неконтролируемо, но причината сега не беше плуването в ледената вода. Погледът ѝ се отмести от лицето му. — Не, не исках точно това.

Когато се изтръгна от ръцете му, той не се опита да я спре. Хавлията се плъзна по раменете ѝ и тя я уви здраво около себе си в опит да се скрие в грубата материя. Не можеше да обясни желанието си, не и без да признае колко много я бе наранил — първо с чистия си порив да я целуне, после с неговата пародия. Трябваше да защитава семейната гордост, ако не своята собствена.

Саманта изправи рамене и вирна брадичка.

— Не, не искаше — каза той.

Отне ѝ цяла секунда, за да осъзнае, че Крис се съгласява с твърдението ѝ. Резкият тон бе напуснал гласа му, което я накара предпазливо да погледне към него. Изглеждаше леко развеселен.

— Не се ли страхуваш, че ще изтичам при Рубен и ще му разкажа как се отнесе към мен преди малко? — попита тя.

— Не си от хората, които биха изтичали при татко. Ти си независима и самостоятелна като него — каза той, напълно уверен в твърдението си. — Разбрах това веднага.

Саманта го погледна озадачено.

— Ако не си се боял от неприятности с Рубен, защо тогава не ме целуна? — предизвика го тя.

— Но аз те целунах! — отвърна ѝ той самодоволно и с леко повдигане на раменете. — Малко по-грубо, отколкото възнамерявах първоначално, но ти сама си виновна за това. Езикът ти е много хаплив.

— Не разбирам — тя поклати глава, без да му вярва напълно. — Това не обяснява какво те спря първия път.

— Казах ти, исках да сме сами. Хайде — ръката му се плъзна под лакътя ѝ и я обърна към къщата. Поведението му показва, че няма намерение да дискутира това повече. — Да се прибираме!

Саманта прехапа устни. Отговорът му породил още въпроси, но тя усети, че този път той щеше напълно да ги игнорира. Беше казал всичко, което смяташе да каже. Инстинктът ѝ подсказа, че няма да успее да го подразни повторно, независимо от упорството си. Той се владееше напълно и тя се усъмни в способността си да разклати самообладанието му.

Затова мълчаливо му позволи да я поведе към къщата. Чудеше се дали би могла да му повярва. „Да сме сами“, бе казал той, навярно защото Том ги наблюдаваше. Но младата жена знаеше, че не той, а моторницата бе отклонила вниманието му от нея, а за присъствието на Карлтън се е сетил после.

Но защо това би трябвало да има някакво значение? Крис Андрюз не приличаше на човек, който би се интересувал какво мислят другите за постъпките му. Освен ако — една възможност просветна в ума ѝ, — освен ако Том не би разказал какво е видял на сестра си

Маги. Може би това притесняваше Крис и го бе накарало да се отдръпне.

Беше ли Маги негова приятелка, негова любовница? Това, разбира се, беше напълно възможно, независимо от факта, че тя не беше особено привлекателна. Освен това между тях вече имаше някакво недоразумение — както бе подразбрала тази сутрин. Дали не беше заради нея? Дали Маги не ревнуваше, че той е довел вкъщи млада гостенка, която би могла да привлече вниманието му?

Беше доста вероятно. Какво беше казал Крис на Маги? Че и на него не му харесва, както и на нея, но така трябва да бъде. Да, защото така е поискал Рубен. Той специално бе настоял да поканят и дъщеря му. Крис едва ли е бил в състояние да откаже.

Когато стигна до това заключение, тя се почувства нещастна. Испита съжаление, че инстинктът и репортерските ѝ навици не ѝ позволяват да забрави случката, преди да е открила причините, които се крият зад нея. Да, той я целуна. Но не защото е искал това, а защото тя го бе очаквала и го бе подканила. В качеството си на идеалния домакин той се беше подчинил. Би използвал всичко и всеки съвсем безскрупулно, за да получи онова, което желае.

— По дяволите! — с яд изруга Саманта тихо.

Защо ставаше така, че винаги харесваше мъже, чиято крайна цел всъщност беше да искат нещо от Рубен Джентри? Личността ѝ винаги оставаше скрита зад факта, че е негова дъщеря. Досега си мислеше, че се е примирила с това, но изведнъж осъзна, че не е.

Крис Андрюз я беше накарал да почувства категорична непримиримост с това положение. Какво я накара да мисли, че е различен от другите мъже, които познава?

Точно като всички останали, той искаше да я използва за постигане на собствените си цели.

Този факт издигна бариера. Външно, Саманта остана мила и любезна и се съгласяваше с всичко, което той ѝ предложи като забавление през останалата част от следобеда и вечерта. В същото време обаче внимаваше да не създава предпоставки за интимност. Дори да бе забелязал промяната в поведението ѝ, той не го показва. Така вечерта си легна успокоена, че е възвърнала гордостта и самоуважението си.

На следващата сутрин, на път към трапезарията за закуска, тя мина през всекидневната и там видя Крис. Държеше в ръка черна телефонна слушалка. Когато тя влезе, той я погледна и напрегнатото му съсредоточено изражение отстъпи място на явно облекчение.

— Ще ти я дам да говориш с нея — каза мъжът в слушалката, преди да я покрие с длан. — Баща ти е — обърна се към нея. — Появило се е нещо неочаквано и няма да може да дойде преди началото на другата седмица. Искан да бъде сигурен, че си добре и нямаш нищо против да го изчакаш. Уверих го в това, но мисля, че би предпочел да го чуе от теб. — В тона му се долавяше лека насмешка.

Докато вървеше към телефона, Саманта се запита дали Крис не допуска, че би приветствала идеята за още няколко дни насаме е него. Беше достатъчно самонадеяна да смята, че престореното му внимание я е подвело. В своята арогантност вероятно си мислеше, че я заблуждава много умело. Тя обаче не беше играчка, с която можеха да се забавляват, а след това да захвърлят.

Като отпъди тези мисли, младата жена взе слушалката и каза решително и ясно:

— Здравей, Рубен.

— Как си, Сам — прозвуча отговорът.

Тя се усмихна малко тъжно:

— Справям се.

Крис Андрюз се облегна небрежно на стола си. Това не скри напрежението, с което слушаше и наблюдаваше.

— Сам, съжалявам за това забавяне. Повярвай, ако аз...

— Не е необходимо да обясняваш — прекъсна го Саманта. — Зад явната му загриженост долови тревожна нотка, сигурен знак, че е погълнат от някакъв тежък и несъмнено сериозен проблем. Много отдавна беше разбрала, че баща ѝ рядко отлага каквото и да било; освен ако не му попречи назряла криза. — Знам, че правиш всичко възможно — увери го тя. — Не се тревожи за мен. Тук е прекрасно и съм сигурна, че Крис ще ме забавлява, докато дойдеш.

— Крис? — Гласът на Рубен Джентри отекна приглушено. Звучеше сякаш беше на стотици мили и мислеше за съвсем други неща.

— Да, Крис — засмя се Саманта.

— О, да, Крис, разбира се — каза баща ѝ, като че ли току-що проумя за кого говори тя. — Всичко ще бъде наред. Просто изпълнявай това, което ти казва — добави разсеяно.

По устните ѝ заигра недоверчива усмивка. Той навярно мислеше за някакъв много сериозен проблем. Сякаш беше забравил, че тя е на двадесет и две и е в състояние сама да се грижи за себе си. Но в подобни моменти беше някак особено мил. Това събуди у нея инстинкта за послушание.

— Разбира се, Рубен — съгласи се тя с тона на девет годишно дете. — Искаш ли да говориш пак с Крис?

— Не, не е необходимо. Пази се, Сам.

— Добре. Ще се видим.

Нямаха навика да се сбогуват още от времето, когато Саманта беше малка и плачеше безспирно всеки път, когато баща и трябваше да пътува по работа. Бяха сключили споразумение да не го правят, защото той винаги щеше да се завръща. Тази детска логика ѝ позволяваше да го изпраща без сълзи.

Тя се усмихна и на бузите ѝ се появиха малки трапчинки.

Осъзна, че Крис я наблюдава внимателно, едва когато постави слушалката.

— Наред ли е всичко? — попита той и се изправи, когато тя тръгна към трапезарията.

— Прекрасно — отговори тихо, без да го погледне. — Точно както каза ти. Нещо много важно трябва да е възникнало, за да го забави.

Не беше необходимо да споменава, че разтревоженият тон на Рубен говореше за много сериозен проблем. Това съвсем не беше работа на Крис, особено след като самата тя не знаеше за какво точно става дума. Би могло да засяга въпрос, който е от полза за компанията на мъжа срещу нея — конкурент на баща ѝ.

— Двамата сте много близки, нали? — Той издърпа един от столовете край масата в столовата.

— Откакто се помня, винаги сме били сами — съгласи се Саманта. — Обичам да бъда с него. В последно време заради колежа и работата нямах възможност да прекарвам с него толкова време, колкото би ми се искало — това беше истина и тя беше достатъчно

голяма, за да разбере, че този факт е част от превръщането ѝ във възрастен човек.

— Ти много се възхищаваш от баща си, нали? — Крис седна срещу нея.

— Разбира се — младата жена усети, че тази забележка не беше случайна. — Защо?

— Просто си мислех, че на един мъж би му било трудно да се конкурира с баща ти.

На масата беше поставена кана с портокалов сок. Тя напълни две чаши, преди да вдигне очи и да срещне замисления му поглед. На върха на езика ѝ беше да каже, че не очаква който и да било мъж да се конкурира с баща ѝ.

— Да — потвърди Саманта. — Малко мъже могат да се сравнят с Рубен Джентри.

Изражението му помръкна и тя почувства задоволство. Надяваше се, че някъде дълбоко в душата си той крие известно чувство за малоценност. Сега поне не беше толкова сигурен в способността си да я омае.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

След като потупа меката възглавница, Саманта сгуши глава във вдлъбнатината, образувана от ръката ѝ, и затвори очи. Известно време успя да остане неподвижна в леглото. След това отвори очи с припряна въздишка. Безсмислено беше, просто не ѝ се спеше.

Заопипва нощната масичка, докато намери лампата и я включи. Часовникът ѝ беше до нея. Взе го и въздъхна отново, когато видя, че до полунощ оставаха няколко минути. Макар през последния час и половина да се беше въртяла с надеждата да заспи, сега ѝ се спеше толкова, колкото и когато си легна.

Отметна завивките и се измъкна от леглото. На нощното шкафче имаше книга, но се чувстваше прекалено напрегната, за да чете. Една разходка изглеждаше по-добро решение. Нахлузи тъмносини памучни панталони и карирана блуза. Светлосиньото яке, което Крис ѝ зае по време на пътуването с лодката, висеше до ризата ѝ с качулка и я подсети, че трябва да му го върне. Тя облече спортната блуза и я закопча отпред.

Гумените подметки на платнените ѝ обувки не вдигаха никакъв шум. Промъкна се крадешком по коридора и всекидневната, за да не събуди никого в тихата къща. После внимателно отвори вратата към вътрешния двор и излезе навън в хладната нощ.

Сребрилата светлина на полумесеца осветяваше скалистата тераса пред сградата, откъдето се откриваше изглед към реката. Тръгна напред с ясно набелязана цел. Едно фенерче щеше да ѝ е от полза, но и без него не ѝ бе трудно да открие пътеката сред горичката от вечнозелени храсти, примесени с бук и клен.

Пътеката не бе така гладка и равна като онази, която отиваше до навеса за лодки, но беше лесно да се върви по нея дори и в нощния мрак. Беше я намерила тази сутрин, когато изучаваше района. Водеше до най-издадената част на острова с форма на полумесец. Там, върху скалиста издатина, надвиснала над реката, бе забелязала романтична беседка. Саманта се насочи точно към нея.

Беше открила, че островът е много по-голям, отколкото си го представяше — неколкостотин ярда на ширина, а дължината му бе два или три пъти по-голяма. Ако тук имаше две къщи, обитателите на едната биха могли и да не подозират за съществуването на другата. Къщата обаче беше само една, със собствен навес за лодки и беседка.

Малката кръгла постройка беше пред нея и се белееше на лунната светлина. Подрязаните увивни растения по покрива и около дървения парапет ѝ придаваха приказен вид. Между звездния свод и блещукащото сребро на тихата река, която течеше наблизо, тя изглеждаше нереално красива. Магията на гледката стопи напрежението у Саманта. Тя влезе в беседката и седна напречно на дървената седалка. Облегна се на носещата колона и протегна крак върху пейката. После сгъна другия до гърдите си и обгърна коляното си с ръце. Часовникът ѝ бе останал на масичката до леглото и тя нямаше никаква представа колко дълго седя така, опиянена от спокойствието и потънала в размисъл за ред неща без особено значение.

Би могла да остане там цялата нощ, но бризът откъм реката престана да бъде само освежаващ и се превърна в хладен повей. Като нахлупи качулката си, поседя още няколко минути, преди студът да я накара да се изправи. Тя се прозя и неохотно тръгна обратно по пътеката с лека усмивка. Беше добър знак, че може и да поспи, когато се прибере в стаята си.

С прихлупената качулка, която скриваше светлокестенявата ѝ коса, и ръце, пъхнати в джобовете на блузата, тя закрачи към къщата, без да бърза. Крясъкът на една нощна птица беше единственият звук сред тишината, който предизвести нейното завръщане.

Саманта внимателно отвори вратата и влезе вътре, но веднага замръзна на място, когато чу нисък мъжки глас зад гърба си:

— Ако бях на твое място, нямаше и да помръдна!

Стаята мигновено се изпълни със светлина от лампата над нея, която за миг я заслепи. Тя инстинктивно вдигна ръка към очите си.

— Какво става? — Тревога и удивление се смесиха в краткия въпрос, а качулката ѝ се смъкна назад, когато обърна глава, за да избегне ярката светлина.

— Сам! — разпозна я мъжът, а в гласа му се смесиха гняв, раздражение и облекчение. — Защо се разхождаш наоколо по това

време?

Беше Крис Андрюз и тя се обърна.

— Не можах да заспя.

Очите ѝ едва си бяха възвърнали способността да фокусират нормално, но беше сигурна, че в ръката, която той извади изпод якето си, е видяла тъмен метал. Оръжие?

С принудена усмивка той поклати глава, а сивите му очи се задържаха върху нея. Тя усети как напрежението му изчезва и той видимо се отпуска.

— Том! — извика Крис към вратата, която Саманта не бе успяла да затвори. С ръце на хълбоците, той леко обърна глава встрани, но погледът му не се отдели от нея. — Всичко е наред. Госпожица Джентри е.

— Госпожица Джентри? — долетя приглушеният и удивен отговор, преди едрият мъж да се покаже в осветеното пространство отвън. — Но как е могла...

Въпросът остана незададен. Том Карлтън забеляза погледа, който Саманта впери в револвера му, и бързо го пхна под якето си.

— Кълна се, не съм откраднала нищо! — засмя се тя, като вдигна ръце в престорена уплаха и знак, че се предава. После се обърна към Крис. — Само отидох да се поразходя.

Гърленият му смях се сля с нейния.

— Е, не можеш да ни виниш за това, че сме предпазливи — каза Крис. — Изолираните къщи са идеални за крадци, въпреки че те обикновено предпочитат да не са населени. Ние сме тук само от няколко дни, така че може все още да не са разбрали това. Надявам се, че не сме те изплашили много.

— Съвсем малко — призна тя, като я досмеша при мисълта, че всъщност сърцето ѝ беше спряло да бие.

— Съжалявам, но ние... — започна Крис.

Маги Карлтън извика нещо и го прекъсна. Саманта се досети за неизреченото, след като чу думите ѝ:

— Тя не е в нейната... — Разтревожената жена спря на вратата между всекидневната и трапезарията и втренчи недоумяващ поглед в Саманта.

— ... в нейната стая — Крис довърши изречението. — Не, госпожица Джентри не успяла да заспи, затова излязла да се

поразходи. Точно нея е чул Том да обикаля навън.

Сините очи на Маги почти виновно се преместиха от лицето на Крис към Саманта. С напрегната усмивка тя влезе в стаята при тях, а ръцете ѝ нервно започнаха да развързват колана на ватирания пенъоар.

— Доста ни поизплашихте, госпожице Джентри — каза тя с тих смях.

— Вие също — отвърна Саманта.

— След всички тези вълнения не мисля, че който и да е от нас би могъл веднага да се върне в леглото — отбеляза Крис. Изрядният му външен вид с нищо не показваше, че изобщо е лягал. — Маги, защо не приготвиш за всички по един горещ шоколад?

— Разбира се — съгласи се жената след кратко колебание.

— Искаш ли да ти помогна? — предложи Саманта.

— Ще се справя — увери я Маги и тръгна към кухнята.

Младата жена съблече спортната блуза, понеже в къщата беше топло. Том затвори вратите към вътрешния двор и се насочи към масата. Саманта веднага го последва.

— Къде ходи? — Крис яхна един стол наопаки и небрежно провеси ръце през облегалката.

Саманта му разказа и те прекараха няколко минути, обсъждайки предимствата на нощната разходка. После Маги се появи с чашите горещ шоколад. Още преди да допие питието, Саманта почувства успокояващото му въздействие. Може би от това, а и защото бе почти два сутринта, ѝ се доспа.

С едно уморено „лека нощ“ към тримата, които останаха около масата, тя тръгна към стаята си. На средата на пътя се сети, че е забравила блузата си на стола.

Когато влезе във всекидневната, чу Крис да казва:

— Бих искал да знам как е могла да излезе от къщата, без никой от нас да я чуе.

Саманта се подвоуми. Беше уморена и нямаше желание да се намеси в повторното разискване на случая. Повдигна рамене и пое обратно към стаята си. Блузата можеше да почака до сутринта.

На следващата сутрин я събуди почукване на вратата. Намръщена от недоволство, че нарушават съня ѝ, тя отвори очи към слънчевата светлина, която надничаше през спуснатите завеси.

— Кой е? — промърмори Саманта, без да промени удобната си поза.

— Изгрей и заблести!

Вратата се отвори и Крис Андрюз застана на прага. Висок и жизнен, той изглеждаше така, сякаш е спал осем часа, което според Саманта беше невъзможно.

— Колко е часът? — смотоледи тя, като уморено прокара ръка през разрошената си коса и отново полегна по гръб, дръпвайки завивките към себе си.

— Почти десет — отговори той.

Тя пресметна, че при това положение осем часа сън бяха напълно възможни, макар той сякаш да бе на крак от часове. Сънливият ѝ поглед се плъзна по дългите му крака, обути в памучни панталони. Под жълтото яке с отворен цип бе облякъл карирана риза с разкопчана яка.

— Чувствам се така, сякаш току-що съм си легнала — промърмори тя лениво, което накара гласа ѝ да звучи по-дрезгаво от обикновено.

— Някакви последици от снощното приключение? — запита той, наклонил шеговито глава.

— Никакви — Саманта поклати отрицателно глава, без да се надигне от възглавницата. Още непробудена напълно, внезапно осъзна, че вероятно има причина да я събуди. — Какво искаш?

— Помислих, че бихме могли да поплаваме. Тъй като никога преди не си била в района на Таузанд Айлъндс, реших, че е добра идея да те поразведа наоколо. Няма по-добър начин да видиш всичко от моята лодка. Идваш ли? — Той наведе глава в престорено предизвикателство.

Предложението изглеждаше примамливо дори и в полусънното ѝ състояние.

— Разбира се — съгласи се тя. — Само ми дай половин час, за да се разсъня и облека.

— Имаш го. Кафето те чака в столовата, а Маги приготвя обяда ни. Лодката ще е на старт веднага щом се приготвиш — завърши той и се пресегна да затвори вратата.

Четиридесет и пет минути по-късно лодката вече напускаше залива с изключен двигател и вдигнати платна. Том Карлтън се беше

присъединил към тях, за да управлява моторницата, и това за момент изненада Саманта. Недоумението явно се изписа по лицето ѝ, защото почти веднага получи обяснението, че плаването близо до островите през множество тесни канали би могло да бъде опасно поради променливите течения.

Саманта реши, че присъствието на Том е оправдано, и се зае да изучава Крис Андрюз. Бризът рошеше гъстата му тъмна коса. Лицето му, с неправилните си черти, загорели от слънцето, бе обезпокоително привлекателно на фона от земя, небе и вода. Чувствен и мъжествен, той беше в стихията си. Загледан в далечината, погледът му беше като на орел.

Макар здравият разум да я предупреждаваше, че това е не само безполезно, но и опасно, Саманта чувстваше как физическото привличане между тях расте. Тя беше тук като наследница на баща си, а не просто като жена. Вероятно присъствието на Том Карлтън щеше да ѝ помогне да не забравя този факт. Домакинът ѝ всъщност държеше дъщерята на Рубен Джентри да не се отегчава.

Тъмният му поглед се отмести към нея и тя се престори, че разглежда пейзажа зад него. Той я огледа от главата до петите и докато очите му шареха по нея, тя беше спокойна, защото знаеше, че изглежда добре в белите си панталони и моряшкото яке. Тъмни къдрици се измъкнаха изпод бялото шалче в косите ѝ и се разпиляха по челото.

— Будна ли си вече? — В тона му се долавяше весел упрек.

— Напълно. Толкова е красиво! — Ентусиазмът ѝ беше изцяло престорен. — Това там Канада ли е? — попита, като посочи с ръка към сушата, която уж изучаваше.

— Да, това е канадски остров.

— Няма ли да се движим по корабния канал? — попита тя.

Те държаха курс на изток, но бяха на значително разстояние от големия презокеански лайнер, който плаваше нагоре по реката.

— Морският път е главно от страната на Щатите. Смятах първо да ти покажа канадската част, Адмиралските и Флотските острови, за да добиеш представа за естествената красота тук, преди да се насочим към изкуствения разкош на американските острови — обясни Крис, като сви устни и се намръщи обиден.

В продължение на няколко минути Саманта остана загледана в сапфирената вода и смарагдовите острови.

— Сигурно е красиво — каза разсеяно.

— Индианците наричат този район Градината на Великия дух. Ранните френски изследователи са му дали наименованието, с което е известен — Les Mille Iles, или Таузанд Айлъндс. Реката Сейнт Лорънс е била индиански главен път. Наричали я Река без край, което не е било точно, защото те не са могли да я ползват за плаване заради бързеите.

— Каква е разликата между реката Сейнт Лорънс и морския път, наречен със същото име? — Репортерският ѝ хъс да проучва непознатото заработи.

— Реката винаги си е била тук, а морският път е изкуствен воден маршрут в сушата с дължина около 2300 мили. Простира се от залива Сейнт Лорънс до езерото Супериор. Свързан е с поредица от отклонения и канали, включително и седемстепенната система, която качва корабите нагоре по течението на Ниагара.

— Фантастично! — възкликна Саманта.

— Кораби от всички краища на света пътуват по водния път — добави той. — Съоръжението беше довършено с общите усилия на американското и канадското правителство. Замисляла ли си се някога, че границата между Канада и Съединените щати е най-дългата неохранявана граница в света? — той ѝ отправи една бърза и ослепителна усмивка.

Тя поклати отрицателно глава:

— Не, никога не ми е идвало наум.

Докато лодката се плъзгаше безшумно по водата, а вятърът издуваше платната, той успя да ѝ разкаже историята на региона по време на ранните войни, например през 1812 г. и Отечествената през 1837 г., когато параходът „Сър Роберт Пийл“ бе потънал в американския канал. Докато го слушаше, край тях се редяха малки и големи острови. Някои от тях не даваха признаци на живот, а други бяха осеяни с уютни бунгала сред бухнали зелени дървета.

— Този район е бил много оживен по време на сухия режим. Контрабандистите използвали множеството острови, за да се изплъзват от митническите кораби. На един от тях винаги можело да се намери контрабандно уиски и за това дори го кръстили Острова на уискито. — Сега зад тях беше групата на Адмиралските острови и Крис насочи

вниманието ѝ натам. — Това е Гананок, Онтарио, в континентална Канада. Един много живописен град.

— Ще спрем ли там? — попита Саманта, въодушевена от идеята да се поразходи по непознатите улици.

— Няма да имаме време.

Той обаче насочи лодката достатъчно близо до брега, за да ѝ позволи за утеха поне да погледа градчето от разстояние. Малко туристическо корабче беше закотвено в пристанището и на Саманта ѝ се прииска да е един от пътниците му. Но Крис вече обръщаше платноходката към открити води и тя нямаше време да разгледа града.

Той поднови разказа си. Повечето от къщите, които тя бе видяла по късчетата суша сред реката, бяха обитавани само през лятото. В други обаче хората живееха постоянно. Като жителите на остров Гриндстоун, който приближаваха в момента, на път през Флотската група на канадските острови.

— Това са предимно селскостопански общности — каза той и добави: — Някога местните са се занимавали предимно с млекодобив. На Гриндстоун например произвеждали марково сирене, наречено на името на острова. Хората тук имат собствена начална училищна система, която обхваща децата до седми или осми клас. За да довършат образованието си, трябва да отидат на континента. Докато учат там, обикновено живеят при приятели или роднини.

— Това се казва ранно напускане на семейното гнездо! — усмихна се Саманта.

— Какво ще кажеш да слезеш долу и да видиш какво ни е приготвила Маги за обяд? — предложи Крис. — Не знам за теб, но аз започвам да огладнявам.

— Ти ли? — засмя се тя. — Аз дори не съм закусвала, пих само кафе.

— Не се бави прекалено, иначе ще пропуснеш гледката — извика той след нея.

Когато тя се върна със сандвичите и студената бира, Том взе един и се усамоти в предната част на лодката. Саманта се запита дали той поначало е необщителен, или просто е добре обучен работник. Почти не бе забелязала да наблюдава нея или Крис. Изглеждаше по-заинтересуван от другите лодки по реката, отколкото от свежия пейзаж наоколо. Разбира се, навярно бе свикнал с него. Но за нея

изживяването беше съвсем ново. Никога преди не беше виждала нещо подобно. Докато отхапваше с апетит от преполовеното хлебче с пълнеж от шунка и сирене, тя изпита съжаление към човека, който не би забелязал тази необикновена красота. Като хвърли поглед към мъжа при кормилото, тя се опита да определи реакцията му. Отсечените му и загорели от слънцето черти издаваха само напрегнато внимание, когато навлязоха в един тесен канал между два острова. Саманта знаеше, че той познава добре района, и се почувства в пълна безопасност. Затова се загледа в Крис.

Облеклото му с нищо не издаваше предприемача и финансовия магнат. Той, разбира се, не приличаше на обикновен работник, но нямаше и нищо общо с предварителната ѝ представа за Крис Андрюз. Преди да го срещне, тя си мислеше, че човек като него облича елегантни бели панталони и жилетка и носи капитанска шапка, когато е на яхтата си. Мъжът пред нея, гологлав и с разрошена от вятъра коса, беше с избелели дънки и яке.

Саманта осъзна, че предпочита истинския Крис Андрюз пред онзи от въображението си. При тази мисъл тя бързо се изправи.

„Внимавай! — каза си. — Помни, че си тук само защото той иска нещо от Рубен.“ Сандвичът почти изгуби вкуса си.

През Флотската група от острови курсът им ги отведе до канадския канал. От висока бяла кула им направиха знак. Крис ѝ обясни, че това е комплексът Скайдек на остров Хил, откъдето може да се види целият регион. Част от мостовете на Таузанд Айлъндс се появиха пред тях заедно с островите, разположени стъпаловидно от двете страни на реката.

Тя изслуша разказа за лабиринта от острови, познат като Изгубения канал. По времето на ранните войни, на пиратите и на сухия режим той често бил използван от бегълци, които са познавали района достатъчно добре, за да се скрият от преследвачите си.

Когато преминаха под моста, Крис нареди на Том да намали броя на платната и лодката забави ход. Саманта го погледна с любопитство.

— Палисадите — отвърна той на мълчаливия ѝ въпрос.

Тя вдигна очи и видя стръмни скали пред тях. Отвесни и назъбени, те се издигаха над спокойната река. По каменната им гръд играеха отсенки в розово. Тишината наоколо и суровата красота внушаваха страхопочитание.

Щом преминаха край град Рокпорт от канадската страна, Крис промени курса, за да се насочат към отсрещния бряг.

Усмивката, която ѝ отправи, беше бегла и леко цинична.

— А сега — изкуствения разкош, за който ти говорех. Това е игрището на милионерите — каза той.

Не след дълго Саманта разбра за какво става дума. Островите, които бе видяла до този момент, изглеждаха почти диви, със скромни селски къщички. По течението на американския канал гледката се промени. Гъстата растителност от дървета и храсти, която предпазваше девствената земя от жарките лъчи на лятното слънце, започна да отстъпва пред добре поддържани морави, зелени и тучни. Богаташките вили бяха палати. Естествената хубост на природата явно не е била достатъчна, защото собствениците бяха декорирали поляните си със статуи и цветни градини. Архитектурата на някои от къщите принуди Саманта да занемее. Те бяха красиви, но в пълен контраст с всичко, което бе видяла по време на плаването.

След като преминаха край островите Съмерланд, Крис каза загадъчно:

— Идва ред на прадядото на всички тези дворци. Нали си чувала за замъка Болт?

— Да — отвърна колебливо Саманта. Опита се да си спомни какво е чувала за него, но откри, че представата ѝ е доста смътна. — Това е замък, който някакъв мъж построил за жена си.

— Да, казвал се е Джордж Болт. Историята на този човек е като приказките на Хорацио Алгер за дрипльото, който спечелил баснословно богатство. Дошъл тук като емигрант от Европа по време на Гражданската война и натрупал завидно състояние. Като малко момче той бил виждал замъците по бреговете на Рейн и мечтата му била да притежава свой. Когато със съпругата му видели остров Харт, който по онова време наподобявал сърце, решил да го купи и да осъществи мечтата си. Очевидно е бил голям романтик, защото похарчил значителна сума, за да придаде на природната форма завършен вид. Нарекъл острова Харт Айлънд. После започнал да строи замък си. Планирал цяла колония с поредица сгради, за да приема стотици гости заедно със слугите им. Мрамор, гоблени, коприна, килими били доставени за обзавеждането. Когато жена му починала,

Болт вече бил похарчил над два милиона долара. При нейната смърт строежът спрял и замъкът не бил завършен.

Величествени средновековни кули се издигаха над гористия остров пред тях. Когато лодката се приближи, контурите на замъка се очертаха ясно. По острова се разхождаха туристи, а множество лодки се полюшваха на пристана.

— Бил ли е реставриран? — попита Саманта.

— Не, когато градежът спрял, крадци и вандали отмъкнали или опропастили по-голяма част от стойностните неща. В продължение на години замъкът е бил изоставен единствено на приливите. В момента е буквално руина и туристите могат да видят само няколко от четиристотинте му стаи. При днешните инфлационни цени възстановяването му вероятно би струвало около двадесет състояния като богатството на Болт — Крис замълча и леко се намръщи. Присвил очи, той се загледа в кулите, които се издигаха над дърветата. — Сега това място е само романтичен символ на една мечта, станала безсмислена след загубата на любимата.

Саманта се почувства завладяна от тази трагична история и в гърлото ѝ заседна буца. Глупаво беше да се вълнува толкова и тя направи опит да се отърси от тягостното усещане.

— Хайде да спрем — предложи разпалено. Погледът му обходи острова и тълпата туристи. После рязко и категорично поклати глава.

— Не. Нямаме време.

Саманта погледна часовника си и възрази:

— Наистина, минава два, но сигурно можем да спрем за половин час.

Тя погледна Том, изправен по средата на палубата. Той явно бе чул молбата ѝ и отказа. Когато обърна очи към Крис, изражението му беше мрачно. После едрият мъж огледа другите лодки, след това и замъка. Бяха изминали само няколко секунди.

— Страхувам се, че не — отказа Крис отново. По устните му заигра усмивка, но тя не промени неговата непреклонност. — Може би някой друг път.

Като сви покорно рамене, Саманта извърна глава встрани и спря объркан поглед върху високите навеси за лодки. Обхвана я странното усещане, че дори да имаха на разположение целия следобед, Крис пак би отказал да се доближи до брега.

Нямаше никакъв смисъл. Той положи специално усилие да я заведе на обиколка из района на Таузанд Айлъндс и въпреки това ограничаваше разходката само до плаването.

С половин ухо тя слушаше коментара, който съпровождаше равномерния ход на лодката покрай замъка. Саманта забеляза по-нататък грандиозните постройки на Таузанд Айлъндс клуб, елегантните вили на някои знаменитости, острова, познат като Пещта на Дявола, който някога служил за скривалище на известен пират, извисената американска дъга на международния мост, фара на Рок Айлънд, който вече не функционираше, и парка Таузанд Айлъндс. Нито една от тези забележителности не задържа задълго вниманието ѝ.

Живописната гледка към град Клейтън я подтикна да провокира Крис за последен път, особено след като ѝ спомена известния музей там. Тя го погледна и заяви:

— Мисля, че и тук няма да можем да спрем.

Прикритото предизвикателство в тона ѝ го принуди да обърне към нея замислените си очи.

— Не сега — отговори, без да увърта.

Не, когато и да било. Усещането ѝ за неговата категоричност бе толкова силно, сякаш го бе изрекъл на глас. Силата на собствената ѝ увереност я изплаши, още повече че нямаше ни най-малка представа защо той не иска тя да слиза на брега. През последния час на пътуването им обратно мислеше и мислеше, но не можа да се сети поне за една логична причина, която да обясни действията му.

ПЕТА ГЛАВА

Саманта прокара пръсти по столчето на чашата си. Няколко капки червено вино оцветяваха дъното ѝ. Тя не обърна никакво внимание на грандиозния ален залез, който бавно избледняваше в лилав здрач. Нищо не можеше да я впечатли, откакто си бе задала въпроса, на който още нямаше отговор. Защо Крис не ѝ позволи да слезе на брега?

Тя обърна очи към него и видя, че я наблюдава. Усмихна му се и отдръпна ръка от празната чаша, като осъзна, че през последните няколко минути никой от тях не беше проговорил. Саманта нервно навлажни долната си устна с върха на езика и се помъчи да измисли някаква безобидна реплика.

— Тук е спокойно, нали? — каза.

— Да.

Този път и двамата се бяха преоблекли за вечеря. Той носеше фино бяло поло под тъмносиньо сако и светлосини панталони. Това беше друго, което я объркваше. Тя се чудеше защо при всичките си пари той няма нито едно сако, което да стои като излято на широките му рамене и мускулестия гръден кош. Дрехата, която бе облякъл сега, не беше лоша, но щеше да е далеч по-добре, ако не изглеждаше, че го стяга.

Тя стана от стола с въздишка, като приглади с длани меката материя на тъмночервения си костюм. Той се състоеше от пола-панталон до глезените и блуза с дълъг ръкав, обточена с дантела около затвореното деколте. Яркият цвят подчертаваше матовия тен на лицето ѝ.

— Отново ли си неспокойна? — попита Крис, като също се изправи.

— Отново? — Въпросът му я смути и тя обърна глава към него.

— Снощи не можа да заспиш — напомни ѝ той.

— О, да — Саманта кимна в знак на съгласие.

Предположи, че не е успяла да прикрие своята несъсредоточеност. Точно в този момент не беше склонна към откровение, поне не и докато не разбере какво става. Но той беше готов да отдаде нейната разсеяност на емоциите от деня и тя охотно прие това.

— Струва ми се, че наистина съм малко неспокойна — призна младата жена.

— Вместо да рискувам снощната история да се повтори, мисля, че е по-добре да ти предложи една разходка преди полунощ.

Саманта отметна един кичур от бузата си.

— Не е лоша идея — гласът ѝ обаче прозвуча приглушено.

Когато излязоха в здрача навън, Крис се огледа.

— Какво искаш — просто да се разхождаме или предпочиташ определено място?

След едно нерешително движение тя отговори:

— Беседката.

Той леко постави ръка отзад на кръста ѝ и тя му позволи да я поведе по пътеката, по която бе поела предишната нощ. Тя беше посипана с борови иглички, които пукаха под сандалите ѝ. Саманта не можеше да пренебрегне стъпките му до себе си, нито топлината, която преливаше в нея от неговата ръка.

Изведнъж реши, че изборът ѝ за беседката беше грешка, но вече бе прекалено късно, за да се връщат. Удължените сенки на дърветата сякаш се отдръпнаха и осмоъгълната постройка се появи пред тях. Когато ръката на Крис се отпусна, тя започна да диша по-леко и пулсът ѝ възвърна спокойния си ритъм.

Щом влязоха в беседката, Саманта се спря до парапета към реката. В настъпващия мрак проблясващата водна повърхност отразяваше замиращата светлина на залеза. Крис застана до нея. Облегна рамо на един от стълбовете и постави крак върху пейката. Не реката обаче привличаше вниманието му. Той гледаше Саманта със загриженост, скрита зад маската на сдържано спокойствие.

— Тревожи ли те нещо, Сам? — попита след няколко минути пълно мълчание.

— Защо питаш? — отвърна тя учудено, сякаш въпросът му беше нелеп.

Погледът ѝ обаче устоя на пронизателните му очи и започна да блуждае по мъжествената му фигура.

— Изглеждаш така, сякаш си мислиш за нещо определено — в гласа му все още се долавяше сериозна нотка, независимо от опита ѝ да се пошегува.

— Това не е ли в реда на нещата? — сви рамене Саманта, за да му покаже, че не става въпрос за нещо важно.

Беше ѝ трудно да мисли, когато той беше толкова близо. Но щом се изправи, като че ли искаше да разгледа отблизо лицето ѝ, стана още по-зле.

Сърцето ѝ се разтупка, когато с престорено безразличие извърна очи към небето, което беше започнало да придобива мастиленосин оттенък. Там беше изплувал сребърният сърп на луната и първата вечерна звезда се усмихваше. Тя усети, че ще ѝ е трудно да запази самообладание. Мускусният аромат на одеколона му се носеше из въздуха и една неволна въздишка се изтръгна от устните ѝ.

— Забавлява ли се днес?

— О, да — тя рязко се извърна към него и му се усмихна с изкуствен ентузиазъм. — Островите са прекрасни.

Бризът откъм реката разроши косата ѝ и няколко кичура полепнаха по влажните ъгълчета на устата ѝ. Тя повдигна ръка да ги махне, но неговите пръсти вече бяха там и отмятаха копринените ѝ къдрици, а после се заплетоха в гъстата грива на тила ѝ.

Почти в същия миг той плъзна другата си ръка зад гърба ѝ и я притегли към себе си. Изненадана, тя се вкопчи в мускулестата десница, която я обгръщаше, за да се освободи. Но опитът ѝ не успя, защото попадна в плен на загадъчно тъмния му опияняващ поглед. Трябваше да се противопостави, но в действителност не желаше да го направи. И той сигурно знаеше това. Беше твърде опитен, за да не усети кога една жена иска да бъде целуната. Вероятно за да усили желанието ѝ, изчака още няколко напрегнати секунди.

След това устата му топло докосна нейната с възбуждаща милувка, докато леко разтвори стиснатите ѝ устни. Саманта нямаше нито волята, нито желанието да устои на убедителното му умение. Краката ѝ се огънаха под чувствения изблик и тя потърси опора в здравето му тяло.

Изпита настойчива нужда от неговата целувка и разтвори устни. Агресията на неговото обсебване я развълнува по-силно от всяко друго чувство, което някога беше изпитвала. Вкусът на устата му събуждаше сексуалното ѝ желание, целувките му бяха буйни и влудяващи. Бедрата ѝ се притиснаха към здравите мускули на краката му.

В сладостта на отдаването, тя разтвори свитата си в юмрук ръка, за да погали рамото му. Той я улови за китката и се взря в замаяния блясък на очите ѝ. Тлеещият мрак в тъмните му очи разкри чувствения порив, който отговорът ѝ предизвика у него, макар да владееше чувствата си по-добре от нея.

Железният обръч на прегръдката му я държа в плен няколко секунди. Погали с палец нежната кожа на китката ѝ, където пулсът беше ускорено.

После челюстта му се стегна решително. Той я освободи, обърна се и се отдалечи в сянката. Огънчето от кибритена клечка възпламени края на цигара. В следващия миг той я пъкна в ръката ѝ.

Разтреперана, тя я пое и всмукна дълбоко с надеждата, че никотинът ще окаже желаното успокояващо въздействие. Тишината обаче бе изнервяща. Саманта ясно му беше показала, че целувката му ѝ харесва и не желае тя да свършва. Защо тогава се бе отдръпнал?

Единственото възможно обяснение за това, че беше реагирала толкова естествено на милувките му, я изпълни с отвращение към нея самата. То ѝ налагаше поне да опита да възвърне част от достойнството си.

— Не беше длъжен да ме целуваш, Крис — издайническа дрезгавина прозвуча в гласа ѝ. Почувствала силата на острия му поглед, продължи да гледа към реката. — Когато се съгласих с предложението ти за нощната разходка, това беше всичко, което очаквах. Не съм си и помисляла, че лунната светлина ще те накара да смяташ, че очаквам флирт.

— Според теб това ли е причината, че те целунах? — Гласът му беше мрачен и напрегнат. Той улови брадичката ѝ с пръсти и обърна лицето ѝ към лунната светлина така, че да види изражението ѝ. Очите ѝ вече не гледаха замаяно. Бяха широко отворени и откровени. — От чувство за дълг? И под влияние на романтиката?

— А не е ли така? — отвърна Саманта с укор. — В крайна сметка аз съм твоя гостенка и дъщеря на Рубен Джентри.

— Следователно — продължи той мисълта ѝ, — аз съм длъжен да те забавлявам по всякакъв начин, дори да удовлетворявам романтичните ти фантазии, породени от магнетичната светлина на луната — смразяващото му презрение издаваше дива ярост. — Подалеч от истината не би и могла да бъдеш, госпожице Джентри, във всяко отношение.

— Не разбирам... — тя смръщи объркано вежди и се взря в сянката, за да види лицето му.

— Не е необходимо да разбираш — отсече рязко той. — Не е необходимо нищо друго, освен... — Внезапно замлъкна и се загледа в нея.

Изминаха няколко напрегнати секунди. Крис тихо изруга под нос. После пусна брадичката ѝ, измъкна цигарата от ръката ѝ и я хвърли в мрака.

Стоманеният обръч на ръцете му отново се склучи около нея. Огнена страст изгори устните ѝ и я захвърли във вихъра на чувствата, преди Саманта да осъзнае това, което става. Тя се поддаде на властната му уста и устните ѝ се разтвориха под мощния ѝ порив. В болката, която ѝ причиняваше, имаше дива сладост.

Тялото ѝ покорно позволи да бъде притиснато интимно към мъжествената му фигура. Тя искаше да обвие ръце около врата му, но здравата му прегръдка ѝ позволи само да се вкопчи в ревера на сакото му. Той остави насладата на устата ѝ, за да обсипе с целувки лицето ѝ. После с леки захапвания слезе по шията ѝ, докато не изтръгна от нея стенание на болка и страст. Краката не можеха да я държат права и тя се отпусна в ръцете му. В опита да се улови за него пръстите ѝ се натъкнаха на кожена презрамка под сакото му.

Той спря атаката си, после се отдръпна, хвана ръцете ѝ и ги притисна към гърдите си. Тя неволно залитна към него и чу неравномерното му дишане. Бе сигурна, че тъмните му мигли прикриват желанието, което гори в очите му. Когато се досети, че нейните очи навярно изразяват същата страст, сведе поглед към големите ръце, които държаха нейните.

— Трябва да съм си изгубил ума, за да се забърквам с теб — каза задъхано той.

— Аз... — започна Саманта.

— За бога, не казвай нищо повече! — прекъсна я гневно. — И без това е достатъчно зле. Хайде! — той я оттласна от себе си и дори ѝ причини болка, когато я побутна към пътеката. Въпреки това тя беше достатъчно близо до него, за да почувства допира на рамото му до своето. — Връщаме се вкъщи, преди нещата да излязат от контрол.

Не суровият му повелителен тон обаче възпря Саманта да се възпротиви. Причината бе мимолетният допир на ръката ѝ до нещо твърдо под мишницата му преди малко. То предизвика поредица от спомени, които внезапно се съединиха като парчета от мозайка.

Зле скроените сака и фактът, че го бе виждала само веднъж по риза. Рязкото изтръгване от ръцете ѝ, когато се опита да го прегърне. Кожената презрамка, която напипа под сакото му.

И преди всичко случката от предната вечер, когато ѝ се стори, че прибра пистолет в якето си. Тогава не беше сигурна дали точно това е видяла, но сега вече знаеше. Беше уверена, че и в момента той е с кобур, препасан през рамото.

Защо? Защо го носеше? За защита от евентуални натрапници? Не, Саманта не можеше да приеме това; заплахата не беше чак толкова голяма. „Попитай го — подтикна я един вътрешен глас. — Засмей се и се пошегувай, че те смята за толкова опасна, за да носи оръжие.“ Студените вълни на страха обаче, които я обляха, я накараха да замълчи.

Наближаваха къщата, чиито светлини ставаха все по-ясни. Саманта се препъна, но той не пусна ръката ѝ, макар тя да извика от болка. Освободи я едва когато стигнаха на няколко крачки от вратата.

Когато влязоха вътре, тя тръгна пред него и неловко прекоси празната всекидневна. Застана несигурно до масивната каменна камина, без да има възможността да избяга по-далеч, и скръсти ръце. Той спря по средата на стаята и тя усети, че тайно я наблюдава.

Като остана с гръб към него, тя прокара пръсти през косата си. Сърцето ѝ ехтеше като барабан в тягостната тишина. Само ако можеше да престане да я разглежда като бактерия под микроскоп, помисли си отчаяно. Просторната стая осигуряваше достатъчно разстояние помежду им, но въпреки това тя разсъждаваше не по-ясно от преди, когато беше в ръцете му.

— Ще поръчам на Маги да ни донесе кафе — неочаквано каза той.

Раздразнението правеше гласа му рязък и неестествено чужд.

— Не — Саманта се извъртя, като неволно притаи дъх, когато острият му поглед я прониза. Покоряващата му мъжественост предизвика непознат страх у нея, по тялото ѝ внезапно пробягаха тръпки, а пулсът ѝ се ускори. — Не искам никакво кафе — заяви тя след кратка пауза. — Аз... аз не успях достатъчно да поспя снощи. Мисля, че ще си легна рано.

След като вече бе взела решението си, тя пое към коридора, който водеше до спалнята ѝ. Саманта усети, че той също се раздвижва, и ѝ се прииска да се затича, но направи усилие да не бърза.

— Сам! — повелително изрече гласът му.

Тя се спря на вратата на стаята, като се опита да срещне тъмния му поглед, без да издаде вътрешната си тревога. Когато той се приближи с бавни и провлачени стъпки, почувства как коленете ѝ омекват и се подпря с ръка на стената.

Крис спря на крачка от нея. Скулестото му лице изглеждаше сурово, измъчено и привлекателно. Устните му бяха свити мрачно, челюстите — стиснати и напрегнати.

Той протегна ръка да докосне бузата ѝ и палецът му леко погали гладката ѝ кожа. Саманта видимо потрепери, когато пламъкът на милувката му премина през нея. Бързо сведе поглед, като се постара да не поглежда към издутината от лявата страна на сакото му. Дори и страхът не можеше да възпре желанието ѝ да се озове в ръцете му.

— Моля те, изморена съм — тя се опита да си придаде привидно безразличие.

Палецът му се плъзна под брадичката ѝ, за да я повдигне нагоре.

— Сам, аз... — Напрегнатият му нисък глас не успя да изрази мисълта му.

Нечии стъпки се чува наблизо и той отпусна ръка. Саманта се възползва от случая.

— Лека нощ, Крис — промърмори младата жена, когато Том се появи във всекидневната. Тя забърза надолу по коридора към спалнята си.

След няколко минути беше в леглото си и бе изгасила светлината. Дълго лежа будна в тъмното, потънала в размисъл. Всеки път, когато се опитваше да се концентрира върху причините, поради които той носи

оръжие, мислите ѝ я връщаха към магията на целувките му и към изпепеляващата страст, която бе разпалил у нея.

Най-сетне заспа, но сънят ѝ бе повърхностен и неспокоен. На следващата сутрин се събуди преди осем.

Когато влезе в столовата, Крис вече закусваше. Поздрави я неочаквано резервирано. Тя предприе подобна стратегия, след като отново забеляза издутината отляво на светлокафявото му памучно яке. На масата имаше портокалов сок, кафе и препечена филийка. Нямаше желание за нещо повече, така че отхвърли предложението на Маги за бекон и яйца, когато жената за кратко се появи в стаята.

— Беше споменала, че трябва да си купиш някои неща от града — каза небрежно Крис, палейки цигара.

Тя се загледа в преполовената препечена филийка в ръката си. След вчерашните ѝ подозрения въпросът я завари неподготвена. Той, изглежда, ѝ предлагаше да отидат на покупки. При пристигането си тук тя беше намерила почти всичко, от което би могла да се нуждае. Саманта обаче нямаше намерение да признае това.

— Има няколко неща — излъга тя и отхапа леко от филийката.

— Направи списък и го дай на Маги. Тя ще се погрижи да получиш всичко необходимо — той тръсна кибритената клечка, за да я угаси, и я хвърли в един пепелник.

Погледът ѝ се плъзна през масата към съдържано любезното му изражение. Значи нямаше да ѝ бъде позволено да отиде до града. Трябваше обаче да се увери, че наистина има предвид точно това и то не е плод на въображението ѝ.

— Не е необходимо — отхвърли тя предложението и се усмихна престорено, като добави още една лъжица мармалад към филията си. — Аз ще отида с нея до града. Ще бъде забавно да пообиколим магазините.

— Маги няма да ходи в града.

Загадъчният му отговор я накара да срещне неговия сериозен тъмен поглед. Напрегнат и бдителен зад непринудената маска, той привлече вниманието ѝ.

— Не разбирам — засмя се Саманта смутено.

— Тя ще поръча по телефона някои неща, от които се нуждаем, и една моторница ще ги донесе следобед — обясни мъжът.

— О! — тихо възкликна младата жена с разбиране.

Понеже нямаше какво повече да каже, започна да предъвква намазаната с мармалад филия. Тя обаче вече не ѝ беше вкусна.

Сутрешните часове минаваха бавно. Беше ѝ трудно да изглежда естествена и да не се поддава на всички тези подозрения и съмнения, които се появиха отново. Нещо повече, след бурните целувки от предната вечер отчуждението на Крис беше обезпокоително. Той избягваше и най-малката възможност да я докосне, колкото и невинно да беше, и чувствителността на Саманта се изостри до крайна степен. Въздухът около нея бе наелектризиран, сякаш приближаваше буря.

Погледна тайно към Крис. Той се бе изтегнал в един от градинските столове, сякаш незасегнат от подводните течения, които я измъчваха. От мястото си, облегната на една скала, можеше да го наблюдава в профил. Мъжествен, жизнен и загорял от слънцето, той изглеждаше спокоен, с отпуснато тяло. Равномерното повдигане на гръдния му кош показваше, че спи.

След обяда те бяха във вътрешния двор. Саманта едва се бе докоснала до храната, понеже нервите ѝ бяха прекалено обтегнати. Сега се слушваше за шума от пристигащата лодка, което беше единствената причина, поради която се съгласи да излезе на двора.

Вече бяха минали няколко моторници. Първоначално те привличаха интереса ѝ, но когато подминаваха острова, тя изпитваше разочарование. Приглушеният напев на двигател започна да приближава и тя се стегна в очакване, защото звукът значително се усили. После чу това, на което се надяваше. Моторът затихна изключен.

Саманта отново погледна Крис и предпазливо се изправи от скалата, тъй като не бе сигурна дали той спи, или само е затворил очи. Като се мъчеше да изглежда безгрижна, пъкна палци в джобовете на дънките си и бавно закрачи по пътеката към навеса за лодки, където моторницата с доставките би трябвало да спре.

— Отиваш да се поразходиш ли? — За момент бавният глас я парализира.

Тя се обърна рязко и се усмихна напрегнато.

— Смятам да се поразтъпча наоколо.

— Имаш ли определена цел? — Тя долови остра нотка в непринудения въпрос.

Саманта се подвоуми. Дали да признае, или да се опита да го заблуди? Не, трябваше да каже истината. Трябваше да знае точно какво е положението ѝ. Въображението ѝ не спираше да работи. Трябваше да разбере дали предположенията ѝ бяха верни. Тръпки я побиха от това решение и от възможните му последици.

— Мислех да отида до залива — отвърна тя и забеляза мрачната извивка на устните му. Докато все още имаше кураж, продължи: — Моторницата с доставките е на пристана. Чух я преди минута.

— Това не е голямо събитие — сухо се пошегува той.

— Не е, но ми се ще да направя точно това. Нещо против? — Не можеше да не го предизвика, независимо че сърцето ѝ се качи в гърлото.

— Всъщност не — отвърна мъжът, но инстинктът ѝ показваше, че лъже. Той бавно се изправи на крака. — Какво ще кажеш, ако ти отправя едно по-съблазнително предложение? След като искаш да отидеш до залива, защо първо не си облечеш банския, а след това да поплуваме няколко часа?

Идеята изглеждаше съвсем обикновена, но Саманта разпозна тактиката му за печелене на време.

— Докато се преоблека, моторницата ще е тръгнала — отбеляза тя.

— Това има ли значение? — ръцете му се спуснаха до хълбоците и той зае арогантна поза, а тихият му глас стана заплашителен.

— Тъй като бях тръгнала към залива, за да видя лодката — да, има значение — отвърна тя и с явно предизвикателство наклони глава. — Но може би не желаяш да видя моторницата. Затова се опитваш да измислиш начин да ме спреш, нали?

— Това е смешно — усмивката, която ѝ отправи, беше студена и лишена от хумор.

— Нима? — усмихна се презрително Саманта. — Аз пък не мисля така.

— Хайде, Сам. — Той се намръщи при думите ѝ и поклати глава. — Защо бих искал да направя подобно нещо?

Като се извъртя, тя тръгна бързо към пътеката, ядосана, че се остави да бъде манипулирана по този начин. Той беше достатъчно лукав, също както и безскрупулен. Шумът от отмерени крачки по пътеката зад нея прогони яда ѝ.

Като погледна през рамо, Саманта разшири очи в почуда, когато го видя да скъсява разстоянието между тях. След като не успя да я спре с хитрост, вероятно би прибягнал до сила, помисли си тя.

Втурна се от пътеката към дърветата и гъстите храсти и чу как Крис, гневен и нетърпелив, извика името ѝ, но това само я накара да ускори ход. Клоните я шибеха през ръцете и краката, докато бягаше слепешком и се опитваше да се движи по права линия към залива, където изоставената пътека завиваше. Освен шума от своите крака, тя чуваше и шумоленето на храсти зад себе си. Преследваше я, но тя не посмя да рискува и да погледне назад. Видя пред себе си малко сечище и се затича към него. Усети, че той приближава. Като се измъкна от дърветата и храстите, тя се опита да се втурне през сечището, за да си възвърне малко от изгубената преднина, но не успя. Една голяма ръка я улови под лакътя, дръпна я и я извъртя.

Устремът ѝ напред я лиши от равновесие, не би могла да промени посоката толкова бързо и да се задържи на краката си. Саманта полетя към земята. Падайки, повлече и него и го събори на колене. Дебела бодлива постелка от борови иглички посрещна тежестта ѝ.

Тя незабавно започна да рита и да се опитва да скочи на крака. Почти бе успяла, когато мускулестата ръка отново я запрати по гръб на земята. Тя замахна към него, после размаха юмруци, като се целеше безразборно в тялото му. Атакуваше го с цялото ожесточение на хванато в капан животно. Той бързо успя да улови ръцете ѝ и да ги изпъне неподвижни над главата ѝ.

Саманта започна да се бори още по-ожесточено, дишайки в панически хрипове. Тя се гърчеше и извиваше, за да се освободи от тежестта на тялото му, което я притискаше към земята. Главата ѝ се мяташе в отчаяно усилие, а в копринените ѝ кестеняви коси се заплитаха боровите иглички под нея. Той я държеше с лекота и я остави да се съпротивлява напразно, докато енергията ѝ се изчерпа напълно.

Задъхана, Саманта вече нямаше сили да се бори повече. Тя се взря яростно в стоманения му поглед, а от усилията сърцето в гърдите ѝ биеше лудо. Боровите игли грубо драскаха голите ѝ ръце. Тежестта на тялото му я смазваше, но топлината му почти я изгаряше.

Стегнатите му мускулести бедра се притискаха в краката ѝ. Гърдите ѝ бяха почти сплескани от гранитната стена на гърдния му кош. Здрави като стомана пръсти стискаха китките ѝ и тя вече не се опитваше да ги освободи. Ароматът на бор се смесваше с мускусното ухание на неговата мъжественост, подчертана от мириса на потта му. Тя се почувства опиянена.

Объркването ѝ от поражението постепенно отстъпи пред страха от опасната интимност на позата. Когато мисълта завладя съзнанието ѝ, тя я видя отразена в очите му. Страхуваше се да помръдне. Боеше се, че ако го направи, това би насърчило обсебващата му целувка.

Напрежението се засили, а очите ѝ останаха приковани от магнетичната сила на неговите. Когато тъмният му поглед се спусна към устните ѝ, те омекнаха под почти осезаемата милувка.

Бавно, много бавно, устата му се наведе към нейната. Саманта се предаде с въздишка. Мудната страст на неговата целувка разпали пламъци и събуди желанието ѝ много по-бързо, отколкото пълното отдаване. Той умело обходи всяко ъгълче на устата ѝ, докато тя не му се подчини напълно.

Ръцете ѝ бяха освободени и тя ги обви около врата и раменете му. Смазващата тежест на тялото му, което я притискаше надолу, само добавяше масло в огъня, който бушуваше във вените ѝ. Сърцето ѝ туптеше лудо. Интимната милувка на ръцете му като еротичен стимулант предизвика незабавен отговор. След миг целувката напълно завладя сетивата ѝ.

Всяка фибра у нея потръпваше в очакване на докосването му. Пръстите му се насочиха към копчетата на блузата ѝ и започнаха да ги разкопчават, за да достигнат до заоблената плът, която платът скриваше. Когато свали презрамката от рамото ѝ, за да премахне и последната пречка, той бавно отдръпна уста от устните ѝ. Целувките му покриха чувствителната кожа на откритата шия и раменете ѝ и оставиха огнена следа до връхчетата на гърдите ѝ. Чувственото докосване на езика му изтръгна трепетен стон от гърлото ѝ. Грубата му мъжка нужда я накара да осъзнае пулсирането в слабините си и собствената си безусловна жажда за задоволяване.

Ръката му остана върху гърдите ѝ, когато вдигна устни към устата ѝ. За миг спря на дъх от целта, за да прочете посланието във влажните ѝ кафяви очи.

Сивият му поглед се разгоря собственически над лицето ѝ.

На дъх от устните му, Саманта осъзна, че тази целувка щеше да изисква пълно отдаване. Не беше в състояние да устои. Не можеше да му откаже нищо. Пламъкът на любовта, лумнала в сърцето ѝ, погуби всичко друго, освен желанието ѝ да бъде негова.

Но той спря. В тъмния му поглед внезапно се появи напрежение и предпазливо вдигна очи от лицето ѝ. Стъписана, Саманта успя да чуе шума от нечии тежки стъпки, които приближаваха към мястото, където лежаха прегърнати върху леглото от борови иглички.

Тя рязко си пое въздух, завладяна от тревога, паника и протест. Преди да издиша, Крис постави широката си ръка върху устата ѝ, а пронизващият му поглед я предупреди да мълчи.

ШЕСТА ГЛАВА

Стори им се, че измина цяла вечност, преди стъпките да се отдалечат в тишината на гората. Той отмести ръка от устата ѝ. Някой бе преминал само на метри от тях, но гъстите храсти ги скриваха от пътеката, която водеше от залива до сградата.

Крис стана безшумно и се загледа по посока на къщата. Саманта не беше толкова тиха, докато се изправяше. Времето ѝ стигна да се запита за смисъла на постъпките си, и не успя да открие отговор. Беше готова да се отдаде на един мъж, който буквално я държеше като затворник на този остров. Почти бе позволила властта му над нея да стане неограничена.

Пръстите ѝ се заеха с копчетата на блузата. Но все още трепереха прекалено силно от опустошителната му страст, за да се справят със задачата. Погледът ѝ бе насочен към безрезултатните им усилия, когато го усети да се приближава и да застава пред нея. Не беше в състояние да вдигне очи.

— Сам! — топлият му галец глас се разля в нея.

Когато отказа да погледне към него, той хвана ръцете ѝ и ги издърпа встрани. Блузата ѝ се разтвори. Крис огледа малките, но добре оформени гърди и съблече с поглед дантеления сутиен. Като продължи да държи ръцете ѝ, той ги изви нежно зад гърба ѝ и притегли бедрата ѝ към своите. Тя се чувстваше като пластилин в ръцете му.

— Не! — Саманта отчаяно отрече възбудата, която усети да се надига отново.

— Не? — гласът му беше нисък и ироничен, а дъхът му стопляше кожата ѝ.

— Не — повтори тя, този път по-решително, и вдигна поглед към лицето му. Мрачният отблясък на сивите му очи почти изпепели волята ѝ да му устои. — Ти искаше да изпусна моторницата! — укори го тя. — И успя. Сега ме пусни да вървя.

Зениците му се свиха до стоманени остриета. Мускулите на челюстта му се стегнаха конвулсивно за миг, преди да я пусне и да

отстъпи встрани със сурово и сдържано изражение.

Като се обърна с гръб към него, Саманта бързо закопча копчетата на блузата си. От предишната ѝ несръчност нямаше и следа. Без да го поглежда отново, тръгна към гъстите храсти, които отделяха малкото сечище от пътеката.

— Къде отиваш? — гласът му прозвуча ниско и зловещо властно.

— В къщата — погледна го през рамо и се опита да скрие болката си в сарказъм. — Някакви възражения?

— Никакви — отсече той студено.

Саманта спря едва когато затвори вратата на спалнята. Останала без сили, тя се облегна на нея с треперещи крака. Отражението в огледалото над тоалетната масичка разкриваше раздърпания ѝ вид, с боровите игли, които висяха от косата и дрехите ѝ. Отдръпна се от вратата и тръгна към банята. Още в движение започна да съблича изцапаните си дрехи.

Без да чака да потече топла вода, тя се пъкна под ледения душ. Жилещите струи обаче не успяха да изличат спомена за интимното докосване на ръцете му, не охладиха и пламъците от огъня, който той беше разпалил у нея.

Отчаяна, тя затвори крановете и уви мократа си коса с хавлия, друга кърпа омота около голото си тяло. С автоматизираните движения на робот младата жена се върна в спалнята, извади чисто бельо от чекмеджето на скрина и отиде до гардероба. Хвърли чифт светлосини широки панталони на леглото и посегна за подходящата блуза на тънки райета.

С нея в ръка, забеляза синьото яке, което Крис ѝ беше заел в нощта, когато пристигнаха. Не желаше да има никакви физически следи от него. Хвана меката материя и яростно я задърпа от закачалката. Якето бе наполовина откачено, когато ръката ѝ се парализира, неспособна да довърши движението.

Онемяла от изненада, тя се втренчи във вътрешната страна на яката. С черни букви там бяха изписани инициалите К. С. Това беше всичко, само К. С. Не К. С. А. — за Кристофър Стивън Андрюз. Тя бавно издърпа дрехата от закачалката и я разгледа отблизо, за да провери дали последната буква не е избледняла някак си. Не трябваше да е експерт, за да види, че там никога не е имало друга буква след „С“.

Саманта смачка якето в ръцете си и тръгна към леглото. Приседна на ръба, загледана в него с празен поглед. Една улика нищо не доказваше. Многократно през последните няколко дни тя беше готова да приеме първоначалната информация за цялата истина. Нямахше да се опитва отново да прави заключения, не и докато не разбере нещо повече, за да подкрепи откритието си.

Тъй като не искаше да рискува това, с което вече разполагаше, тя натъпка якето между матрака и пружините на леглото. Хавлията около тялото ѝ беше захвърлена и тя бързо се облече в чисти дрехи. После подсуши косата си, среса я набързо и сметна това за напълно достатъчно. Като излезе в коридора, затвори вратата и остави стаята след себе си в безпорядък от мръсни дрехи и мокри хавлии, разпръснати навсякъде. Подреждането можеше да почака. В главата ѝ сега имаше само една-единствена мисъл. Всекидневната беше пуста и тя въздъхна с облекчение и задоволство.

С предпазлив поглед към съседните стаи, тихо се придвижи към ъгъла на кабинета, а търсещите ѝ очи откриха куфарчето, подпряно до бюрото. Тя коленичи до него, като отметна един кичур коса от бузата си.

Ръцете ѝ бяха влажни от напрежението и тя ги избърса в панталоните си, преди да посегне към куфарчето и да го изправи, за да може да разгледа участъка около дръжката. Златните инициали К. С. отчетливо се открояваха.

Саманта огледа кожата за някакъв знак или белег, който би показал, че третата буква някога е била там. Но следа нямаше. Беше търсила доказателство, за да подкрепи предположението си, и го бе намерила. Тя върна куфарчето в предишното му положение и сложи ръце на коленете си, за да се изправи.

— Какво правиш? — Ниският укорителен мъжки глас изпрати стрелите на страха в сърцето ѝ.

Саманта обърна бавно глава към Крис. Застанал неподвижно на вратата към всекидневната, той излъчваше заплахата.

Но този човек всъщност не бе Крис. Който и да беше, не беше Крис Андрюз. Нито пък Оуен Брадли. Нервно навлажни устни и се изправи. Дали трябваше да му се противопостави със своето откритие? Не, реши тя, не и преди да получи възможност да го обмисли.

Съзнанието се опита да намери логично обяснение за това, че бе коленичила до бюрото, но не успя. Единствената ѝ надежда беше да направи опит да се измъкне с блъфиране.

— Не е твоя работа какво съм правила — с високо вдигната глава, тя тръгна към коридора.

Широките му крачки обаче я настигнаха, преди да се измъкне навън. Той грубо я хвана и изви китката ѝ, за да я обърне към себе си. Яростният гняв в погледа му опари лицето ѝ.

— Зададох ти въпрос и искам отговор — процеди заплашително той.

Болката в ръката ѝ от хватката му беше мъчителна. Още малко, и деликатните кости на китката ѝ щяха да се счупят. Стисна зъби, за да превъзмогне физическото страдание, което я разкъсваше. Това ѝ помогна да остане равнодушна към стегнатите бедра, които я притиснаха насила.

Тя впи леден поглед в суровите му черти.

— Пусни ме! — Всяка дума бе произнесена със смразяваща отчетливост. — Не съм длъжна да отговарям на въпроса ти, а ако ми счупиш ръката, ще се наложи да ме отведеш от острова, за да я оправят.

Той стисна устни в сдържана ярост. Освободи я и с рязко движение я отблъсна, преди да се обърне и да излезе от стаята. Тя погледна безсилно след него, не се чувстваше победител.

През останалата част от следобеда младата жена не помръдна от стаята си. Мислите ѝ бяха размътени и объркани. Очевидно беше затворник. Без значение дали в границите на острова или между стените на спалнята. Независимо от това, колко пъти обмисляше причината, поради която този човек я държеше тук, тя ѝ убягваше.

Ако не беше фактът, че бе говорила с баща си и той бе наясно къде се намира, би могла да стигне до заключението, че е отвлечена.

Но Рубен знаеше.

Вечерта настъпи и сенките навън се бяха издължили, когато на вратата ѝ се почука. Тя се стегна, извърна се от прозореца и погледна към вратата.

— Кой е? — попита, като знаеше отговора, преди да го чуе.

— Крис — каза той и отвори.

„Лъжец! — искаше ѝ се да му извика. — Ти не си Крис Андрюз! Не знам кой си, но не си Крис Андрюз!“

Погледна към бронзовата маска, зад която той така изкусно прикриваше истинската си същност. Но не произнесе думите, които бяха на езика ѝ.

— Какво искаш? — запита студено.

— Вечерята е готова.

— Прати само вода и хляб в стаята ми. Това е напълно достатъчно — заяви с презрителна насмешка.

Маската се стегна.

— Ще дойдеш на масата и ще ядеш! — нареди той и после добави: — Дори да се наложи да те замъкна дотам и да натъпча храната в гърлото ти.

Мълчаливият ѝ отпор продължи още няколко секунди, преди да се подчини на заповедта му.

Храната беше безвкусна, но тя се насили да хапне малко. Замислените Маги и Том не откъсваха очи от нея. Беше невъзможно да не забележат упоритото ѝ мълчание. В мига, в който вечерята приключи, тя се извини и се оттегли в стаята си. Очакваше Крис — или който и да беше той — да се появи, за да се увери, че е там. Той обаче не го направи.

На следващата сутрин идеята да прекара деня в стаята си съвсем не ѝ се стори добра. Ако наистина беше затворник, както изглеждаше, нямаше никакво намерение да улеснява надзирателите си. Освен това, ако можеше да се сдобие с някаква информация, която да изясни положението ѝ, това надали щеше да стане, като стои в спалнята си.

Тя излезе от стаята с решителен блясък в очите. В съзнанието ѝ започваше да се оформя една идея, как да покаже на човека, който я държеше в плен, че знае за фалшивата му самоличност. След като разбереше, че е успяла да надзърне под маската му, той неволно би могъл да ѝ разкрие нещо от тайната си. Тази възможност я накара да ускори крачка.

Още щом прекрачи прага на всекидневната, Саманта го видя седнал до бюрото. Видимо разгневен, той притискаше телефонната слушалка до ухото си. Като забеляза яростното нетърпение, което се излъчваше от него, тя спря. Каквото и да му говореха отсреща, то изобщо не му се нравеше.

— По дяволите, Рубен Джентри! — проехтя гласът му из стаята и Саманта отвори широко очи. — Само не казвай, че не съм те предупредил. Ще съжаляваш, много ще съжаляваш! — последва пауза, а след това довърши: — Ще ти се обадя.

Мъжът затръшна слушалката и скочи от стола. В резките му движения прозираше обуздан гняв. Саманта преглътна веднъж, после отново, когато гръмотевичната ярост на погледа му се насочи към нея. Ноздрите му потръпнаха, сякаш предчувстваше опасност. Тя не можеше да отрече, че е чула думите му. Най-доброто, което можеше да направи, бе да се преструва, че не е доловила заплахата за отмъщение.

— Баща ми ли беше? — попита, като някак си успя да прикрие, че трепери от страх.

— Да.

Като се опита да запази небрежния си вид, Саманта започна да се разхожда из стаята. Ръцете ѝ играеха и тя пъхна палци в колана на стегнатите си дънки.

— Кога пристига? — тя се опита да изглежда заинтригувана.

— Той... ще се забави още няколко дни.

Саманта не пропусна да забележи малката пауза в отговора му. Беше ѝ трудно да срещне изпитателния му поглед, затова демонстративно се втренчи през прозореца.

Като знаеше, че трябва да каже нещо в отговор, тя тъжно въздъхна:

— Ще се наложи да се връщам на работа, преди Рубен да успее да дойде — после бързо промени темата. — Ммм... кафето ухае чудесно тази сутрин.

Той не реагира при обрата на разговора, но тя не беше сигурна, че е успяла да го заблуди. След като го чу как говори по телефона, вече не смееше да му каже, че знае за поредната му измама.

Бавно започна да проумява, че най-вероятно е отвлечена. Разполагаше само с неговата дума, че Рубен знае къде се намира.

Прехвърли отново наум краткия телефонен разговор, който проведе с баща си скоро след като пристигна на острова. Той първо я бе попитал как се чувства, а тя го увери, че се справя (Саманта се упрекна за избора си на думи). След това той се беше опитал да ѝ се извини за закъснението, но тя го прекъсна, преди да ѝ обясни причината за забавянето си.

Вместо да го изслуша, го увери, че знае за усилията му да направи всичко възможно. Последва объркването му, когато спомена Крис. Накрая Рубен й нареди да прави онова, което този човек й каже. А не беше ли възможно тревогата на баща й да се дължеше на загрижеността му за нейната сигурност?

Когато парчетата от мозайката се наместиха така идеално, започна да й се гади. Навярно сега прекъсна телефонен разговор с искане на откуп. Когато се обади на Рубен, му беше доказала, че наистина я държат в плен. Ако тогава някак си беше дала да се разбере, че не знае истината за положението си или пък се бе опитала да издаде местонахождението си, Крис, който беше до нея и следеше всяка дума, веднага щеше да й отнеме телефонната слушалка.

„Как само ги улесних!“, помисли си унило Саманта. Единствено позоваването на баща й я бе убедило да тръгне с един напълно непознат човек. В редакцията тя изобщо не поиска документите му за самоличност. Бет я предупреди да внимава с него, но тя не я бе послушала. Не и Саманта Джентри — тя знаеше всичко.

Редакцията на вестника! Тя си спомни още нещо и това я зашемети. Писмото, което беше оставено за Хари Линдзи, трябва да е било бележка за откупа. И тя му беше посочила в кой офис да го остави. Сега всичко това беше болезнено очевидно, дори и новите дрехи, които й бяха доставени. Не й беше позволено да събере собствените си неща, вероятно поради риска повече хора да я видят с него и забавянето, което това щеше да причини.

Пътуването до Клейтън; бързият автомобил, който навярно бе в състояние да избяга на всеки преследвач; загриженият му вид в ресторанта, където той не престана да следи всички, които влизаха и излизаха; мъжът, който ги посрещна и прибра колата, след като пристигнаха, както и младото момиче, което се бе присъединило към него на ъгъла и което несъмнено от разстояние приличаше на Саманта; лодката, която ги очакваше, за да отплават незабавно. Всичко това придоби смисъл едва сега.

Само ако Бет или някой друг я бяха видели да потегля с колата на непознатия... Мъжът и жената вероятно бяха закарали спортния автомобил на километри от там, преди да го бутнат в някоя канавка. А и на пристана нямаше жив човек, който да я види как се качва на лодката. Беше й наредено да чака в сянката на една сграда, докато

моторницата се доближи до пристана, а след като вече се бе озовала на борда, тутакси я изпратиха долу. Тя беше оказала на похитителите си пълно съдействие.

Островът беше идеалното място да я държат в плен. Тук нямаше никакви любопитни съседи, които да я видят или при които да може да изтича, в случай че разбере какво става. Реката заместваше зидовете на нейния затвор. Обиколката с лодката около островите целеше да я разсее, за да не заподозре истината. Не бяха спрели никъде, защото така рискуваха някой да я познае. Навярно снимката ѝ беше във вестниците. Същото предположение беше в сила и за моторницата с доставките. Налице беше и фактът, че островът се намираще на един хвърлей разстояние от Канада и похитителите лесно биха преминали границата веднага след като получеха откупа. Откупът! Телефонният разговор, който току-що беше дочула.

Тя започна да се задушава от страх. Дали Рубен беше отказал да плати? „О, господи, това е напълно възможно!“, помисли си. Веднъж го бе чула да споменава, че ако хората не плащат откупите, няма да има повече отвличания. Според него това престъпление е варварски жестоко. Навярно сега блъфираше, за да печели време, като се надяваше, че властите — Саманта бе сигурна, че се е свързал с тях — ще успеят да я намерят.

Крис, или както и да беше името му, бе приключил разговора с думите „Ще ти се обадя“. Дали искаше да каже, че ще се обади отново за откупа? Или че вместо съобщение, ще изпрати мъртвото ѝ тяло? Не можеха да ѝ позволят свободно да си отиде, не и след като бе в състояние да ги разпознае.

Ръцете ѝ се разтрепериха и тя бързо остави чашата с кафе на масата, преди да я изпусне. Саманта погледна предпазливо мъжа, седнал срещу нея, но установи, че загадъчните му тъмни очи я наблюдават, и веднага заби поглед надолу. Каква ли част от онова, което си мислеше, му беше разкрила, запита се в паника.

— Добре ли си? Изглеждаш малко пребледняла — отбеляза той.

— Главоболие, всъщност мигрена — излъга моментално Саманта. — Податлива съм към подобни неща, също като Рубен — тя докосна с разтреперани пръсти слепоочието си и се усмихна измъчено. — Извини ме, предпочитам да се прибера в стаята и да полегна за малко.

— Искаш ли да ти донеса нещо? — той не изглеждаше напълно убеден. В леката извивка на веждите му се долавяше ирония.

— Не, благодаря — отвърна бързо тя и излезе, за да не му даде възможност да каже още нещо.

Младата жена прекара почти час, крачейки неспокойно из стаята. Тя се опита да обмисли трезво ситуацията, без да обръща внимание на ужаса, който дебнеше скрит дълбоко в съзнанието ѝ. Въпреки че непознатият, нейният похитител — тя беше престанала да мисли за него като за Крис, името и без това не му подходеше — навярно си даваше сметка, че е заподозряла нещо нередно, сигурно не допускаше, че е възможно да е разбрала истинското си положение. Вероятно според него тя все още вярваше, че той е Крис Андрюз.

Като гостенка, трябваше да ѝ бъде позволена известна свобода на действие, освен това той беше уверен, че тя не може да избяга от острова. Въпросът беше как би могла да се възползва от ограничената свобода, с която разполагаше.

Трябваше да има нещо, което би могла да направи, освен да чака. Не можеше да разчита на това, че ще я освободят, щом откупът бъде платен. Бягството изглеждаше невъзможно. Оставаше ѝ надеждата да бъде спасена. Навярно съществуваше някакъв начин да предаде съобщение без знанието на похитителите си. Моторницата с доставките нямаше да се появи скоро, така че това отпаднаше. Никакви хора не преминаваха край острова, което елиминираше възможността да изпрати вест по тях.

„Разбира се — помисли си тя горчиво, — остава пословичната бележка в бутилка.“ Шансът някой да я открие навреме обаче беше нищожен.

Намръщена, тя спря до прозореца и се загледа в зелената сянка на дърветата. Какъв начин за връзка със света ѝ оставаше? Телефонът! Облаците в тревожните ѝ кафяви очи бяха разпръснати от светлината, която внезапно ги озари.

Сигурно имаше начин да ги убеди да ѝ позволят да говори с баща си по някакъв незначителен въпрос.

Навярно по време на разговора би могла да загатне на Рубен къде я държат. Не, хитрият ѝ похитител щеше да прозре измамата и никога нямаше да позволи закодираното ѝ съобщение да бъде предадено.

И все пак телефонът можеше да се окаже възможно средство, ако успееше да го използва, без някой да я чуе. Това означаваше, че трябва да го направи, когато наоколо няма никого. Полунощ изглеждаше логичен избор, но Саманта го отхвърли. Спомни си вечерта, когато беше излязла на късна разходка. Несъмнено я наблюдаваха през цялото време. Всяко нощно промъкване със сигурност би било разкрито.

Трябваше да стане през деня, когато беше повече или по-малко свободна да кръстосва къщата и острова на воля. Щеше да избере момент, когато и тримата бяха заети. Подобна идея бе дръзка и безумна, но имаше много по-голям шанс за успех.

Внезапно чу шум от стъпки в коридора пред стаята си. Това можеше да означава само едно — че някой идва да я провери. Саманта бързо се хвърли на леглото по корем и се престори на заспала. Сърцето ѝ биеше като барабан, когато вратата се отвори. Въпреки че очите ѝ бяха затворени, сетивата ѝ безпогрешно разпознаха самоличността на натрапника.

Колко пъти през последните няколко дни неговото присъствие беше обезпокоявало чувствата ѝ? Твърде много, за да бъдат преброени. Същите непроницаеми тъмносиви очи сега я гледаха да лежи на леглото и тя почувства отново неясния смут у себе си. Опита се да диша равномерно, като усещаше погледа му така осезаемо, сякаш я докосваше. Мистериозният непознат беше опасен в много отношения.

Тъкмо когато си помисли, че не би могла повече да се преструва на заспала, вратата се затвори. Въпреки това не помръдна, докато не чу как тихите стъпки се отдалечават. Раздвижи се предпазливо и започна да размишлява кога би имала най-добър шанс да използва телефона.

По обед Маги почука на вратата и хладно я попита дали ще обядва. Отново се извини с главоболието си, като се надяваше това да ги поуспокои и да отслаби надзора им. Когато домакинята ѝ предложи да ѝ донесе малко бульон, младата жена прие, което потвърди версията ѝ за болестта и заедно с това ѝ осигури храна за празния стомах.

Вратата не се затвори напълно след Маги. Няколко минути след като бе оставила чашата с телешкия бульон, тя се откряна на няколко сантиметра, така че Саманта дочу гласа на непознатия откъм всекидневната.

— Знам, че тя подозира нещо — заяви той със сериозен и решителен тон. — Не можем да се надяваме, че ще остане в пълно

неведение. Прекалено умна е за това.

— Но какво да правим сега? — прозвуча в отговор дрезгавият глас на Том.

— Ще я държим на острова, докато... — Останалата част от изречението остана неясна, тъй като те очевидно се преместиха в друга стая.

Поне, усмихна се горчиво Саманта, нямаше никакъв зловец план да се отърват от нея. Това щеше да ѝ даде ценно време да се опита да осъществи замисъла си за спасение.

Възможността за това ѝ се предостави по-скоро, отколкото очакваше. Беше изминал около час, когато чу тихия шепот на гласове отвън — говореха Том и непознатият. Саманта знаеше, че по това време Маги навярно е в кухнята и разчиства чиниите от обяда. Това беше нейният шанс, единственият ѝ шанс.

Крадешком, тя се измъкна на пръсти от стаята си, премина през коридора и влезе във всекидневната. Като се послуша внимателно, чу Маги в кухнята, както и тихите гласове навън. Адреналинът ѝ рязко се вдигна, когато взе телефонната слушалка и бързо набра номера в офиса на баща си.

Докато чакаше някой да се обади, погледна неспокойно към кухнята и започна да навива жицата около пръста си. Радостна вълна премина през нея, когато чу в слушалката женски глас.

— Рубен Джентри, моля — прошепна. — Обажда се дъщеря му.

— Съжалявам, но едва ви чувам. Бихте ли говорили по-силно? — настоя жената.

Саманта нетърпеливо стисна зъби:

— Не мога! — изсъска малко по-високо, като мислено ругаеше за пропилените ценни секунди. — Саманта Джентри е, трябва на всяка цена да говоря с баща си.

— С господин Джентри ли казахте, че искате да говорите? — попита сърдитият глас.

— Да!

— Съжалявам, но точно сега го няма. Може ли някой друг да ви помогне?

— По дяволите! — измърмори тя тихо и потърка чело с ръка. — Свържете ме с охраната.

Дръжката на външната врата се завъртя. Тя долови движението с крайчеца на окото си. Нейният непознат навярно идваше, а тя нямаше как да се измъкне от всекидневната, без да я забележи. Единствената ѝ надежда беше да успее да остави съобщение...

Загуби ценно време, докато вземаше решението си. Вратата вече се отваряше и той влезе тъкмо когато Саманта отново насочи вниманието си към телефона.

— Кажете на баща ми — започна тя с висок ясен глас, така че жената да може без проблем да разбере това, което ѝ казваше, — че аз съм на...

Една голяма ръка натисна бутона на телефона, като прекъсна връзката, преди да довърши изречението. Объркване и безсилен гняв проблеснаха в очите ѝ, когато срещна суровия му сив поглед. Той издърпа слушалката от изтръпналите ѝ пръсти и я постави на мястото ѝ.

— Съжалявам — каза спокойно, — не можех да ти позволя да направиш това.

— Нямах никакво право да ме спираш! — избухна Саманта. — Това беше личен разговор. Искях да говоря за нещо с Рубен, а и няхах възможност да го чуя тази сутрин — защити се тя с лъжа. — Щеше да си получиш парите за извънградските разговори.

— Сигурен съм, че би го направила — той се наведе над нея и ръката му докосна рамото ѝ.

Саманта потрепери вътрешно както от страх, така и поради смущаващата му близост, но въпреки това отново посегна към телефона.

— Значи не възразяваш да му се обадя.

Той я улови за китката и не ѝ позволи да вдигне слушалката.

— Сам, аз не играя игри — предупреди тихо той.

— Така ли? — тя рязко извърна глава, а кафявите ѝ очи блестяха предизвикателно и непокорно. Ветровете предвещаваха буря. — Ти си играеш с мен още откакто влезе в редакцията — първо, като ме накара да повярвам, че си Оуен Бродли, а после, като излъ... — Тя прехапа устни, като осъзна, че всъщност беше издала догадката си, че той не е Крис Андрюз.

Присвитите му очи ѝ показаха, че е разбрал какво щеше да каже. Сърцето ѝ замря под пронизващото острие на погледа му. Но бе

стигнала прекалено далеч, за да може да спре. Единствената ѝ надежда беше да се изправи срещу него, без да показва колко е ужасена всъщност.

— Не знам кой си, но не си Крис Андрюз — заяви тя. — Всичко това е лъжа.

— Малко или много — призна той без никакви угризения.

Като отвърна глава с раздражение, Саманта промърмори:

— Предполагам, че няма смисъл да питам за истинското ти име.

Той се подвоуми.

— Името ми е Джонас...

— Джонас! — тя го погледна подигравателно и недоверчиво.

После махна с ръка, за да прекъсне останалата част от изречението му.

— Не си прави труда да продължаваш. Това също не е името ти.

Той замислено я изгледа от горе до долу и кимна безизразно:

— Имената не са толкова важни.

— Не са — съгласи се тя с горчивина. — Характерът на даден човек или липсата му се запазва, независимо от името. Джонас е добър избор. Със сигурност е подходящ. Откакто те срещнах, имам само лош късмет.

— И така, ти реши, че ми липсва морал — в очите на мъжа, който сега се наричаше Джонас, проблесна сурова насмешка.

— Ти го доказа! — отвърна тя. — За толкова наивна ли ме смяташ? Докога трябва да вярвам на лъжите ти? Държиш ме като затворник на този остров. Не ми позволяваш да го напускам или да се срещам с други хора, освен с теб, Том и Маги. Дори не ми е позволено да се обадя на баща си. Каква история ще измислиш сега, за да обясниш всичко това?

— Никаква — суровите, загорели от слънцето черти станаха леденостудени. — Не мисля, че би повярвала, каквото и да ти кажа.

— След всичко това не можеш да очакваш да ти вярвам! — извика Саманта. Част от нея се надяваше той да измисли друга правдоподобна история. Не искаше да го приема като похитител. — Толкова пъти ми доказа, че това е невъзможно! О, Крис, Джонас, или каквото и да е истинското ти име — въздъхна нетърпеливо, — защо не ми позволиш да оставя съобщение за Рубен?

Тя не разбра защо попита това. Знаеше, че той никога не би се съгласил. Скромната молба беше жест на отчаяние и в кафявите ѝ очи

се появиха сълзи.

Той сложи ръце на раменете ѝ и се вгледа дълбоко в очите ѝ със здраво стиснати челюсти.

— Не мога, Сам.

Силата на магнетизма му, както и желанията на собственото ѝ тяло почти я изпратиха в ръцете му. Но тя направи усилие и измъкна раменете си изпод дланите му, като се ненавиждаше за това, че предателското ѝ сърце отказва да се подчини на разума.

— Не е вярно, че не можеш! Ти не искаш! — упрекна го, като се задавяше от вълнение.

— Мисли си каквото искаш — отвърна мрачно той.

— Изобщо не се притеснявай за това — увери го злъчно Саманта.

Тя стоеше пред него, свила ръце в юмруци, а по връхчетата на миглите ѝ трептяха сълзи. Не това беше начинът, по който смяташе да му се противопостави. Беше планирала да го разпитва безмилостно, като го оборва с фактите, които вече знаеше.

По някое време обаче беше престанала да мисли за него като за похитител и бе започнала да го възприема като мъжа, който я бе целунал страстно и беше събудил у нея чувства и усещания, които не беше и подозирала.

„Пази се от непознатия, помисли си тя отнесено, защото той може да открадне сърцето ти!“

— Искам думата ти, Сам, че няма да се опиташ отново да използваш телефона. — Той я погледна сериозно.

— Думата ми? — повтори тя с насмешка. — Защо да ти давам думата си?

— Защото, ако не го направиш, ще бъда принуден да отрежа кабела. Не мога да поема риска да се обадиш и да кажеш на някого, че си тук.

— Няма ли да е по-лесно просто да ме заключиш в стаята? — попита предизвикателно Саманта с измъчен глас.

— Надявам се, че няма да се наложи — отговорът му обаче беше предупреждение. — Зависи от теб.

Свободата ѝ беше ограничена, но тя трябваше да запази малкото, което ѝ беше останало, ако се надяваше изобщо на някакъв шанс да си помогне.

— Добре, обещавам. — Саманта трябваше да се предаде и го знаеше.

Като се завъртя на пети, тя доброволно тръгна към стаята си. Трябваше да измисли друг план. С един поглед през рамо го видя да стои на същото място и да я гледа. Тъмните му черти бяха сурови и непреклонни, но и неустойимо привлекателни.

СЕДМА ГЛАВА

Сейнт Лорънс бе прочута преди всичко с улова на черен костур и изобилието от мускусни растения по бреговете ѝ. В последните петнадесет минути Саманта внимателно наблюдаваше малкия риболовен кораб, който маневрираше близо до острова. Двигателят му работеше в непостоянен ритъм, което предполагаше трудности.

Докато лежеше, изпъната върху закотвения в залива сал, ѝ бе хрумвало да доплува до него. Това нямаше да е трудно при нейните възможности, но знаеше, че не би изминала и десет фута, преди Джонас да я хване. Като погледна с крайчеца на окото си, тя видя, че той наблюдава корабчето също толкова внимателно, колкото и тя самата.

От вчера следобед почти не бяха разговаряли, с изключение на най-необходимите реплики. Той бе неин враг и тя не можеше да си позволи да се поддаде на чувствата си.

Носът на риболовната моторница се насочи към залива. След няколко секунди ломотецията двигател угасна. Погледът на Джонас се плъзна към нея, като в сивите му дълбини се четеше нескрито предупреждение, след това се прехвърли към якия мъж, който стоеше на пристана, и накрая към корабчето.

— Разбери какъв му е проблемът, Том — нареди Джонас. Ниският му повелителен глас прозвуча ясно над водната шир. — И веднага го разкарай оттук.

Том прие нареждането с кратко кимване. Рибарят стоеше изправен в моторницата си и махаше към брега. Джонас преднамерено не обърна внимание на поздрава му. Този, който му отвърна, беше Том. Веднага след това той изчезна в навеса за лодки. Няколко минути покъсно се появи, седнал в гумена лодка, и пое по посока на повреденото корабче.

Подпряна на лакътя си, Саманта гледаше как Том стигна до лодката, замени няколко думи с мъжа и след това започна да гребе

обратно. Не погледна нито веднъж към сала, но когато се изравни с него, докладва тихо на Джонас:

— Свършил му е бензинът.

Когато тръгна отново към моторницата, в лодката му имаше червена кутия с гориво. Саманта смутено заби нокти в дланите си. Шансът да се свърже с външния свят се изплъзваше. Трябваше да направи нещо, за да привлече вниманието на рибаря. Можеше и да не ѝ се удаде друга възможност.

— Не прави глупости, Сам — предупреди я тихият му, стоманено твърд глас.

В кафявите ѝ очи се появи раздразнение от лекотата, с която бе отгатнал насоката на мислите ѝ. Смразяващият студ на неговия поглед обаче не успя да охлади решителността ѝ. Като взе бързо решение, тя подпря ръце на дъските на сала, за да се изправи, но не можа да завърши движението си.

Неговата реакция се оказа по-бърза. Той се претърколи настрани, улови я за раменете и я притисна към твърдата дървена палуба. Надвеси се над нея, мускулест и загорял от слънцето, гърдите му бяха покрити с мъжествен тъмен мъх. Сърцето ѝ заби лудо, но това не беше страх.

— Недей — нареди той. — Просто мълчи.

— Не можеш да очакваш да ти се подчиня — изсъска тя. — Знаеш, че трябва да опитам.

— Няма да обърне внимание на виковете ти. Ще си помисли, че това е някаква шега — отвърна Джонас безмилостно.

— Не и когато му съобщя коя съм — оспори Саманта и отвори уста, за да извика.

Широката му длан затвори устата ѝ миг преди да заглуши вика ѝ със силата на страстната си целувка. Изгарящата власт на устата му запламтя като огън през вените ѝ, сладостно жестока и мъчително безумна.

Настойчивата му молба за подчинение я накара да му се отдаде лекомислено и шеметно.

Мускулестото му тяло се отпусна отгоре ѝ с цялата си тежест, а топлината му размекна костите ѝ.

Саманта направи опит да се противопостави, но обречената ѝ защита беше разбита само миг след като той завладя устните ѝ.

Примирана и отзивчива, тя прие напористата му целувка. Напълно забрави, че това е врагът ѝ, докато не чу съживеното пухтене на мотора на корабчето.

Тя се освободи от мъжките устни точно навреме, за да успее да види как рибарят помахна на Том и обърна моторницата си в посока, обратна на острова. Малкият съд бавно започна да набира скорост.

— Не! — изстена тя, вгледана отчаяно в дирята, която лодката оставяше по водата.

Джонас я пусна и се отмести, а тя усети как плътта ѝ изстива, лишена от неговата топлина. Ядосана, че се оказа неспособна да се лиши от бурното удоволствие на тази целувка, тя закри очи с ръка, сякаш, като го скриеше от погледа си, щеше да прогони забранената любов, която нарастваше у нея.

— Необходимо ли беше да ме целуваш? — извика ядосано. — Или просто ти е навик да злоупотребяваш със затворниците си?

— Повярвай ми, ако имаше някакво по-ефикасно средство, за да те накарам да млъкнеш, щях да го използвам — тонът му беше хапливо язвителен.

Жилещият му отговор беше точно онова, от което Саманта се нуждаеше, за да излезе от окаяното си състояние. Като се изправи с треперещи крака, тя намръщено срещна ледения блясък на погледа му. Целувката му наистина бе мъчение за нея, но от съвсем друго естество.

— В бъдеще, моля те, намери друг начин — заяви тя надменно и гордо.

Той се изправи с животинска грация, бдителен като хищник, а блясъкът в очите му се разгоря с примитивна ярост. Величественият му ръст накара Саманта да се почувства като джудже, докато стоеше пред него крехка и почти гола.

— Не се притеснявай, Сам, ще измисля нещо — отсече Джонас.

— И не ме наричай Сам! — избухна тя. — Това обръщение е запазено за хора, които харесвам и на които вярвам!

В последните няколко секунди, докато те продължаваха да се гледат, напрежението се покачи. Суровата линия на устата му се изкриви злоещо.

— Време е да се връщаме в къщата — каза накрая той.

— Обзалагам се, че съжаляваш, задето не предпочете да ме заключиш в стаята ми — упрекна го горчиво Саманта.

— Но твое място не бих споменавал това. С всеки изминал ден идеята ми се струва все по-разумна — предупреди я той.

Тя млъкна. Не беше сега моментът да го дразни, иначе можеше и да реши да осъществи заплахата си. Този следобед тя вече беше пропуснала един невероятен шанс. Трябваше да е прекалено глупава, за да се лиши от други възможности само защото ѝ се иска да го ядоса и нарани, като се опита да прехвърли част от своята болка върху него. Тя преглътна язвителните си думи и се гмурна във водата. Джонас я последва, когато я видя да се показва на сантиметри от сала.

В усамотението на своята стая Саманта отново си припомни сцената. Чувстваше се окаяна заради неспособността си да му устои, както и заради това, че не беше успяла да даде някакъв знак на рибаря. Сред мрака на отчаянието ѝ просветна надежда.

Бягството досега ѝ изглеждаше невъзможно. Моторницата беше единствена на острова, а тя знаеше, че няма да може да я управлява сама, беше прекалено голяма. А дума не можеше да става да доплува до друг остров или до континента, защото не притежаваше нито силата, нито издръжливостта да премине такова разстояние.

Днес неволно ѝ бяха показали друго транспортно средство. Това беше гумената лодка, с която Том отиде до рибарското корабче. Една възможност ѝ се изплъзна, но на нейно място се появи друга. От самата нея зависеше дали ще успее да се възползва.

Номерът беше да се измъкне, без да я видят. Не само да излезе от къщата незабелязано, но и да се промъкне до навеса за лодки и да се отдалечи от острова с гребане. Възможността това да стане през деня беше изключена. Дори и да успееше да се добере до лодката, имаше голям риск да я забележат по реката, а на Джонас никак нямаше да му бъде трудно да я настигне с моторницата. В случай че я хванеха, след това несъмнено щяха да я затворят в стаята ѝ.

Трябваше да опита през нощта, когато тъмнината би могла да я скрие както на острова, така и във водата. Тя вече се беше промъкнала веднъж незабелязано, навярно щеше да успее да го направи отново. Този път обаче нямаше да излезе смело през вратата. Напускането на къщата трябваше да стане напълно дискретно.

Тя отиде до прозореца на спалнята си. От тази страна на къщата дърветата бяха съвсем близо. Имаше само един малък открит участък, който щеше да ѝ се наложи да прекоси, преди да се скрие в сянката на

дърветата. Оттам трябваше възможно най-тихо да се промъкне до пътеката, която извеждаше до навеса.

Нямаше да ѝ е никак лесно в тези гъсти шумолящи храсти. Ще трябва и да внимава да не изгуби посоката в тъмното. Немислимо беше да вземе фенер.

Прозорецът можеше да се вдигне, но защитната мрежа беше проблем. Беше закрепена отвън, което означаваше, че трябва да я отдели от дървената рамка. Единствените инструменти, които ѝ бяха подръка, ако изобщо можеха да се нарекат така, бяха от несесера ѝ за нокти. Наложиха се да се справя с подръчни средства, когато започна да работи по един разхлабен край на мрежата.

Когато отворът стана достатъчно голям, за да може да се промъкне през него, ѝ бяха останали само няколко минути, за да съблече банския, вече изсъхнал на нея, и да се преоблече за вечеря. Вълнението ѝ от смелото начинание беше нараснало. Беше ѝ трудно да го потисне, но не можеше да си позволи да събужда подозрения.

По време на вечерята тя не говори много, като остави Том, Маги и Джонас да поддържат разговора. Саманта усещаше, че сивите очи често се спират на нея, и можеше само да се надява, че той тълкува мълчанието ѝ като цупене. През цялото време продължи да обмисля своя план за бягство.

Когато Маги започна да разчиства чиниите от масата, а Том излезе, за да огледа навън, на Саманта ѝ се прииска да се оттегли в стаята си. Но все още беше прекалено рано и отиде във всекидневната.

— Не е необходимо да ми правиш компания — отсече към Джонас, който я последва. — Няма никакви рибари наоколо.

Той не обърна внимание на забележката ѝ и седна в коженото кресло точно срещу стола ѝ. Като се опита да скрие раздразнението си, тя взе едно списание и започна да разлиства страниците му.

— Беше много мълчалива тази вечер — отбеляза той.

Саманта рязко затвори списанието и го хвърли на страничната масичка.

— При тези обстоятелства едва ли можеш да очакваш да се изявя като блестяща събеседница.

Устата му се изви мрачно.

— Какъв план се върти из главата ти?

Предположението му попадна в целта.

— План? — Макар да се стараеше да звучи убедително, осъзна, че лицето ѝ пребледня. Тя се опита да прикрие замислите си с подправена откровеност. — Единственото, което се върти в главата ми, е как мога да се измъкна от този твой остров — затвор. И, разбира се, търся начин да уведомя другите къде съм.

Той извади цигара от кутията си, после предложи и на нея. Тя прие и наведе глава към пламъка на кибритената клечка в ръката му.

— Имаш ли някаква идея? — попита Джонас с вбесяващото спокойствие на човек, който е уверен, че всички възможности са вече изчерпани.

Саманта припряно изпусна облаче дим и се хвана за първата мисъл, която ѝ хрумна.

— Само една.

— И каква е тя? — Тъмните вежди се повдигнаха в явна насмешка.

— Смятах да запала къщата — заяви тя. Трябва да признаеш, че не е за пренебрегване. Минути след като огънят обхване покрива, около този остров ще се струпат твърде много хора.

— Въпреки това ще разполагаме с достатъчно време, за да те качим в моторницата и да те откараме далеч, преди тук да е стъпил първият човек — отбеляза Джонас. — Така че няма никакъв смисъл да си играеш с кибрита.

— Знам — въздъхна Саманта.

За момент случайното ѝ хрумване ѝ се бе сторило съвсем осъществимо.

— Сигурно имаш и други идеи — продължи сухо той.

— Е... — За пръв път от няколко дни очите ѝ проблеснаха закачливо, когато се сети за нещо съвсем налудничаво. — Наистина смятах да взема фенерче и да сигнализирам по морзовата азбука някой кораб или лодка, плаващи край острова.

— И какво те спря?

— Не знам морзовата азбука — призна тя с престорена наивност. Когато чу тихия му смях, искрено съжали за пропуска си. Достатъчно трудно беше да му устои и без да опростява нещата. Когато отново проговори, в тона ѝ прозвуча мрачна решителност. — Няма значение, ще измисля нещо друго.

Наполовина изпушената цигара беше оставена в пепелника. Столът ѝ беше прекалено удобен и я изкушаваше да се отпусне. Затова стана и нервно закрачи към камината, празна и почерняла от сажди.

— Сам, аз... — започна тихо Джонас с почти недоловима тържествуваща нотка в гласа.

— Казах, че не желая да ме наричаш така — тя остана с гръб към него и го изгледа през рамо, като отново не допусна познатите остри черти да се задържат в полезрението ѝ. — Единственото, което искам от теб, е да ме оставиш да напусна този остров.

— Невъзможно е да си тръгнеш. Още не — добави приглушено той.

— А кога? — попита Саманта с дълбоко съмнение, че изобщо щеше да ѝ го позволи някога.

Той направи дълга пауза, преди да ѝ отговори, и тя леко се обърна, за да го погледне. Джонас се бе загледал в дима, който се виеше над цигарата му.

— Кога? — повтори тя.

— Не след дълго, надявам се — непроницаемият му поглед не се отделяше от цигарата.

Какво искаше да каже? Да не би баща ѝ да се е съгласил да плати откупа? Навярно това трябваше да означава забележката му.

— Ти... ти говорил ли си с Рубен? — попита с притаен дъх.

— Съвсем за малко днес следобед — призна мъжът.

— Какво каза той? — настоя Саманта.

Джонас я погледна за момент, студено и резервирано.

— Както вече ти казах, не след дълго ще можеш да си тръгнеш оттук — отвърна, като не отговори на въпроса ѝ, освен в най-общи линии.

— Какво по-точно значи „не след дълго“? — Саманта упорито продължи да се интересува кога трябваше да бъде платен откупът.

— Нека просто приемем, че ще е съвсем скоро — заяви той. — Тогава цялата тази история ще приключи.

„И аз никога повече няма да те видя.“ Мисълта предизвика остра болка в сърцето ѝ. Тя извърна глава, предчувствайки, че образът му ще я преследва дълго.

Часовникът над камината педантично отмерваше секундите в проточилото се мълчание.

— Смятам да се прибера в стаята си — каза накрая тя. Нямаше никакъв смисъл да стои повече.

— Лека нощ! — каза Джонас, когато тя излезе в коридора.

Саманта се подвоуми. Ако планът ѝ се осъществеше, нямаше да го види никога повече. Погледът ѝ се върна към него, мъжествен и красив. „Сбогом“, се завъртя на върха на езика ѝ. Това, което произнесе обаче, беше:

— Лека нощ!

Когато стигна до стаята си, тя не изпита и частица от въодушевлението, което беше очаквала. Облече пижамата си и извади от гардероба джинси и тъмносин пуловер. След това се пхна в леглото и зачака къщата да утихне.

Знаеше, че няма опасност да заспи. Най-различни мисли бяха изпълнили съзнанието ѝ, но раздялата с Джонас просто не ѝ даваше мира. Така обаче трябваше да бъде. Просто не можеше да му се довери.

Светецките цифри на часовника върху нощното шкафче показваха един след полунощ. През последните два часа в цялата къща не се разнесе никакъв звук. Саманта предположи, че Том пази някъде навън, понеже не го беше чула да се връща. Като се измъкна тихо изпод завивките, тя стисна палци, да не би да се окаже близо до навеса за лодки.

Облечена в тъмните дрехи, които щяха да ѝ помогнат да се слее с нощните сенки, младата жена се върна до леглото и натъпка възглавниците под завивките така, че да наподобяват фигурата на спящ човек. Бледата лунна светлина, която струеше през прозореца, осветяваше творението ѝ, без да издава, че е имитация.

Като погледна за последен път към леглото, отиде на пръсти до прозореца. Той изскърца в знак на протест, когато повдигна рамката доста по-високо от обичайното. Спря и се послуша внимателно, а сърцето лудо туптеше в гърлото ѝ. След като реши, че никой не я беше чул, тя издърпа свободния край на мрежата. Почти в същия миг долови тихи стъпки, заглушени от килима в коридора.

Имаше само една причина някой да се раздвижи по това време — проверяваха я. Нямаше време да се измъкне през прозореца. Отворът беше малък и имаше опасност да се закачи за мрежата. Нямаше да успее и да се пхне обратно под завивките и да върне възглавниците

по местата им, преди вратата да се отвори. Трябваше да се скрие, и то веднага.

Хладният бриз, който влизаше през прозореца, изду завесата до нея. Саманта веднага пристъпи зад висящия плат, като леко прихвана краищата, така че вятърът да не може случайно да я разкрие. Тъкмо се беше вмъкнала зад завесите, когато вратата се отвори. Светлината от коридора освети леглото и тя притаи дъх. Веднага усети, че е Джонас. Ако отидеше до леглото, щеше да открие измамата и бягството ѝ щеше да приключи още тук.

В продължение на няколко минути не се чу никакъв звук и само снопът светлина, който осветяваше стаята, показваше, че той още не е излязъл. Накрая, когато се бе превърнала в трепереща топка от нерви, вратата най-сетне се затвори. Краката ѝ се подкосиха от облекчение, но не посмя да помръдне от скривалището си през следващите десет минути.

Безкрайно предпазливо, тя изпъзля през триъгълния отвор в мрежата. И най-слабият шум, който съпровождаше движенията ѝ, караше кожата ѝ да настръхва. Бързо пресече тясното пространство между къщата и дърветата, като сърцето ѝ се свиваше при всеки повей на вятъра. В сянката на дърветата спря, като едва смееше да диша, докато се ориентира и се увери отново, че откъм къщата не се забелязва никакво движение. Беше тихо. Все още не беше вдигната тревога.

Саманта бавно тръгна към пътеката, която отвеждаше до навеса за лодки. Ако късметът ѝ работеше, нямаше да се натъкне на Том. Тя се промъкваше през гъстата гора, като намираше пътя по-скоро по усет, отколкото със зрението си. Луната светеше ярко над нея, но светлината ѝ не можеше да проникне през чадъра от листа.

Опасността дебнеше във всяка сянка. Шумът от пърхането на крилата на нощна птица можеше да накара сърцето ѝ да се пръсне. Саманта излезе на пътеката, като чак сега осъзна колко време се е въртяла наоколо, преди да се озове на нея. Тя спря и веднага огледа подобната на тунел просека в двете посоки. От Том нямаше и следа.

Като реши, че ако остане на пътеката, ще се придвижва по-бързо, тя мина от сенчестата ѝ страна и закрачи бързо към пристана. Прекалено напрегнатото ѝ въображение успя да ѝ внуши мисълта, че някой я следи. На два пъти спира, ослушва се и се опита да разграничи

сред звуците на нощта някакъв шум, причинен от човек. Нито веднъж обаче не можа да чуе нещо, което да я разтревожи.

Сребърният отблясък на луната осветяваше повърхността на залива. Въодушевена усмивка заигра по устните ѝ при вида на нейната цел, но мрачното напомняне, че все още не беше стигнала до гумената лодка, я прогони. Том можеше да е там. Като използва ствола на едно дърво за прикритие, тя огледа навеса, пристана и заобикалящите го скали за някаква следа от присъствието му. Нямахте и помен от едрата му фигура.

С помощта на лунната светлина Саманта се промъкна и през последния участък от скалистата пътека, като избърза да се скрие в сянката на навеса. Облегната на вратата, тя за последен път се огледа наоколо, преди да я отвори и да се вмъкне вътре.

Обгърна я пещерна тъмнина. Не можеше дори да види ръката си, какво оставаше за лодката. Нямахте друг избор. Налагаше се да запали лампата, рискувайки да я забележат. Започна да опипва стената, докато намери ключа за крушката и я включи. Светлината я заслепи. В продължение на няколко минути виждаше само цветни петна.

Най-сетне очите ѝ привикнаха към светлината. Лъскавата моторница заемаше по-голямата част от вътрешността на навеса, а мачтата ѝ се извисяваше до покрива. Не това търсеше обаче. После погледът ѝ откри малката гумена лодка, която изглеждаше като джудже пред по-големия си приятел.

Успехът изглеждаше на косъм разстояние и тя се устреми към лодката. Виждаше къде е завързана, оставаше ѝ да слезе по стълбата. Кракът ѝ беше на първото стъпало, когато вратата се отвори. Парализирана, Саманта се втрени в Джонас. Той спокойно отвърна на ужасения ѝ поглед.

— Няма да успееш — каза равно.

Тя беше обзета от смут и негодувание. Недопустимо беше да я спрат, след като почти бе достигнала до целта. Знаейки, че постъпва глупаво и без никакъв шанс за успех, тръгна надолу по стълбата. Дори не беше стъпила в лодката, когато той я хвана за ръката. Тя се противопостави на хватката му с цялата си тежест, като в същото време вдигна глава и го погледна умолително.

— Пусни ме да си вървя, Джонас — замоли отчаяно. — Моля те. Не е необходимо другите да разбират, че си могъл да ме спреш. Моля

те, просто ме пусни да си отида!

Вместо отговор, той ѝ се усмихна мрачно и стисна ръката ѝ още по-силно, за да я издърпа нагоре по стълбата.

— Няма смисъл, Сам. Хайде.

Тя продължи да упорства още малко, преди да се признае за победена и да се изкачи нагоре с негова помощ. Като застана отново на дървения под, тя пъкна ръце в джобовете си и приведе глава, а светлокестенявата ѝ коса се разпиля по бузите ѝ. Джонас не се и опита да я изведе от навеса за лодки.

— Това не е краят на света, Сам — в равния му глас долови весела нотка.

— Така ли? — отвърна Саманта с горчиво предизвикателство, а дрезгавината в гласа ѝ стана осезаема.

— Не, не е.

Тя стисна напрегнато устни.

— Как разбра, че съм тук?

— Проследих те.

— Проследил си ме? — повтори недоверчиво. Наистина, на няколко пъти имаше усещането, че някой върви зад нея, но бе сигурна, че това е само плод на въображението ѝ. Погледът ѝ се насочи към обутите му в мокасини крака. — Стори ми се, че чух нещо, но...

— Много пъти съм ходил на лов през живота си — отвърна Джонас, сякаш наистина беше необходимо някакво обяснение.

— Нямахте как да знаеш, че съм излязла — протестира тя.

— Така ли? — пошегува се той, като повдигна вежди в престорено недоумение.

— Ти надникна в стаята ми... — започна тя.

— ... и като видях издутите форми под завивките, разбрах, че не е възможно да си ти — довърши той, докато блестящите му тъмни очи обхождаха изящната ѝ фигура с една непринудена фамилиарност, която затопли бузите ѝ.

Саманта се опита да скрие реакцията си с припрян въпрос:

— Защо тогава не влезе да провериш?

— Ако го бях направил, щях да те намеря скрита зад пердетата — усмивката се таеше в ъгълчетата на устата му.

— Как разбра, че съм там? — попита смаяно.

— Бризът развяваше едната завеса, а другата беше учудващо неподвижна — след това добави с многозначителен тон: — Сякаш някой я държеше.

— Щом си знаел, че съм там, защо просто не ме спря? — запита тя с яд. — Защо ме остави да измина целия този път? Харесва ли ти да ме измъчваш?

Острият ѝ укорителен тон изтри насмешливия израз от суровото му лице.

— Трябваше да разбера накъде си се запътила и какви средства възнамеряваш да използваш, за да напуснеш острова — отвърна мъжът.

— Можеше просто да излизам на разходка — подхвърли лекомислено тя.

— Но не беше така, нали? — отбеляза той. — Щеше да се опиташ да преминеш реката с гребане в тази гумена лодка, нали?

— И какво, ако е било така? — предизвика го тя, като отметна глава.

— Даваш ли си сметка колко е малка тази лодка? — попита той припряно.

— Какво значение има това? Реката е спокойна. Няма такива вълни, които биха могли да я обърнат — заяви пленницата с все още леко надменен тон.

— Има обаче големи езерни товарни кораби в корабния канал. Би било почти невъзможно за тях да забележат тази лодчица, особено без направляващи плавателни светлини. Някой от тях можеше да те прегazi, без дори да забележи — отвърна мрачно Джонас.

— Това не ме плаши — като прикри тръпката, която премина през цялото ѝ тяло, тя добави: — По-скоро бих приела този риск, отколкото да остана тук.

Със сведени очи, чу как той издиша ядосано. За миг си помисли, че щеше да я хване за раменете и да я разтърси, за да я вразуми, но той не го направи.

— Не осъзнаваш какво говориш — най-накрая измърмори Джонас с обуздана ярост.

Саманта долови предупредителния сигнал и смени темата, а погледът ѝ се спря на гумената лодка.

— Какво ще направиш сега? — попита тя.

— С теб ли? Нищо. Ще те отведе обратно в къщата и ще те сложа да спиш — каза го така, сякаш ставаше дума за избягало дете.

— Имах предвид лодката — поясни тя въпроса си натъртено. — Имаш ли намерение да пробиеш дупка в нея и да я потопиш? — предложи тази крайна мярка само от злоба, породена от надменното му държане.

— Няма да правя нищо толкова драстично — отвърна сухо Джонас. — Но след като вече знам какво си планирала, ще сложа катинар на навеса, а навярно и един на лодката. С кодирано заключване — поясни той, — така че няма да има никакви ключове, които би могла да откраднеш.

— И предполагам, че ти ще си единственият, който ще знае комбинацията — повдигнатите ѝ вежди разкриха бурния огън в очите ѝ.

— Най-вероятно — съгласи се той, а в тъмния му сребрист поглед се долавяше лека насмешка. — Какво ще правиш сега? Ще се промъкнеш някоя нощ в спалнята ми, за да разбереш дали не говоря насън?

— Съмнявам се дали изобщо някога спиш — отвърна троснато Саманта, пораздразнена от леката тръпка, която мисълта да остане сама в една спалня с него предизвика у нея.

— Не много дълбоко — призна мъжът. После наклони глава встрани. — Какво смяташ да правиш?

— Е, ще се промъкна в спалнята ти! — заяви оживено тя, най-вече защото това беше толкова дръзка идея, че трудно можеше да я забрави.

— Имам предвид още някой от безумните планове как да напуснеш острова, които може да се въртят в главата ти.

— Ще продължавам да опитвам, ако това питаш — рязко отговори Саманта.

ОСМА ГЛАВА

Долови сподавена въздишка.

— Сам, аз... — Джонас явно искаше да каже нещо, но след това промени намерението си. — Налага се да останеш тук.

— Очакваш от мен просто да се примиря с това? — попита недоверчиво тя. — Трябва доброволно да остана тук, докато не ми кажеш, че мога да си ходя? Ако изобщо ми кажеш, че мога да си ходя!

— Тук си на сигурно място — каза той твърдо.

— Сигурно! — Невероятното твърдение я накара да се раздвижи. Тя пристъпи към него. — Как можа да го кажеш? Да не би да очакваш от мен да ти повярвам? — Тя ръкомахаше в изблик на негодувание. — Как може да твърдиш, че съм в безопасност, когато ме държиш на този остров против волята ми? Когато ти и Том се разхождате наоколо с пистолети? Навярно дори и Маги носи един в чорапа си, не знам! — Толкова се беше увлякла в думите си, че не забеляза как сивите му очи се присвиха. — Очакваш прекалено много!

— Никой няма да те нарани — каза тихо мъжът.

— Наистина ли? — попита Саманта, като недоверчиво поклати глава. — Можеш ли да гарантираш за останалите?

— Да, мога.

— Прости ми, но не ти вярвам. Наслушах се на лъжите ти — заяви тя.

— Нямах никаква причина да се страхуваш.

— Ти го казваш — устата ѝ се изкриви в скептична насмешка.

— Саманта, трябва да ми се довериш — Джонас не се опита да прикрие нетърпението си.

— Да ти се доверя? — неестественият смях, който се изтръгна от нея, граничеше с истерия, опънатите ѝ нерви не издържаха след часовете на напрежение. — Как мога да ти се доверя? Та аз дори не знам кой си!

Този път той наистина я хвана за раменете и я разтърси така силно, че отметна главата ѝ назад.

— Престани! — нареди мъжът, изгубил търпение. — Вдигаш много шум за нищо.

— За нищо!?

Безумната нотка в смеха ѝ доведе до още едно разтърсване, което накара зъбите ѝ да изтракат и я принуди да млъкне.

— Нарочно правиш така, че ситуацията да изглежда по-лоша, отколкото е всъщност — каза вбесено той.

— Така ли? — прошепна сподавено Саманта, като се вгледа в привлекателното му лице. — Ще ми се да можеше да ме убедиш в това.

Той смутено обърна глава встрани, като дълбоко си пое въздух, за да овладее надигналия се гняв. Имаше някаква загадъчна строгост в тъмните му очи, когато отново я погледна в лицето. Джонас се взря в обърканата и тревожна светлина в очите ѝ. В техните кафяви дълбини проблясваше страх, който той не беше в състояние да заличи. Линията на устата му изтъня, когато взе скованото ѝ тяло в ръцете си.

— Довери ми се, Сам — прошепна в косата ѝ. — Кълна се, че няма да позволя на никого да те нарани.

— Не мога да ти вярвам — отвърна тя, като преглътна един стон на копнеж и натисна с ръце гранитната стена на гърдния му кош в опит да се оттласне от него.

Той успя да я задържи без усилие, като с лекота се справи с неумелата ѝ съпротива срещу прегръдката и утехата, която ѝ предлагаше. Коприненомеката коса се заплете в небръснатата му буза. Грубата му милувка беше успокояваща.

— А пък аз не мога да ти позволя да напуснеш острова — отговори той ниско.

— Няма да остана — заяви Саманта в меката материя на якето му. — Ако се наложи, ще плувам!

— И сигурно ще се удавиш — заключи рязко Джонас. — Ти си добър плувец, но и двамата знаем, че не си чак толкова добра. А и не мога да повярвам, че ще предпочетеш да се самоубиеш, вместо да останеш тук с мен.

Искаше ѝ се да му каже, че при други обстоятелства с радост би останала, на който и да е остров с него. Но просто не можеше да забрави факта, че я държи като затворник.

— Няма да остана — повтори тя, като се изпъна в железния обръч, който бързо се стегна около нея.

— Искам да съм сигурен, че нищо няма да ти се случи. Ще трябва да ми се довериш, скъпа — гальовното обръщение беше произнесено толкова естествено, сякаш я беше наричал така стотици пъти.

Катализиращата му сила, в съчетание с плътния допир на мускулестото му тяло, както и неоспоримото привличане, което усещаше към него, не й позволиха повече да се противопоставя на прегръдката му. Саманта се отпусна в нея, като позволи на тялото си да се притисне към него. Тя почувства как влажната му уста обсипва с целувки косата ѝ.

— Джонас — простена, но след това се сепна. — Това не е истинското ти име, нали?

— Не — призна равнодушно той. — Но това няма значение.

— Напротив, има — възрази Саманта, защото означаваше, че той ѝ няма доверие. И въпреки това очакваше от нея да му се довери, когато тя дори не знаеше кой е.

Едрите му длани обвиха врата ѝ, а пръстите му се заплетоха в косата ѝ. Когато наклони главата ѝ назад, тя видя огъня, който тлееше в сивите му очи.

— Нищо няма значение, освен това — устата му се доближи до клепките ѝ така, че миглите ѝ докосваха устните му. — И това — той се наведе към бузата ѝ и към малката трапчинка там. — И това — прошепна до устните ѝ.

След това я целуна. Настойчивата ласка на устата му прогони всичките ѝ страхове. Тя обви ръце около врата му и се притисна до него. Започна да диша неравномерно, когато той се спусна надолу към нежната основа на шията ѝ.

— Искам да ти повярвам — прошепна болезнено тя.

Джонас вдигна глава и погледна в жадните ѝ очи.

— Тогава ми се довери — каза тихо. — Няма да съжаляваш, обещавам ти. Няма да позволя нищо лошо да ти се случи.

При тези думи тя едва доловимо кимна с глава. Устата му властно се прилепи до нейната. Надмощието му жигоса дълбоко сърцето ѝ. Саманта знаеше, че той не е прав. Нещо вече се беше

случило. Тя се бе влюбила в него — един непознат, нейния похитител — и не можеше да промени чувствата си.

Ръцете му се плъзнаха надолу по гръбнака ѝ, за да притеглят бедрата ѝ към него. Допирът на мускулестите му бедра изгори плътта ѝ. Тя се разтопи в силната му прегръдка, ликуваща в сладката тръпка на отдаването, която премина през нея, и нехаеща за пистолета, който усещаше под сакото му.

Покаралата брада одраска бузата ѝ, когато той се наведе към шията ѝ и пулсиращата вдлъбнатина там. Бодливата му милувка раздразни нервните ѝ окончания до краен предел. Големите му ръце преминаха по всеки инч от раменете, кръста и бедрата ѝ, като я накараха да се впие в него, докато те продължиха да изучават меките извивки на тялото ѝ.

Мускусното ухание на неговата мъжественост изпълни сетивата ѝ. Саманта се почувства замаяна от насладата. Трябваше да отговори на страстната му атака и тя започна да му отвръща. Докато търсеше опустошаващата омая на устата му, по вените ѝ се разля изпепеляващ огън.

След няколко мъчителни секунди той позволи на устните ѝ да намерят устата му. Целувката му стана още по-настойчива, когато те се разтвориха при неговото докосване. Така плътно прегърнати, всеки от тях можеше да почувства жаждата за удовлетворение у другия.

Джонас беше този, който сложи край на всичко. Той се отдръпна и зарови лице в гъстата копринена коса над ухото ѝ. Треперещите ѝ пръсти продължиха плахо да опипват силните му челюсти. Сърцето му туптеше в синхрон със забързания ритъм на нейното, дишането му беше неспокойно и накъсано.

— Толкова се мъчих да не те обикна — прошепна Саманта, завладяна от непреодолим копнеж.

— Наистина ли? — пошегува се той нежно с приглушен глас. — А какво си мислиш, че става с мен? Всеки път, когато си близо до мен, ми се иска да те любя.

Тя отдръпна леко глава, защото искаше да види лицето му.

— Наистина ли имаш това предвид? — попита задъхано.

Той се усмихна. Една прекрасна усмивка, която смекчи суровата извивка на устата му и красиво набръчка ъгълчетата на сивите му очи. Погледът му нежно се плъзна по обърнатото към него лице с

подканващо разтворени устни и улови меката топлина, струяща от очите ѝ.

— Ако не престанеш да ме гледаш по този начин, ще разбереш точно до каква степен го имам предвид — каза той с шеговитата закана.

Саманта се засмя дрезгаво и сложи глава на гърдите му. Едно сладко и неопишуемо с думи усещане изпълни сърцето ѝ с радостно удовлетворение. Тя затвори очи, за да запечата този миг в съзнанието си, защото искаше да го запази завинаги. Сега вече нямаше значение, че не ѝ се беше обяснил в любов. Той я желаше със същата болезнена страст, с която и тя го желаше.

— Хайде да се махнем отгук, Джонас — промълви тя. — Да се качим на моторницата и да отплаваме надалеч.

Ръцете, които я държаха, внезапно се стегнаха. Изведнъж сякаш всеки мускул застана нащрек. Преднамерено бавно, ръцете му се спуснаха надолу, за да я хванат за раменете и да я отдалечат. Когато тя повдигна очи към него, тъмният му поглед по никакъв начин не издаваше мислите му. Саманта можеше само да предположи какво го беше разстроило и се опита да разсее тревогата му.

— Никой няма да узнае, че си ме държал затворена на острова — каза настойчиво. — Моля те, нека да се махнем двамата заедно — вдигна ръка, за да погали мъжествената извивка на челюстта му. Той обаче я хвана, преди да е достигнала целта си, и стисна пръстите ѝ, докато не изохка. — Причиняваш ми болка! — протестира тя, напълно объркана.

Един мускул потрепна на лицето му, а в сивите му очи се трупаха буреносни облаци. Той рязко пусна ръката ѝ и се обърна встрани.

— Няма да напускаме този остров, Сам — заяви студено.

Тя отвори уста, но измина доста време, преди да успее да продума. Как можеше да продължава да я държи като затворник, ако наистина държеше на нея, както твърдеше? Дали изобщо го беше грижа за нея?

Или просто близостта на една привлекателна млада жена го изпълваше със страст? Или още по-лошо, дали той?... Саманта усети болезнена бучка да засяда в гърлото ѝ.

— Беше само номер, нали? — Саманта с мъка прекара обвинителните думи през буцата в гърлото си. — Отново си играеш игри, нещо, което правиш от самото начало.

— Това не беше игра — отговори натъртено Джонас.

— Не ти вярвам! — сопна се тя. — Ти просто смени тактиката, за да ме убедиш да остана доброволно на този остров! Щеше да е много по-лесно, ако не ти се налагаше да ме пазиш всяка секунда, нали? Е, планът ти не се осъществи!

Тя отново прибегна до гнева, за да спре горчивите сълзи, които изгаряха очите ѝ и да приглуши болезнените стонове, които напиреха в гърлото ѝ.

— Нито пък твоят — отрязва той.

— Моят? — Саманта извика в болезненото си недоумение. Не можеше да покаже по-явно, че е влюбена.

— Запази този невинен поглед в кафявите си очи за някой друг — устните му се извиха подигравателно и той я изгледа надменно. — Не го заслужавам. Няма нещо, което не би използвала, за да избягаш от този остров, доказва го много ясно само преди няколко минути. Наистина ли повярва, че така си ме омотала в мрежата си, че единственото, което трябва да направиш, е да дръпнеш връвчицата и аз послушно да те отведе? Да ме обвиняваш, че те използвам, е същото като „Присмял се хърбел на щърбел“.

Саманта тихо въздъхна. Той смяташе, че само се е преструвала на влюбена в него, за да го убеди да я отведе. Първата ѝ мисъл беше да го отрече, но гордостта ѝ подсказа да не се унижава толкова, още повече че той нехаеше за нея.

— Отчаяните ситуации пораждават отчаяни решения — тя произнесе думите, които трябваше да потвърдят обвинението.

— Това не беше много оригинално — грубо се пошегува Джонас.

— Занапред ще се старая повече — отвърна сопнато тя.

— Може и да не ти се удаде друга възможност. Надявам се да нямаш този шанс — измърмори той под нос, сякаш мислеше на глас. После посегна към ръката ѝ и каза по-ясно: — Хайде. Връщаш се в къщата.

— Какво искаш да кажеш с това, че може и да не ми се удаде друга възможност? — попита Саманта, неспособна да избегне хватката на ръката му. Той я повлече със себе си към вратата. — Възнамеряваш да ме заключиш в стаята ми или... — Не можа да произнесе на глас другата си мисъл.

— Не смятам, че бих могъл да ти се доверя, дори и зад заключена врата. Ако реша да те заключа, ще бъда вътре с теб — мрачният блясък на погледа му бе отправен към нея и не скриваше интимния намек. — Може дори да се окаже забавно.

— Да не си посмял! — извика разтревожено тя, като се задърпа, за да се освободи от ръката му.

Джонас спря до вратата и повдигна арогантно вежди.

— Нима? — каза с ирония и тя пребледня.

Вратата рязко се отвори и едрата фигура на Том изникна от мрака.

— Отново се е измъкнала! — тялото на Джонас я скриваше от погледа му. — Маги провери преди няколко минути и намери възглавници, натъпкани под завивките, за да ни заблуди, че е в леглото. Мрежата на прозореца е прерязана. Няма как да разберем преди колко време е избягала.

— Можеш да спреш да я търсиш — каза кратко Джонас, като издърпа Саманта напред. — Аз я намерих.

Том облекчено изруга под нос.

— Помислих, че сигурно сме я изгубили.

— Сега ще я отведе обратно в къщата. Намери катинар за лодката, както и за вратата на навеса — нареди Джонас. — След това най-добре виж какво можеш да направиш, за да закърпиш тази мрежа.

— Веднага — кимна Том.

Саманта беше избутана през вратата, когато Том отстъпи встрани. Пътят към къщата беше дълъг, а и мрачното мълчание на нейния похитител го направи още по-тягостен. Маги чакаше в столовата. Когато видя Саманта, тя поклати глава с облекчение, но Джонас не даде никакво обяснение. Без да я пуска, прекоси къщата и я вкара в спалнята.

Тя залитна в стаята, върна си равновесието близо до разхвърляното легло, а след това се обърна към него с изплашено, но предизвикателно изражение. Беше застанал до вратата с ръка на дръжката.

— Мрежата все още не е поправена, но на твоето място не бих се опитал да се измъкна отново — предупреди я той. — Ще те откроя, преди да успееш да напуснеш острова.

— Върви по дяволите, който и да си! — прилив на смелост задави гласа ѝ.

— Благодарение на баща ти навярно ще ида — съгласи се язвително мъжът и затвори вратата.

Саманта остана неуверено на мястото си, докато ѝ се искаше да излети през отвора в мрежата. Но беше сигурна, че той ще я намери. А следващия път последиците можеха да бъдат пагубни.

Една сълза се търкулна надолу по бузата ѝ, след това и втора. Отиде слепешком до леглото, изпъна се върху завивките и зарови глава във възглавницата. Нямаше представа колко дълго беше лежала така, вцепенена от болка, с мокри от сълзите бузи, които се стичаха бавно.

Отвън някой започна да удря с чук по рамката на прозореца. Предположи, че е Том. Едва когато чукалото спря и стъпките му заглъхнаха далеч от спалнята ѝ, сълзите започнаха да се стичат неудържимо. За пръв път от детските си години се наплака до насита, като заглушаваше риданията във възглавницата.

Замаяно надигна глава, когато слънчевата светлина докосна клепачите ѝ. Придърпа завивките към раменете си и се опита да се завърне в забравата на съня. Изведнъж у нея се промъкна едно чувство, породено от усещането за голата ѝ кожа. Не помнеше да се е събличала и се намръщи, като разбра, че е само по бельо, а не в пижамата си. После се размърда леко и усети някаква тежест в единия край на леглото.

Болезнените спомени от предишната вечер започнаха да се съживяват. Почувства се нещастна и психически наранена, докато се опитваше да осъзнае случилото се. Странните боджежи в тила ѝ създаваха усещането, че някой я наблюдава. Понеже неприятното чувство не изчезваше, тя извърна лице от възглавницата, за да погледне през рамо.

И последните следи от съня изчезнаха, когато видя Джонас. Бе изтегнат на едно кресло, а дългите му крака бяха подпрени на ръба на леглото. Лактите му се разполагаха спокойно върху страничните облегалки на стола, а ръцете му бяха склучени отпред на корема. Сивите му очи я наблюдаваха иззад леко притворените мигли, доловили нейния шок и последвалото безпокойство.

Саманта бързо издърпа завивките до шията си, защото си припомни заплахата му да се заключи в стаята с нея и осъзна колко

оскъдно е облеклото ѝ под одеялата. Не можеше да диша спокойно.

— Откога си тук? — попита със слаб глас.

— Цялата нощ — отвърна той спокойно.

— Не беше необходимо — възрази тя.

— Смятам, че беше.

— Не съм се опитвала да се измъкна.

— Не си и няма да имаш възможност повече да опитваш — заяви мъжът, като се изправи от стола и леко протегна схванатите си мускули.

— Какво искаш да кажеш? — тя го погледна внимателно. Дали беше решил да я държи заключена в стаята?

— Искам да кажа — той направи пауза, за да подчертае думите си, — че някой постоянно ще бъде при теб. Единственото място, където ще си сама, е тоалетната. Предлагам да отидеш сега, а после да се облечеш, така че да мога да те предам на Маги и да поспя малко.

По блясъка в очите му Саманта отгатна, че той очаква молбата ѝ да се обърне на другата страна, за да се придвижи до банята. Вместо това тя измъкна чаршафа от леглото и здраво го омота около себе си, като стъпи на пода. След това се затътри през стаята, увита като мумия, взе чисти дрехи от гардероба и чекмеджето на шкафа и влезе в банята.

В края на деня младата жена се увери, че похитителят ѝ е имал предвид точно това, което каза. Тя нито за миг не остана сама, един от тях я придружаваше неотлъчно.

Сутринта и в ранния следобед това бяха Маги и Том, тъй като Джонас спеше. Маги се държа дружелюбно през времето, което Саманта беше принудена да прекара с нея. Том обаче изглеждаше най-състрадателен и погледът му сякаш се извиняваше за стореното.

Бе прекарала последните няколко дни предимно в компанията на Джонас, така че това бе първата ѝ възможност да опознае другите. Все пак Маги и Том оставаха леко резервирани към нея. Знаеше, че е безполезно да се надява на помощта им за евентуално бягство. Те, също като Джонас, бяха убедени, че трябва да остане на острова.

В единадесет вечерта Джонас съобщи, че е време да си ляга. Искаше ѝ се да възрази, но знаеше, че това е заповед, на която той ще я накара да се подчини дори да му се наложи да използва сила. Тя не

мога да прикрие недоволството си от неговото присъствие, когато я последва в спалнята ѝ.

Вътре Саманта се подвоуми, защото не ѝ се искаше да облича късата си пижама и да създава ситуация, с която не би могла да се справи. Освен това как изобщо би могла да си легне, докато той я гледаше? Положението ѝ беше твърде деликатно, още повече че продължаваше да я привлича, независимо от всичко.

— Можеш да си облечеш пижамата — той отгатна точно причината за нейното колебание. — Иначе Маги ще трябва да дойде и да те съблече, както направи миналата вечер.

Тя рязко се обърна към него, а той важно повдигна глава и погледът му проблесна многозначително.

— Ти си помисли, че аз съм те съблякъл снощи, нали? — изсмя се мъжът.

Бузите ѝ се изчервиха и тя бързо погледна встрани.

— Нямаше начин да знам кой е бил.

— Е, можеш да дишаш спокойно — не бях аз — обърна се малко припряно той. — Така че — побързай и си лягай.

Смутена, Саманта грабна късата си жълта пижама и се втурна към банята. Няколко минути по-късно се появи и видя Джонас да стои до прозореца. Преди да успее да се пъхне под завивките, той се обърна и я видя.

Дрешката покриваше по-голяма част от бикините ѝ, но имаше нещо определено интимно в това да носи пижама пред един мъж. Тя се протегна и подпъхна одеялото около себе си, като прилежно избягваше намръщения и съсредоточен поглед, вперен в нея. Пулсът ѝ се ускори, когато той се отдалечи от прозореца. Джонас обаче само угаси лампата и се върна до прозореца. Стаята потъна в мрак.

Дълго време тя се страхуваше да шавне. Мускулите ѝ се схванаха от неудобната ѝ поза. Завивките бяха толкова здраво пристегнати около нея, че започна да се задушавя. Накрая просто трябваше да се помръдне. Обърна се, като се опитваше да се намести по-удобно, но не успя. Непрестанното ѝ въртене провокира една нетърпелива забележка.

— Надявам се, че няма да спиш толкова неспокойно като снощи — каза той. — Не съм в настроение да те завивам цяла нощ.

Тъкмо когато смущението ѝ от факта, че не Джонас я беше съблякъл, бе започнало да намалява, и се възвърна с нова сила.

— Много благодаря — измърмори горчиво тя. — Точно от подобен коментар се нуждаех, за да заспя спокойно! — Надяваше се това да предизвика точно обратния ефект.

— Заспивай, Сам — отвърна той с гневна нотка.

— Опитвам се, но не е толкова лесно, докато стоиш там — отвърна сопнато тя.

— Може би предпочиташ да се вмъкна при теб? — отсече той.

— Не! — Отказът ѝ беше незабавен и прозвуча малко изплашено, защото при тази мисъл тялото ѝ първо изстина, а после пламна.

— Забрави, че съм го споменал — въздъхна той. Беше лесно да се каже, но не и да се изпълни. — Лека нощ, Сам! И не се тревожи, няма да те безпокоя.

— Лека нощ!

Дали беше плод на въображението ѝ, или наистина бе произнесъл по-особено последната дума в края на фразата — „при теб“? Не беше сигурна, но реши, че е по-разумно да не пита.

Никой от двамата не проговори, независимо че тя успя да заспи едва в сутрешните часове. Когато се събуди към обед, видя, че в стаята при нея беше Маги. Жената ѝ обясни, че Джонас се е оттеглил в собствената си стая малко след зазоряване, за да може да поспи.

Очертаваше се денят да премине точно като предишния. Промяната дойде в късния следобед. Саманта и Том играеха на карти, когато Джонас се появи да поеме охраната ѝ и седна на мястото на партньора ѝ. Присъствието му изпълни стаята и я направи прекалено тясна. Тя се изправи.

— Може ли да излезем навън? — попита неспокойно, като отново почувства смущението, което ѝ причиняваше неговата мъжественост.

— За малко — съгласи се той, като стана и тръгна към вратата на вътрешния двор, отвори я и пропусна Саманта пред себе си.

Тя започна да обикаля неспокойно из двора, без да е в състояние да оцени гледката на спокойно течащата река и живописните ѝ острови. Джонас се подпря на една скала и ѝ позволи да се разхожда,

държейки я под око. Почувства се, сякаш беше вързана с невидима каишка, и ѝ се прииска да се освободи от нея.

Краката несъзнателно я поведоха към пътеката за пристана. На няколко метра от нея тя се подвоуми и погледна през рамо. Джонас беше изоставил поста си до скалата и вървеше след нея, без да се опитва да я настигне. Очевидно нямаше намерение да ѝ пречи да отиде до залива. Навярно искаше тя да се увери, че навесът за лодки е заключен с катинар.

Саманта се обърна с гръб към пътеката и продължи безцелно към залива. Нямаше никаква определена причина да ходи там. Но отиваше точно затова.

Дърветата върху една скала над залива отстъпваха място на висока трева и камъни. Тя спря там, а погледът ѝ се зарея към гористите островчета, които се открояваха на фона на нежносиньото небе. Няколко пухкави облачета се носеха над тях.

Когато тръгна надолу по склона, забеляза една моторна лодка, чийто силует бавно растеше в далечината. Единственото, което я интересуваше, бе, че в тихия следобед е успяла да види нещо, което се движи. Не си и помисли, че би могла да получи някаква помощ. Джонас щеше да се погрижи това да не стане.

Като слезе до водата, тя се загледа в сала, закотвен в залива. С него бяха свързани прекалено много болезнени спомени. С пръсти, пъхнати в задните джобове на панталоните, тя започна да рови с крак камъчетата по земята. Не беше нужно да се обръща, за да разбере, че Джонас е наблизо; чувстваше погледа му върху себе си. Невидимата нишка между тях не беше прекъсната, беше само малко разхлабена.

Като повдигна глава, тя отново зарея очи над водата. Голямата моторница приближаваше все повече и повече. Щеше да мине доста близо край острова, но Саманта не извади ръце от джобовете, за да помахаше към нея. Привличайки вниманието на лодката, тя щеше да предизвика Джонас и в крайна сметка нямаше да спечели нищо, освен неговия гняв. И най-вероятно затвор в стаята.

Вместо обаче да поеме курс край острова, моторницата се насочи към залива. Когато наближи, мощните машини бяха изключени. При тази гледка сърцето на Саманта подскочи, но краката ѝ останаха като заковани. Очакваше всеки момент Джонас да се спусне и да я отведе, преди някой да може да я разпознае.

Лодката вече беше в залива, а все още нямаше никаква реакция от негова страна. Като прехапа устни, младата жена погледна през рамо. Той стоеше до дърветата, леко скрит в сянката им, и гледаше как корабчето се доближава до пристана. Погледът му се плъзна към нея.

От това разстояние изражението му беше неразгадаемо.

Дали това беше още един от неговите номера, запита се Саманта с горчива болка. Лодката навярно принадлежеше на някой от колегите му. Защо иначе щеше да ѝ позволява да влезе в залива? Вероятно му доставяше удоволствие да я вижда как страда. Като преглътна набраните сълзи, тя отново погледна към моторницата.

Един човек в тъмен костюм бързо я насочваше към пристана. Когато маневрата беше към края си, още две фигури се появиха от кабината. Саманта се втренчи в едната от тях, не вярвайки на очите си.

Мъжът беше няколко сантиметра по-висок от нея, физиката му едва забележимо отразяваше една загубена битка срещу килограмите, а тъмнокестенявата му коса беше изпъстрена със сиво. Когато той се обърна към сушата и тя видя красивото му заоблено лице, както и познатите проникателни кафяви очи, разбра, че не беше сбъркала.

Радост се надигна у нея при вида на Рубен Джентри, нейния баща, но почти веднага се стопи, когато разбра какво следва. Тя беше спасена, а това означаваше, че ще заловят Джонас. Дърветата все още го скриваха от очите на хората в лодката. Погледите им се срещнаха, като нейният го умоляваше да се махне и да избяга, докато все още има тази възможност.

— Сам! — Рубен Джентри извика към нея със силен глас, жизнен и могъщ като самия него.

Саманта откъсна очи от Джонас и се усмихна насила, наполовина щастлива да види баща си. Тя раздвижи краката си и те я понесоха към него, като бавно набираха скорост, докато накрая почти се затича към отворените му обятия. Сълзи замъглиха погледа ѝ, когато се спря пред него.

— Рубен! — промълви със сподавен шепот.

Той наклони глава и постави ръце върху раменете ѝ.

— Добре ли си, Сам?

Успокояващото докосване на неговите ръце я накара да го прегърне през кръста и да сподави тихите си стонове във фината материя на сакото му.

— Да, добре съм — успя да каже дрезгаво тя, но не беше вярно. Ръцете ѝ се затегнаха здраво около него. Нежно, много нежно тя проплака: — Татко!

Той остана така още няколко секунди и след това започна внимателно да се освобождава от ръцете ѝ. В кафявите му очи грееше дълбока привързаност, когато започна да бърше сълзите от бузите ѝ.

— Не съм имал подобно посрещане, откакто беше на шест години — каза той — Саманта се опита да се усмихне, но усмивката ѝ бе кратка и сдържана. Рубен погледна зад нея към пътеката. — Къде са останалите?

Тя погледна към двамата мъже в тъмни костюми, които стояха мълчаливи и сериозни от двете страни на баща ѝ. Забеляза издутите им якета и преbledня. След това бързо погледна през рамо. От Джонас нямаше и следа. Безсмислено беше да се надява, че е избягал.

— Ами... — тя не искаше да го каже, но трябваше. — В къщата, мисля. Има пътека през горичката.

Двамата мъже тръгнаха напред, а Саманта отстъпи встрани, когато баща ѝ понечи да ги последва. Той се спря и я погледна. В кафявите му очи проблесна разбиране.

— Идваш ли? — попита топло.

— Не — не би могла. — Ще чакам тук, в лодката.

Рубен Джентри кимна в знак на съгласие и се присъедини към двамата си спътници. Саманта се обърна, като избърса сълзите от бузите си, и реши, че няма повече да плаче.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Саманта стоеше загледана в чашата с кафе. Някакъв мъж, навярно част от екипажа, ѝ го бе донесъл малко след като се качи на борда на лодката.

Половината от кафето бе изпито, а останалото беше толкова изстинало, че не ставаше за пиене. Въпреки това тя продължаваше здраво да стиска чашата, защото имаше нужда да се държи за нещо, за да запази здравия си разум, докато чака в кабината.

Бяха изминали почти двадесет минути, откакто баща ѝ тръгна към къщата. Не се бе чул никакъв звук, нито стрелба от оръжие, нищо, само пликането на водата в корпуса на лодката. Нервите ѝ бяха болезнено обтегнати. Не знаеше какво става, нито искаше да знае, но можеше да си представи.

Беше спуснала завесите на прозорците. Не искаше да види как вкарват Джонас в моторницата. Сподави болезнения стон, който се надигна в гърлото ѝ.

Дочу стъпки по дъсчената палуба, приглушени и зловеци. Настръхнала, тя ги проследи как обхождат лодката и приближават към каютата. Без да се обърне при отварянето на вратата, затвори очи и се опита да овладее чувствата си. Не искаше Рубен да я види как се измъчва, не точно сега. Пое дълбоко въздух и погледна в тавана.

— Те... предадоха ли се? — запита сериозно.

Вратата се затвори.

— Не съвсем.

При звука на познатия до болка глас Саманта се обърна. Пръстите ѝ изпуснаха чашата с кафе и тя падна на пода, като се разби на малки парчета, а кафявата течност образува малка локвичка. С разширени от ужас очи тя погледна към Джонас.

— Какво си направил с Рубен? — попита разтревожено.

— Той е в къщата — чертите му издаваха единствено твърда решителност. Сивите очи бяха неразгадаеми. — Искаш ли да се присъединиш към него?

— Дали искам да се присъединя към него? — засмя се горчиво Саманта. — И него ли сте взели за заложник? О, Джонас, това няма да ти се размине! — заяви тя с болка. — Не и Рубен Джентри!

— Казвам се Кейд Скот.

— Кейд Скот? — повтори объркано тя. Името ѝ беше познато, но беше прекалено развълнувана, за да може да се концентрира и да се сети откъде го знае.

— Работя за Рубен — каза спокойно той. — Ръководя охраната му.

— Охраната? — гневът на Саманта прозвуча като слабо ехо. Трудно ѝ беше да асимилира новата информация. Тя се хвана за главата. — Тогава...

— Знам. Сигурно си стигнала до заключението, че си отвлечена, но не можех да направя нищо срещу това — продължи мъжът, който сега се представяше за Кейд Скот. — Следвах нарежданията на Рубен. Ръцете ми бяха вързани.

— На Рубен? — тя осъзна, че отново се хваща на уловката му. — Но защо? Защо баща ми ще иска да бъда държана като заложник на този остров? Няма никакъв смисъл!

— Беше за твоя собствена защита. И...

— За моя защита? — прекъсна го Саманта. — Защо да се нуждая от защита?

— През последните няколко месеца баща ти получи серия от заплашителни писма и телефонни обаждания. Не ги приемаше сериозно, докато някой не стреля по него преди две седмици — когато тя ахна уплашено, той добави: — Този човек не можа да улучи, но убеди Рубен в нещо, което аз не успях да направя — че заплахите му не са били напразни.

— Какво общо има това с мен, щом е преследвал Рубен? — намръщи се младата жена.

— Сутринта, преди да дойда в редакцията, баща ти е имал телефонен разговор с този мъж. Той му казал, че е решил да му подари живота; било прекалено лесно да го убие. Щял да му отмъсти чрез теб. Знаел в кой град се намиращ, къде работиш и какво име използваш — обясни Кейд Скот. — При цялата тази информация, с която разполага, нямаше как да не му повярваме. Налагаше се по-бързо от него да те измъкна оттам, преди той да може да осъществи заплахата си.

— И затова ме доведе тук — тя усети тръпка на страх да се плъзва по гърба ѝ.

— Този остров е изолиран и лесен за охрана. Всякакви нарушители щяха да бъдат елиминирани. Решихме, че това е идеалното място да те скрием — заяви той със същия безличен тон, който използваше, откакто е при нея.

Саманта прокара пръсти през косата си и я отметна назад.

— Защо не ми каза всичко от самото начало? Защо всичко това беше забулено в дълбока и тъмна тайна?

— Казах ти, такива бяха нарежданията на Рубен. Той не искаше да те тревожи. Затова и не можех да ти кажа истинското си име. Баща ти беше убеден, че веднага ще събереш две и две и ще заподозреш нещо. — Той щракна запалката си и поднесе цигара към пламъка ѝ. — Все още не беше разбрал, че вече не си малко момиченце и отдавна си престанала да се боиш от тъмното.

— Така че ти премина през цялата тази игра, като първо беше Оуен Бродли, после Крис Андрюз и в добавка мистериозният Джонас! — възкликна Саманта.

— Не се ли сети, че тази постоянна смяна на имена ще ме накара да се усъмня? Да не говорим за забраната да напускам острова или да разговарям с когото и да било. Което повдига още един въпрос. Защо не искаше да ми позволиш да се обадя на Рубен?

— Защото не знаехме откъде мъжът получава сведенията си. Предполагаше се, че това става благодарение на връзката му с някой от приближените на баща ти. Не можех да ти позволя да оставиш съобщение къде се намиращ, защото то можеше да попадне в чужди ръце — отвърна спокойно той.

Гневът ѝ се надигна:

— Би могъл да ми обясниш по някакъв начин — упрекна го тя, — вместо да ме оставиш да си мисля, че съм затворник; че ти, Том и Маги ме държите... — тя прекъсна, за да попита рязко: — Предполагам, че Том и Маги също работят в охраната, нали?

— Точно.

— Когато разбра, че се смятам за отвлечена, трябваше да ми кажеш! — мрачно възрази Саманта.

— Не можех. Ти...

— Знаем, Рубен бил дал нареждания — тросна се тя.

— Но ти можеше да му обясниш. Аз бях страшно изплашена, и то за нищо!

— Опитах се да му обясня, но той е като булдог. Щом веднъж стисне нещо между зъбите си, не го изпуска повече. Настояваше да се придържахме към първоначалния план, според който не трябваше да знаеш нищо за заплахите — Кейд я погледна съсредоточено. — Мисля, че ти дочу края на разговора ми е него за това и го изтълкува погрешно.

Саманта ясно си спомни гнева на Кейд при този разговор, когато предупреди баща ѝ, че ще съжалява.

— Да — кимна тя. — Помислих си, че Рубен отказва да плати откупа.

— Първоначалният план щеше да се провали, когато той разбра, че няма да може да се присъедини към нас — каза разсеяно Кейд, загледан в тънката ивица дим, която се виеше от края на цигарата му.

— Нима той е имал такова намерение? — попита Саманта със смътен скептицизъм.

— Да, сметнахме, че е най-добре, ако той е тук е теб, в случай че мъжът промени намерението си и отново се опита да го нападне. Властите обаче го убедиха да остане в Ню Йорк, за да може терористът отново да се свърже с него.

— В такъв случай защо е тук? — запитва тя.

— Мъжът е бил арестуван през нощта. Опасността премина — Кейд изгаси цигарата си в пепелника, а строгата маска отново се бе върнала на лицето му.

Въпреки това нещо в тона му я накара да попита:

— Откога знаеш това?

— От около пет часа тази сутрин.

Приблизително по същото време, когато се е оттеглил, за да си почине, както ѝ бе казала Маги. Не това обаче разпали гнева ѝ.

— На практика аз преживях още един ден с мисълта, че съм отвличена. Можеше да ми обясниш всичко това, преди Рубен да пристигне — упрекна го ядно тя.

— Да, бих могъл — съгласи се той прекалено спокойно, като невъзмутимо посрещна острите пламъчета в очите ѝ. — Но не смятах, че би ми повярвала. Както сама изтъкна преди, вече беше чула прекалено много лъжи от мен, за да ми вярваш, каквото и да ти кажех.

Знаех, че Рубен вече пътува насам, така че го изчаках, за да потвърди разказа ми. Казвам ти истината, Сам.

Саманта се обърна встрани, като почувства болка от звука на името си върху устните му. Вярваше му. Всичко се наместваше, всички доказателства, които беше изтълкувала погрешно. Дори и инициалите К. С. се оказаха верни. К. С. за Кейд Скот.

Тя знаеше кой е Кейд Скот. Беше чувала Рубен да хвали мъжа, който оглавява отдела по охраната на всичките му компании. По ирония на съдбата никога не го бе срещала, докато той не я доведе на този райски остров, който въображението ѝ превърна в ад. Само едни инициали обаче не бяха достатъчни, да я убедят в истинската самоличност на човек, когото не беше виждала преди.

— Само ако знаех! — тихо изстена тя.

— Исках да ти кажа — промълви Кейд тихо. — И почти го направих, на няколко пъти.

— Щеше ми се да го беше направил наистина — въздъхна Саманта, като си припомни болката от откритието си, че е влюбена в един непознат, който я бе отвлякъл. Тази любов я измъчваше. Сега поне нямаше защо да се чувства виновна за това, че го обича. — Трябваше да го направиш, независимо от това, какво е искал Рубен — повтори тя.

— Аз получавам заповеди от баща ти. Той е шефът — напомни ѝ Кейд.

Думите прозвучаха като погребален звън. Скот работеше за Рубен, а тя беше негова дъщеря, отлична награда за един амбициозен човек. А и неговата неумолимост я убеди, че той наистина е амбициозен. Постигаше предназначаната цел, независимо кого и какво ще се наложи да използва за това.

— Ще му разкажа каква прекрасна работа свърши, за да ме защитиш — заяви тя с лека усмивка. — Ти направи всичко, което беше по силите ти, за да ме забавляваш. Дори прибегна до някои драстични методи, но и те се оказаха полезни. А и едва през последните няколко дни реших, че съм била отвлечена. Ти нямаше никаква вина за погрешния ми извод. Сигурна съм, че Рубен ще бъде много горд с теб.

Мъжът присви очи.

— Не всичко, което направих, беше, за да те забавлявам, Сам — той нарочно натърти на думата „всичко“.

— Разбира се, че не — тя се засмя дрезгаво, за да прикрие потреперването на брадичката си. — И двамата добре се забавлявахме.

Той повдигна вежди с обичайния си арогантен маниер.

— Това е всичко.

Въпреки това тя чувстваше, че зад тези му думи се крие някакъв болезнен въпрос.

— Да, наистина това е всичко — каза, но язвителната нотка в гласа ѝ не прозвуча убедително.

Кейд пристъпи към нея и Саманта извърна лице към него, като внимаваше силното вълнение, което изпитваше в негово присъствие, да не проличи. Блестящ и непроницаем като живак, погледът му се плъзна по лицето ѝ, покрай незададения въпрос в очите ѝ и се задържа върху влажните ѝ устни. Пулсът ѝ се ускори.

— Лъжеш, Сам. Не беше само забавление, и за двама ни — каза той, като отново пристъпи напред.

Тя се отдръпна и парче от счупената кафена чаша изпука под краката ѝ.

— Моля те, Джонас... — със сподавен смях Саманта се поправи: — Кейд беше, нали? Виждаш ли, дори не знам как да те наричам. Моля те, имам нужда от време, за да размисля. Всичко това е толкова объркано. Остави ме на мира, Кейд, моля те!

Той се подвоуми, но после мрачно се съгласи.

— Добре, този път ще направим както ти кажеш — завъртя се на пети и тръгна към вратата. — Ще кажа на Рубен, че си решила да го чакаш тук.

Преди Саманта да успее да осмисли последните му думи, той си бе тръгнал. В продължение на няколко минути остана заслушана в шума от стъпките му, докато слезе от лодката. Накрая се наведе, за да събере парченцата от счупената чаша, но сълзите замъглиха погледа ѝ до такава степен, че не можеше да ги види.

Когато Рубен Джентри се върна на моторницата, тя вече беше заличила всякакви следи от сълзи. Дори когато обсъдиха ситуацията, успя да намери нещо забавно в приключението си, колкото и горчиво да беше то. За щастие баща ѝ нямаше никакво намерение да остава на острова, макар само за нощта.

Саманта с радост го придружи, тъй като имаше нужда да се отдалечи от Кейд, преди да се остави във властта на нещо, за което щеше да съжалява.

На двадесет и две, тя се беше научила да не се поддава на импулса. Вече имаше достатъчно белези, макар да оставаха скрити за другите. Кейд не се върна с тях. Рубен обясни, че трябва да довърши някои неща и ще ги последва на другия ден.

Саманта се запита дали по този начин той не ѝ дава възможност да помисли.

Рубен явно не очакваше от нея да се върне направо в редакцията. Тя се нуждаеше от няколко дни, за да ближе раните си насаме, както и да вземе някакво решение относно Кейд. Нямаше съмнение, че го обича. Въпросът беше какво да прави с тази любов.

Четири дни след завръщането ѝ телефонът иззвъня. Саманта го погледна. Това беше Кейд — знаеше го с такава сигурност, сякаш го виждаше срещу себе си. Разколебана, тя не вдигна слушалката, като отлагаше неизбежното. То обаче си оставаше неизбежно. Обади се на четиринадесетото позвъняване, без да осъзнава, че ги беше броила.

— Сам, Кейд е — ниският му глас премина през нея като огън.

— Здравей, Кейд. Как си? — тя се поздрави за спокойствието, което успя да запази в тона си. Той не издаваше ускореното ѝ сърцебиене.

— Прекрасно — беше автоматичният отговор, но той не се възползва от него. — Тъй като Рубен е извън града, чудех се дали си свободна да вечеряме заедно.

Саманта рязко си пое дъх, понеже той я лиши от възможното извинение. Кейд работеше за баща ѝ и това, че отговаряше за охраната, му позволяваше да знае местонахождението му.

— Всъщност... — тя заекна, като се опита да измисли правдоподобна лъжа.

— Сам — прекъсна я Кейд с тих и решителен глас. — Искам да те видя.

Краката отказаха да я държат, а сърцето ѝ прескочи няколко удара. Тя се хвана за масата, като се опитваше да се противопостави на наплива от чувства. Щом само звученето на гласа му беше в състояние да ѝ причини това, какво ли щеше да се случи, ако го види отново? Да си предупреден, значи да си въоръжен — нали така казват хората? Не

беше ли по-добре да го види сега, отколкото да чака неопределено време, когато можеше да я завари неподготвена, а следователно и уязвима?

— Всъщност — продължи Саманта — нямам нищо планирано за вечерта.

— Ще те взема в седем — заключи той.

— Да.

След като си казаха „дочуване“, тя затвори телефона. Ръцете ѝ трепереха и усещаше стягане под лъжичката. Стисна очи и тръсна глава. Трябваше да се овладее преди срещата.

Тънката муселинена блуза с цвят на кайсия и дългата кремава пола ѝ придаваха изискан вид, но искрящите кафяви очи, които гледаха към отражението ѝ в огледалото, бяха притеснени и напрегнати. Тя се помъчи да си придаде нехаен израз.

Входният звънец пропя и Саманта подскочи. Нищо няма да излезе от това, ядоса се на себе си и забърза през всекидневната. Карл, икономът на Рубен, отвори вратата, когато тя влезе в стаята.

Погледът на Кейд се плъзна покрай прислужника към Саманта. Стъпките ѝ се забавиха от срещата с вълнуващите му очи, топли и спокойни.

— Готова ли си? — попита тихо той.

Чертите му изглеждаха по-отсечени и още по-привлекателни, отколкото си ги спомняше, а тъмнокестенявата коса падаше върху широкото му чело. Тази силна извивка на почти черните вежди, този съсредоточен поглед в тъмните му очи над скулести бузи, леко неправилната извивка на носа, силната, добре оформена уста и това небрежно изражение, което прикриваше стоманата в погледа. Саманта се почувства замаяна.

— Да, готова съм — сподавеният ѝ глас разкри вълнението ѝ. Обикновено канеше на едно питие мъжете, с които излизаше. Но този път не го направи. — Ще тръгваме ли? — Гласът ѝ прозвуча почти нормално.

— Таксито чака — съгласи се той.

Саманта отиде до вратата и погледна Карл, който я отвори пред нея и мило се усмихна.

— Взела съм ключа — каза му тя.

Устата му леко се изви в отговор на намека ѝ.

— Тогава няма да те чакам. Приятна вечер, Саманта.

Когато затвори вратата, тя почувства въпросителния поглед на Кейд.

— Той е с нас от години. Откакто започнах да излизам на срещи, Карл е този, който ме чака да се прибера невредима. Особено когато Рубен отсъства от града. Много е мил. Не знам какво би правил Рубен без него — тя искаше да говори за нещо, стига да не беше свързано пряко с нея и с онова, което всъщност мисли и чувства в този момент.

— Добре тогава, че господин Джентри си има Карл — каза той, когато тръгнаха към асансьорите в дъното на коридора. — Няма да се притесняваш за това, кой ще се грижи за Рубен, когато те няма.

— Искаш да кажеш — когато разперя криле и напусна гнездото, за да се заема с кариерата си на журналист — уточни тя с излишна конкретност.

— Или когато се омъжиш. Или и двете — той задържа поглед върху нея в продължение на няколко трепетни секунди.

Преди Саманта да успее да се съвземе, вратите на асансьора се отвориха и едрата му ръка се оказа върху кръста ѝ, за да я въведе вътре. При това докосване неволна тръпка на удоволствие пробяга през нея, като я замая и я лиши от способността да говори. Кейд, изглежда, не очакваше отговор, тъй като натисна копчето за партера, спокойно обърнат с гръб към нея.

Саманта имаше усещането, че пропада. Не можеше да разбере дали това се дължи на безшумното движение на асансьора надолу, или на загадъчния поглед, който отново се задържа върху лицето ѝ. Сърцето лудо туптеше в гърлото ѝ.

— Не ти казах колко си красива тази вечер — прелъстителната нотка в гласа му беше малко пресилена.

— Благодаря — отвърна, като се мъчеше да се отърси от силата на неговия чар. — Ти също изглеждаш много добре — тя с мъка откъсна очи от неговите и се загледа в тъмния вечерен костюм, който беше облякъл. — Определено е по-добре, когато си без кобур под самото.

— Кога разбра? — попита замислено Кейд. — През нощта, когато се промъкна в къщата след твоята разходка и ние те взехме за нарушител?

— Да — призна Саманта. — Видях те да пъхаш оръжието под якето си. След това събрах две и две и открих, че не лошата кройка прави саката ти толкова безформени.

— Това беше началото, нали — когато започна да не ми вярваш?

Асансьорът спря на приземния етаж и вратите се отвориха. Саманта успя да каже само едно „горе-долу“, когато излязоха. Разговорът секна при вида на портиера, който избърза напред, за да им отвори вратата, както и на таксиметровия шофьор, който стоеше нетърпеливо на тротоара до колата си.

Нито един от тях повече не спомена принудителния ѝ престой на острова, докато вечеряха в един от най-известните кабаре-клубове в Ню Йорк Сити. След това вариететната програма, която последва, изключи възможността за подобен разговор. Въпреки това някакъв скрит диалог продължаваше да тече помежду им.

Най-лекото докосване на ръката му караше Саманта да изтръпва. Всеки път, когато той погледнеше към устните ѝ, тя сякаш спираше да диша. Общо взето обаче, Кейд се държеше на разстояние, като не се опита да пробие нейната защита, освен с лек поглед или докосване. Като че ли знаеше, че би могъл да я разруши винаги когато пожелае.

След програмата дойде ред на танците. Саманта не беше сигурна дали може да поеме риска да почувства ръцете му около себе си и затова предложи на Кейд да я отведе вкъщи. Той не възрази. В таксито към дома ѝ той не направи опит да седне близо до нея и те си размениха само няколко учтиви забележки за шоуто, което бяха гледали.

Когато стигнаха до сградата, Кейд не каза на таксито да чака. Колата се изгуби в нощта и Саманта разбра, че е настъпил решителният момент. Надяваше се, че е подготвена за него. Тя кимна сковано на портиера, когато Кейд — я придружи до асансьорите.

Никой не пророни и дума, докато пътуваха към етажа, където беше жилището на баща ѝ. Тишината още повече изостри напрежението, което тя усещаше още откак Кейд ѝ се бе обадил следобед.

До вратата на апартамента тя направи плах опит да се сбогува.

— Прекарах една прекрасна вечер, Кейд. Благодаря ти.

Устните му потрепнаха шеговито.

— Ще ме поканиш вътре — заяви той и взе ключа от ръката ѝ.

— Аз... аз наистина съм изморена — възрази нервно тя.

Ключът се завъртя в бравата и Кейд отвори вратата. После сложи ръка на гърба ѝ и нежно я бутна навътре в малкото преддверие на всекидневната.

— Знаеш, че трябва да поговорим, Сам — каза тихо.

Като мина край нея, той тръгна уверено към барчето в другия край на стаята. Тя предположи, че е бил тук и преди, с баща ѝ.

Тъй като не можеше да си позволи да се отпусне, Саманта пренебрегна удобните кресла и канапето и отиде до прозореца, който гледаше към нощния град, трептящ в светлини. Не след дълго Кейд беше до нея и ѝ предложи чаша джин с тоник. Тя прие и се загледа в ледените кубчета, за да не срещне погледа му.

— Не съм сигурна, че знам какво именно ще си говорим — каза отбранително.

— За нас, разбира се.

Кейд вдигна чашата към устата си, като невъзмутимо посрещна нейния неодобрителен поглед. Сърцето ѝ се качи в гърлото и тя бързо отмести очи от обезпокояващия сив блясък в неговите.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Откъде се разбира? — попита Саманта и се засмя неловко с престорено объркване. Тя бързо отстъпи една крачка назад, сякаш се е наситила на гледката зад прозореца.

— До тази вечер аз самият имах някои съмнения — каза Кейд, като я проследи с поглед.

— Съмнения ли? — повтори тя, като се опита да не издаде колко е заинтригувана.

— Не по отношение на собствените си чувства — поясни той. — Съмнявах се в теб.

— Какво искаш да кажеш? — тя направи безуспешен опит да се усмихне весело и незаинтересувано, но видимо потръпна, когато погледът му се спря върху устните ѝ.

— Не бях сигурен дали на острова отвърщаше на целувките ми заради самия мен, или защото се опитваше да се възползваш от помощта ми, за да се измъкнеш.

— А сега? — тя притаи дъх, като стискаше чашата с две ръце.

Кейд остави питието си. Саманта не успя дори да помръдне, когато се приближи към нея. Той отметна копринената ѝ светлокестенява коса и грубият му палец започна да гали пулсиращата вена на шията ѝ. Все още не беше отговорил на въпроса ѝ. Но това нямаше значение, защото докосването му я накара да забрави какво беше попитала.

— Страхуваш ли се от мен, Сам? — попита той.

— Да — дишаше леко, едва доловимо.

— Заради това, което те карам да чувстваш ли? — настоя нежно Кейд.

Сякаш хипнотизирана да му каже истината под въздействието на ритмичната прелъстителна милувка на ръката му, тя отговори утвърдително. Погледът ѝ беше прикован към чашата в ръцете ѝ.

Очите ѝ все още гледаха в нея, когато Кейд ѝ я отне и я сложи на масата. Саманта, изглежда, не можеше да погледне по-високо от ревера

на самото му, чиято тъмна материя контрастираше с бялото на ризата му.

— Намирам те за силно привлекателна още от първия път, когато те видях в редакцията на вестника, така открита и естествена. Веднага ти се възхитих — той бавно я галеше, долавяйки ускоряването на пулса ѝ с палеца си. — Едно от първите правила, които човек научава, когато му се наложи да пази някого, е да обръща внимание на това, което става около него. На острова аз трябваше да те наблюдавам. Това е причината за най-големия ми грях като професионалист, Сам.

— Така ли? — промълви тя, понеже той явно очакваше да каже нещо.

— Това — да те гледам, не беше достатъчно. Всеки път, когато се доближавах до теб, ми се приискваше да те целуна — Саманта забеляза как мускулите на шията му се стегнаха. — По дяволите — промърмори той. — Искаше ми се да те любя. Мислех си, че и ти също го искаш, до онази нощ в хамбара за лодки. Тогава реших, че се възползваш от слабостта ми към теб, за да ме убедиш да ти помогна да избягаш. Но не беше така, нали? Наистина го мислеше онази нощ, когато каза, че ти се иска да избягаме двамата заедно. Това не беше клопка, нали?

— Кейд, моля те! — не можеше да признае това. Отметна глава в знак на протест.

— Разбрах, че не е номер, когато пристигна лодката на баща ти. Ти не изтича към него, не и веднага, Сам. Не, ти погледна към мен, искаше да избягам, да се спася, преди да са ме хванали, макар все още да смяташе, че съм те отвлякъл. Надяваше се да се измъкна, нали? — попита неумолимо Кейд.

— Не знам какво съм искала или на какво съм се надявала — отрече Саманта с измъчен шепот.

— Ти, упорита малка хитруша! Ти ме обичаш, но няма да го признаеш! — въздъхна той, горчиво развеселен.

— Не мога — с тези думи тя признаваше, че го обича.

Ръката му се спусна надолу около кръста ѝ, а пръстите на другата му ръка се обвиха още по-плътно около врата ѝ. Той наведе главата си по-близо до нейната и диханията им се сляха, топли и опияняващи.

— Лесно е, скъпа. Просто повтаряй след мен: Обичам те — всяка дума беше внимателно произнесена, а кафявите ѝ очи гледаха омагьосани от зашеметяващата близост на устата му, докато учленяваше звуците. — Кажй го — тихо нареди Кейд.

— Аз... — устните ѝ се доближиха до неговите. — ... те... — той също се приближи към нея. — ... обичам.

Страстният огън на неговата целувка изпепели и последната ѝ съпротива и устните ѝ доброволно се разтвориха. Единственото, което Саманта искаше, беше да се отдаде на чувството, което той събуждаше у нея. Желанието се разгоря с ослепителен пламък, породено вече не само от сексуално привличане, а подхранвано от дълбока и всеотдайна любов.

Тя се подчини на повелителната му сила и се прилепи до него, опиянена от търсецата милувка на неговите ръце. Не си и помисли да го възпре, когато той откри тайните места, които ѝ доставяха удоволствие.

Гласът му, дрезгав и приглушен от страст, прошепна до ухото ѝ:
— Лесно е да бъдеш обичана, скъпа.

Вместо да я развълнуват, думите му я обляха като студен душ.

Той казваше истината. Истина, която Саманта беше забравила, увлечена от собствената си любов. Не беше трудно за един мъж да обича дъщерята на Рубен Джентри. Достатъчна беше само зестрата, която щеше да му занесе!

Бавно започна да се отдръпва от неговите ласки. Кейд се възпротиви за кратко, а след това, изглежда, отдаде това на нейната невинност. Сметна, че се страхува да не би прегръдката да премине в нещо повече. Ръцете му се отпуснаха и той потърка брадичка в челото ѝ.

— Оставих те на спокойствие и ти дадох време да помислиш. Но сега... Саманта, любов моя, ще се омъжиш ли за мен? — въпросът му прозвуча почти като заповед.

— Не мога — отвърна несигурно тя.

Учуден, той се отдръпна леко и тя незабавно се възползва от възможността да се измъкне от ръцете му. Като възвърна решителността си, Саманта вдигна очи, за да посрещне пронизващото сиво острие на недоумяващия му поглед.

— Какво искаш да кажеш с това „не мога“? — намръщи се Кейд.
— Не ти ли показах достатъчно ясно...

— Показа го, достатъчно ясно! — рязко го прекъсна тя. — Но аз няма... Не мога да се омъжа за теб.

— Защо? Несъмнено имам правото да знам — попита той, като се опитваше да скрие студенината, която отново овладяваше гласа му.

— Можеш да поискаш да бъда твоя любовница — тя трепереше от болката, която я разяждаше отвътре, но успя да запази твърдия си тон. — Но не искам от мен да стана твоя жена, Кейд.

— За какво, по дяволите, говориш? — избухна той. — Ако те исках като любовница, никога нямаше да те моля да се омъжиш за мен!

— Тогава съжалявам, но отговорът е „не“ — каза твърдо Саманта.

— За бога, Сам, ти ме обичаш! — възрази яростно той. — Защо да не се омъжиш за мен?

Тя се обърна встрани и широко отвори очи, за да задържи сълзите си.

— Не се прави на глупав, Кейд — отвърна сопнато. — Не съм забравила коя съм. Аз съм дъщерята на Рубен Джентри. Ти работиш за него, той ти е шеф!

Пръстите му се впиха в лакътя ѝ и грубо я завъртяха. Леденостуденият поглед на сивите му очи я накара да потръпне. Сдържаното му изражение беше пометено от суров гняв.

— И аз не съм достатъчно добър, за да се омъжиш за мен, така ли? — озъби се той. — Дъщерята на шефа не може да се принизи дотам, че да се омъжи за един нисш подчинен! — тя затвори очи срещу обвинението, а лицето ѝ остана безизразно. — Простете ми, госпожице Саманта Джентри... — гласът му беше изпълнен със сарказъм. — ... за това, че ви обидих с моето предложение.

Болезнената му хватка се отпусна. Няколко секунди по-късно вратата на апартамента се затръшна и Саманта остана сама. Никога преди не се беше чувствала така изоставена и толкова самотна.

Рубен Джентри си взе кифла и започна да маже с масло една от половинките ѝ.

— Карл ми каза, че си излизала с Кейд една вечер, докато ме нямаше — кафявият му поглед се насочи към Саманта за потвърждение.

— Да, така е — трудно ѝ бе да запази гласа си спокоен и безразличен. Само споменаването на името му беше в състояние да я съкруши, затова не посмя да вдигне очи от чинията си.

— Той е добър човек, Сам. Едва ли има по-добър от него — каза баща ѝ. — Аз му вярвам безусловно, но смятам, че вече ти доказах това, нали? — той се засмя. — Не само бих му поверил своя живот, аз му поверих твоя.

— Да, доказва го — съгласи се сдържано тя, а след това избута чинията си встрани, защото загуби апетит.

— Ще желаш ли нещо друго, Саманта? — Карл погледна многозначително към храната, която беше останала в чинията ѝ, а после вдигна очи към нея с мълчалив упрек, нещо, което се случваше често през последните няколко дни.

— Малко кафе, но по-късно — отговори младата жена.

— Предполагам, че си опознала Кейд доста добре, докато бяхте на неговия остров — продължи баща ѝ, без да смени темата, както тя се надяваше.

— Доста добре — изведнъж една от думите на Рубен просветна в съзнанието ѝ. — Неговият остров?

— Да, той принадлежи на семейството от години. Дядо му загуби цялото фамилно състояние по време на кризата, като много други хора. Единственото, което успя да спаси, беше островът. Предполагам, че по този начин е искал да запази спомена за онова, което семейство Скот беше някога — обясни замислено Рубен. — Старата къща беше разрушена от пожар преди двадесет години. Сегашната я вдигна Кейд, почти сам.

— Не знаех това — промърмори тя.

— Разбира се, като работи за мен, Кейд няма възможност да прекарва там толкова време, колкото би му се искало — сви рамене той. — Какво мислиш за това, Сам?

— Красива къща.

Истински рай, ѝ се искаше да добави. Осъзна, че за Кейд навярно щеше да бъде болезнено да се върне на този остров. Не искаше да

мисли за него и за мястото, което ги свързваше с толкова общи спомени.

— Ще се видите ли отново с Кейд?

Саманта неволно срещна острия изпитателен поглед на баща си и бързо сведе очи към бялата покривка.

— Не — отвърна намръщено. После, като почувства как се надига друг въпрос, бързо добави: — Имаш ли нещо против да не обсъждаме това, Рубен?

Беше настоятелна молба и просто му бе невъзможно да ѝ се противопостави.

— Щом така предпочиташ, Сам — съгласи се той. Изминаха няколко минути в мълчание, преди да проговори отново. — Хари Линдзи ми се обади днес. Пита кога мислиш да се върнеш във вестника.

— Не знам. — Тя раздражено разтърси глава.

— Искаш ли да се върнеш? — попита тихо баща ѝ с присъщата си проникателност, която беше едно от най-големите му преимущества в света на бизнеса.

Саманта се стегна, а после въздъхна.

— Не.

Работата и възможността да се заеме с нещо различно от сърдечните си проблеми навярно би било най-доброто лекарство, но тя не искаше да се връща в малкия провинциален вестник. Идеята за журналистическа кариера, която бленуваше, не ѝ се виждаше особено важна сега, щом не можеше да я сподели с мъжа, когото обичаше. Може би по-късно щеше да намери утеха в нея, но сега изглеждаше лишена от смисъл.

— Сам — прозвуча отново гласът на баща ѝ, тих и изпитателен, — влюбена ли си в Кейд?

Тя стисна с ръце ръба на масата и рязко се изправи, като блъсна стола си.

— Казах ти, че не искам да говоря за него — извика ядно и тръгна към вратата, а очите ѝ се пълнеха с горещи сълзи. Започна да хапе устната си, като се спря в средата на всекидневната. Разтвори широко очи и започна бързо да премигва, като се опитваше да задържи сълзите си. Две ръце нежно я хванаха за раменете и я обърнаха. — Остави ме на мира! — сърдито отсече тя.

— Единственото, което имам, си ти, Сам и Карл, разбира се — усмихна се Рубен. Уголемени копия на трапчинките на дъщеря му се появиха встрани до устата му, мили и ласкави. — Ако не можеш да разчиташ на мен, на кого другиго?

— Но аз вече съм голямо момиче — настоя тя.

— Дори и големите момичета понякога ги боли. Мисля даже, че болката става по-голяма, колкото повече расте човек — каза мъдро той. — Очевидно си се влюбила в Кейд Скот.

В гърлото ѝ беше заседнала болезнена буца. Саманта я преглътна и кимна.

— Каквото и да ми струва това.

— Искаш да кажеш, че той не те обича? — баща ѝ леко наведе глава, за да може да види лицето ѝ.

Саманта не можеше да му каже истината. Как би могла да му обясни, че отказа да стане жена на Кейд, защото знаеше, че предложението му беше направено само заради по-лесното изкачване нагоре по стълбата на успеха? Кейд не беше помолил нея да се омъжи за него; той беше помолил дъщерята на Рубен Джентри. Колкото и да го обичаше, не можеше да се омъжи за него при тези условия.

— Няма никакъв смисъл, Рубен — тя тъжно поклати глава и избра причина, която нямаше да нарани баща ѝ. — Той ме презира — което беше истина. Думите му на раздяла бяха изпълнени с презрение.

— Да те презира? — намръщи се Рубен. — Трудно ми е да го повярвам.

— Така е, защото съм твоя дъщеря и ти си предубеден — успя да каже тя с измъчена усмивка.

— Е, ако те презира толкова много, защо тогава те е поканил на среща? — попита той, без да е убеден в това, което тя казваше.

— Защото аз го помолих — излъга Саманта.

— Разбирам — той замислено прие информацията.

— Ще го преживея — увери го тя, без сама да го вярва в действителност.

— Да — той я притисна силно в ръцете си и допря буза до главата ѝ. — Както преживя разваления си годеж преди четири години, така ли? — каза нежно. — Но ти не го обичаше, нали?

Саманта потръпна и вдигна ръката си, свита на юмрук, към устата си.

— Не — прошепна напрегнато. Усещаше, че ако остане в прегръдката на баща си, в следващия миг ще се разплаче. Сълзите само щяха да влошат положението ѝ. Тя въздъхна дълбоко и се дръпна от ръцете му. — Не си довърши вечерята.

— Сега говориш като Карл — усмихна се той с разбиращ поглед. — Ще пиеш ли кафе с мен, докато привърша?

Саманта кимна, като отново се усмихна сдържано и го хвана под ръка, след което двамата се върнаха в столовата.

Измина една седмица, после две. Саманта започна да привиква с безделието. Без да става от леглото почти до обед, тя запълваше следобедните часове с дълги разходки, за да може да се измори и изтощена да заспи, след като прекараше вечерта с баща си. Това се повтаряше почти всяка вечер, понеже той знаеше колко е важно за нея да не прекарва дългите нощни часове сама.

Няколко пъти Рубен беше канил бизнес партньори на вечеря и Саманта бе играла ролята на домакиня.

Само двама души я познаваха достатъчно добре, за да могат да видят болката, която толкова убедително прикриваше. Това бяха Рубен и икономът Карл Гилберт, а те умееха да пазят тайна.

Една ръка леко докосна рамото ѝ и Саманта се обърна по гръб, като издърпа завивките със себе си, още не изплувала от дълбокия сън. Тя успя да фокусира образа на баща си.

— Какво има? — попита със сънен глас.

— Чудех се дали би могла да станеш достатъчно рано, за да обядваш с мен днес — каза той с укорителен тон. — Започваш да се държиш като разглезено малко момиченце, което спи до обед всеки ден.

— Знам — сънят обаче ѝ носеше забрава, което ѝ се случваше рядко, докато беше будна. Нямахме смисъл да го обяснява на Рубен. — Бих искала да обядвам с теб — съгласи се Саманта и кимна уморено.

— Сам — каза той, а изражението му внезапно стана сериозно, — искаш ли да поговоря с Кейд?

Тя моментално се разсъни.

— Не! Рубен, моля те, не прави това — настоя разтревожено.
Едното ъгълче на устата му се повдигна гузно.

— Страхувам се, че вече го направих.

— Не! — каза тя с тих протест. Натисна глава дълбоко във възглавницата и затвори очи. — И какво стана? — Не беше сигурна дали иска да разбере.

— Опитвах се постепенно да засегна темата за теб, Сам — призна той. — Не съм баща, който обича да се меси, така че го извиках в офиса си, за да обсъдим нещо друго, което планираме вече повече от година. Още преди да съм започнал, Кейд вече ми беше казал какво мога да направя с плановете си и с дъщеря си.

— Какви планове, Рубен? — попита тревожно Саманта.

— Операциите ни по сигурността се разраснаха много през последните няколко години, затова реших, че отделът може да се обособи в самостоятелно предприятие. Искрах Кейд да го оглави и му предложих да купи дял от него — обясни той.

— О, не! — простена Саманта, като си представи какъв извод си беше направил Кейд за това.

— Неговата реакция беше още по-красноречива — мрачно заяви Рубен. Изглежда, си помисли, че се опитвам да ти купя съпруг, като му предоставям една ключова позиция. Той каза и нещо друго — погледна я замислено.

— Какво? — попита тя напрегнато.

— Някаква глупост — че не бил достатъчно добър, да се ожени за теб, преди да го поставя начело на някоя компания, но че със сигурност и след това нямало да бъде.

Саманта премигна.

— А ти какво каза?

— Казах му, че снобизмът не е сред недостатъците ти и че единственото нещо, което никога не бих направил, е да ти купувам съпруг — заключи Рубен.

— Той отговори ли нещо на това? — попита немощно тя.

— Погледна ме студено и излезе от офиса — той повдигна ръкава на сакото, за да погледне златния си часовник. — Трябва да отивам в офиса. Ще говорим за това на обяд. Дванадесет и половина?

— Добре — кимна Саманта.

Когато Рубен тръгна, тя знаеше, че няма да може повече да заспи, и замаяно се измъкна от леглото, за да се облече. В съзнанието ѝ се прокрадваше надеждата, че вероятно не беше преценила правилно Кейд. Той твърдо беше отказал повишението. Но дори и наистина да бе сгрешила, дали това би променило нещо в крайна сметка?

Очевидно Рубен не бе успял да го убеди, че тя не е сноб и не преценява нещата от такава позиция. А и след всичко, което беше казала, как би могла да го убеди в обратното?

Саманта крачеше неспокойно из апартамента. Иронията на ситуацията обсеби мисълта ѝ. Толкова се бе страхувала, че някой ще се ожени за нея заради баща ѝ, че отказа на единствения мъж, който вероятно наистина я обичаше. Реалността беше твърде горчива, за да се примири.

На входната врата се позвъни и Саманта остави на Карл да отвори, като сметна, че това е доставката от химическото чистене. Беше истински шок, когато се обърна от прозореца на всекидневната и видя Кейд, който влизаше от преддверието. Сърцето ѝ подскочи радостно при вида му — висок, енергичен и невероятно красив.

— Кейд! — извика тя и би изтичала в прегръдките му, ако гласът му не я накара да спре.

— Вчера Рубен ми направи предложение — съдържаният му тон беше тих и студен. — И почти ме убеди, че то няма връзка с теб. Това няма значение, защото го приемам, както и теб, като част от сделката.

Саманта го гледаше смаяно. Радостта ѝ изчезна. С болка осъзна, че предложението за собствена компания е твърде добро, за да може да му устои.

— Страхувам се, че си твърде закъснял — тя гордо вирна глава. — Предложението е оттеглено.

— Ще видим това — отвърна Кейд със зловещо спокойствие.

С големи крачки той прекоси стаята към нея. В последната минута тя се опита да избяга, но вече беше прекалено късно. С учудваща лекота той я вдигна и я преметна през рамо. Ръката му се обви около краката ѝ, за да я задържи.

— Свали ме долу! — започна да вика тя, когато той тръгна да излиза от стаята. Карл стоеше до отворената входна врата с повдигнати вежди, а ъгълчетата на устата му се повдигнаха развеселено. — Карл, направи нещо! — замоли се тя.

— Имаш ли предложение? — сви рамене икономът.

— Обади се на баща ми! — извика Саманта, когато Кейд излезе в коридора и тръгна към асансьора. Със свити юмруци, тя започна да го удря по гърба. — Веднага ме свали долу! — вратите на асансьора се отвориха и той я внесе вътре, без да обърне внимание на нареждането ѝ. — Не искам да се омъжвам за теб! — отсече категорично.

— Това е много лошо, защото ти ще се омъжиш за мен — отвърна Кейд.

Асансьорът спря на третия етаж и една жена на средна възраст се качи. Тишината беше смущаваща, Саманта се изчерви, безкрайно объркана.

— Свали ме долу! — изсъска, след което го заплаши: — Само почакай баща ми да научи за това!

Кейд обърна глава към жената, която ги гледаше със сдържано любопитство.

— Съпруги! — пошегува се той. — Тичат при татко при най-малката неприятност.

Вратата на асансьора се отвори на партера и Кейд излезе с нея през рамо, преди тя да успее да обясни на жената, че не му е съпруга.

— Как посмя да накараш жената да си мисли, че сме женени! — гласът ѝ беше задавен от безсилен гняв.

— Това е само въпрос на време.

На излизане от сградата той кимна на портиера и се запъти към очакващото го такси. Там буквално я хвърли на задната седалка и се пъкна след нея, преди тя да успее да се обърне.

— Летище „Кенеди“ — разпореди на шофьора.

— Не! — извика гневно Саманта, като се наведе напред към шофьора. — Този мъж ме отвлича. Моля ви да ме закарате в най-близкото полицейско управление.

— Разбира се, госпожо, разбира се — кимна човекът, а след това погледна към Кейд и смигна.

Саманта се обърна към Кейд, а гневът ѝ избухна в сълзи.

— Как можеш да правиш подобно нещо? — попита обезсърчено.

— Ще се оженим в Лас Вегас, после ще отидем на меден месец за няколко седмици на острова, а след това ще се върнем тук — заяви мрачно той.

— Аз няма да се омъжа за теб — отсече яростно тя.

— Ти определи условията, Сам — студените сиви очи хвърляха искри.

— Не съм определяла никакви условия — възрази отчаяно Саманта.

— Виж какво! — Кейд я хвана за ръката и грубо я издърпа от ъгъла на седалката до себе си. — Приемам милостивото предложение на баща ти. А ти ще изпълниш своята част от сделката, като се омъжиш за мен.

— Това не е милостиня — кафявите ѝ очи се разтвориха широко. — Рубен знае, че последното нещо, което бих искала от него, е да ми купува съпруг.

— Наистина ли? — каза той с насмешка.

— Да, наистина. Освен това той дори не знае, че си ми предлагал това преди. Накарах го да мисли, че ме презираш. Помолил те е да оглавиш новата охранителна организация, защото е сметнал, че ти си най-подходящият човек за тази работа. Това няма нищо общо с мен — каза тя на един дъх, внезапно обнадеждена от смръщените му вежди. — Кейд, защо искаш да се ожениш за мен?

— Отговори ми на това — нареди арогантно той, без да обърне внимание на въпроса ѝ: — Защо отказа да се омъжиш за мен?

Саманта се подвоуми, но след това преглътна гордостта си.

— Всички досега са се интересували от мен заради баща ми. Знаех, че ме харесваш, но мислех, че ми предлагаш женитба само защото съм дъщерята на шефа. Смятах, че съм свикнала хората да ме използват, за да се доберат до Рубен, докато не срещнах теб. Обичам те, Кейд — въздъхна тя, — но не можех да се омъжа за теб при мисълта, че просто ме използваш, за да се издигнеш. Така ли е? Затова ли се жениш сега за мен — само за да можеш да получиш това повишение?

— Сериозно ли говориш? — той поклати недоумяващо глава, а студеният блясък в очите му отстъпи на нежно сиво. — Реших, че това е единственият начин, по който мога да те имам. Първоначално се ядосах, защото баща ти се опита да ми осигури положение, без което ти не желаше да ми кажеш „да“. После осъзнах, че те обичам твърде много, за да ме е грижа за това. Искях да станеш моя жена, независимо как ще го постигна. Сметнах, че ти също трябва да ме обичаш, щом молиш баща си за това.

— Обичам те такъв, какъвто си — прошепна Саманта.

— И аз те обичам — той я притегли близо до устните си. — И пет пари не давам кой е баща ти.

Той я целуна страстно и продължително, като стискаше ръцете ѝ в своите, докато силата на любовта му замая главата ѝ. С настойчиви милувки той я взе в скута си, докато търсеше чувствените зони по шията и врата ѝ, които беше открил преди време.

Изминаха няколко дълги, опустошителни минути, преди Саманта да осъзнае, че се намират на задната седалка на едно такси, което се движи по оживена нийоркска улица. Огледалото предоставяше на шофьора място на първия ред. Тя се противопостави на търсещите ласки на ръцете на Кейд.

Той прочете мислите ѝ и нежно се засмя срещу тръпнещите ѝ устни.

— Скъпа, няма нещо, което един таксиметров шофьор от Ню Йорк Сити да не е виждал — той обаче успя да обуздае желанието си, въпреки че продължаваше да я държи в скута си. — Още няколко часа и ще бъдем в Лас Вегас. Мога да изчакам дотогава.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.